

Nhược Xuân Và Cảnh Minh

Contents

Nhược Xuân Và Cảnh Minh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52

Nhược Xuân Và Cảnh Minh

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình Dịch: Hàn Vũ Phi Em chính là điều hoàn mỹ mà anh nuôi tiếc, giá như anh có thể cố gắng hơn, ưu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-xuan-va-can-minh>

1. Chương 1

Tập 1

Chương 1

Sau ba mươi ba tiếng hành xác trên chiếc ghế cứng, lúc xuống tàu hai chân Đỗ Nhược đã sưng vù hệt như cái bánh bao, đi bước nào vừa đau vừa tê bước đấy.

Ga Tây Bắc Kinh đâu đâu cũng toàn người là người, hệt như bầy vịt cả nghìn con nhón nháo ở quê ngoại cô. Giữa đàn vịt này, thân hình còi cọc của Đỗ Nhược chẳng khác nào cộng giá đỗ, bị cuốn theo dòng người rời khỏi sân ga, rồi cứ thế trôi dạt đến tận sảnh ga tàu.

Điện thoại trong túi đồ chuông inh ỏi. Lúc Đỗ Nhược lấy máy ra, bên cạnh có người quay đầu lại nhìn với vẻ mặt “Gì thế kia, thời buổi này còn dùng Nokia á!”.

Đỗ Nhược nhỏ giọng: “A lô?”

“Đâu rồi?” Cậu trai bên kia điện thoại hơi cúi gắt.

“Xuống tàu rồi.”

“Hỏi cô đang ở đâu.”

Cô nhìn xung quanh tìm dấu hiệu: “Đại sảnh, đại sảnh phía Bắc.”

“Số 0209 khu A, bãi đỗ xe số 3 phía Bắc.” Mới hết câu bên kia đã dập máy, làm như cuộc gọi này làm cạn kiệt năng lượng của cậu ta vậy.

Đỗ Nhược từng gặp Cảnh Minh. Bốn năm trước, vợ chồng chú Cảnh đến biên giới Tây Nam làm từ thiện cho học sinh nghèo hiếu học, dẫn con trai họ là Cảnh Minh đi theo. Cậu con trai mười bốn tuổi trắng trẻo cao dong dỏng, khiến cả đám Đỗ Nhược đen nhẻm ốm tong teo nhìn trố mắt không dám đến gần.

Cậu thiếu niên đẹp như thiên sứ ấy chỉ ngồi trong xe chơi iPad. Khi bị mẹ lôi xuống xe, mặt mày cậu quạu quọ thể hiện rõ vẻ chán ghét, ánh mắt như thể những gì cậu nhìn thấy đều là rác rưởi.

Kế hoạch ban đầu là dùng bữa cơm đạm bạc ở nhà Đỗ Nhược, nhưng Cảnh Minh khăng khăng không chịu, ngay cả cốc nước nhà cô cũng không đụng đến. Chú dì Cảnh đành thôi, nhanh chóng lên đường trở về.

Thời điểm Cảnh Minh lên xe, phóng viên đài truyền hình nhét cho Đỗ Nhược một bó hoa, bảo cô mang đến tặng. Thế nhưng cậu thiếu niên ngồi trong xe trờ mắt cảnh cáo làm cô không có can đảm tiến lên, cửa xe lập tức bị cậu đóng sầm lại.

Đỗ Nhược lôi chiếc vali to dùng hỏi thăm suốt quãng đường, tốn sức chín trâu hai hổ mới tìm được bãi đỗ xe số 3 phía Bắc, thấy một chiếc xe màu trắng hoành tráng như chiếc xe tăng đỗ ngay vị trí 0209 khu A.

Chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans bao lấy thân hình gầy gò của Cảnh Minh. Cậu đứng tựa vào đầu xe chơi điện tử, mắt đeo kính, tai lủng lẳng tai nghe, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép, thỉnh thoảng bức xúc vài câu: “Đậu xanh!”, “Ngu bỏ mẹ!”, “Định mệnh mày có biết chơi không vậy!”

Đầu Đỗ Nhược mướt mát mồ hôi, lòng bàn tay ướt nhèm kéo vali đi về phía cậu.

Hai tay Cảnh Minh lướt như gió trên màn hình điện thoại, khéo mắt nhác thấy có người đến gần, liền nghiêng mặt qua. Do cặp kính râm che khuất nên không thấy rõ ánh mắt, khuôn mặt gần như không cảm xúc.

Cậu không có bất cứ phản ứng nào mãi cho đến khi cô đứng ngay trước mặt mình, hàng mày cao như dáng núi mới thoáng nhướn lên. Sau lớp kính đen, cậu thiếu niên nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt đề phòng.

Tóc cô ướt đầm mồ hôi, áo sơ mi nhăn nhúm, sắc mặt xanh xao, người ngợm nhếch nhác, đôi mắt đen láy nhìn cậu chăm chăm, hết như chú vịt con bị lạc bầy vừa tìm được đường về nhà. Cuối cùng cậu cũng nhớ ra mình đến đây làm gì. Ván game đã xuống thế hạ phong, cậu bức bối nói: “Không chơi nữa, thoát đây.”

Cảnh Minh giật tai nghe xuống, nhét vào túi quần jeans: “Đỗ Nhược Xuân?”

Đỗ Nhược nhẹ giọng: “Tôi đổi tên rồi.”

“Ồ?” Mày cậu nhướn lên.

“Đỗ Nhược thôi.”

Cậu nhếch khéo môi bên phải, nghĩ thầm: Ồ, Đỗ Nhược cơ à? Bộ dạng thế này còn Đỗ với chả Nhược(*), là cở đuôi chó mới đúng.

(*) Đỗ nhược là giống hoa diên vĩ được trồng và mọc hoang ở Nhật Bản. Loài hoa này sinh trưởng ở nơi ẩm ướt, chủ yếu có màu xanh dương, tím; ngoài ra còn có trường hợp đặc biệt mang màu trắng đốm xanh.

Lấy chìa khóa trong túi ra ấn một cái, nắp cốp xe sau bật lên, cậu hất cằm ý bảo cô cho vali vào.

Đỗ Nhược không nói không rằng, chỉ cúi đầu đi đến sau xe. Thế nhưng cô không nhắc nổi vali, cố sức đến mức mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Cảnh Minh thoáng nhìn cô, hàng mày cau chặt nổi lên thành gò, cả người từ trên xuống dưới hiện rõ hai chữ “KỶ THỊ” to đùng. Cuối cùng cậu không nhịn được nữa, đi đến giật lấy vali của cô định ném vào xe. Nào ngờ chiếc vali kia nặng trĩu khiến cậu suýt trượt tay nện vào chân mình, thế nào cũng thành trò cười lớn.

Cảnh Minh mặt mày đỏ gay ném vali vào cốp xe, hầm hè mắng: “Đậu, nặng quá vậy.”

Đỗ Nhược khẽ khàng giải thích: “Mang theo chút quà cho chú và dì.”

Cảnh Minh lập tức bốc hỏa: “Quà gì? Đá ở quê cô hả?”

Đỗ Nhược nín thinh, không biết phải nói sao.

Cậu đến gần cô, đồng sầm cốp xe lại, tướng người cao ngất phút chốc che mất ánh đèn trong bãi. Cậu ngửi thấy mùi tàu xe trên người cô, chán ghét chun mũi.

Đỗ Nhược không hề hay biết, ấp úng nịnh nọt: “Cậu... cao hơn trước nhiều.”

Cảnh Minh thầm chế giễu cách lấy lòng dở tệ của cô, khinh thường đáp: “Chúng ta từng gặp nhau à?”

“Từng gặp rồi, bốn năm trước, chú và dì từng dẫn cậu đến nhà tôi.”

“Tôi không nhớ, đừng có bắt quàng làm họ.”

Đỗ Nhược im lặng.

Xe chạy vòng qua đường hầm, âm thanh cảnh báo trong xe vang lên không ngừng. Cảnh Minh nghe đến bực mình, gắt giọng: “Dây an toàn.”

“Hả?”

“Đeo dây an toàn vào.”

Cô vội vàng kéo dây bên cạnh ghế ngồi cài vào khóa, nhận ra người này tính tình thật khó chịu và cực kỳ chán ghét cô. Đỗ Nhược không biết phải làm sao, cục diện khó xử và lúng túng chẳng khác gì hồi trúng tuyển đại học danh giá bị phóng viên đài truyền hình xã thi nhau đến nhà oanh tạc phỏng vấn, ép cô phát biểu nỗi niềm cảm kích.

Nhưng vì mới đến thủ đô nên tâm trạng cô khá vui vẻ, nhanh chóng bị phong cảnh ngoài cửa sổ thu hút. Mùa hè còn chưa qua, cây bạch dương và ngô đồng hai bên đường vẫn mơn mẩn lá. Dưới vòm trời xanh là những tòa nhà cao tầng san sát, cầu vượt đan xen giữa trời không, cơn gió khô khốc luồn qua dãy nhà bê tông cốt thép len lỏi vào cửa sổ xe.

Kể từ ngày mai, sau khi đến ngôi trường đại học danh giá điểm danh, cô sẽ chính thức bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới tại thủ đô tuyệt vời, một thành phố lớn hiện đại hóa mang tầm vóc quốc tế. Cô không tài nào kiềm chế được tâm trạng kích động lúc này.

Song trước đó, cô phải đến thăm hỏi chú dì Cảnh. Ba cô mất sớm, gia cảnh lại nghèo khó, nếu không nhờ chú dì Cảnh giúp đỡ, cô đã phải bỏ cơ hội lên thành phố học hành, chôn mình nơi thôn nhỏ buôn bán kiếm sống. Tuy tháng trước lúc phỏng vấn trước ống kính, cô ngại ngần cảm ơn hết lần này đến lần khác, nhưng cô quả thật luôn khắc ghi ân tình ấy.

Hai người không ai nói gì với ai, nửa giờ sau chiếc xe dừng lại trong một khu dân cư với những căn nhà ngói cùng tường đỏ cũ kỹ. Ngoài khu là một loạt hàng quán nhỏ như cháo Quế Lâm, cơm gà om vàng, mì Trùng Khánh... Đỗ Nhược xuống xe, lòng cảm thán nhà chú dì điều kiện sống cũng bình thường thế mà vẫn trợ cấp cho cô suốt thời gian qua.

Cảnh Minh khóa xe, đi đến một ngôi nhà lầu ven đường. Cô vội theo sau nhắc nhở: “Hành lý của tôi còn trong xe.”

Cậu không hề ngoảnh lại, sải bước qua ba bậc thềm: “Không phải mang.”

Đỗ Nhược đi theo Cảnh Minh lên nhà mới phát hiện đây là tiệm net. Cậu ta tìm một chiếc máy ngồi xuống, đeo tai nghe vùi đầu chơi game. Hai mắt cậu sáng rực nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím, miệng liên tục văng mấy câu thô tục.

Nhân vật bé xíu lẩn xỏ chém giết trên màn hình, từng luồng ánh sáng chói lòa chớp loạn xạ. Đỗ Nhược xem không hiểu cũng không có hứng thú, đành ngồi thừ chờ đợi.

Đánh thắng một ván, tâm trạng cậu rất tốt, cười đùa hả hê với đồng bọn đang cùng chơi trực tuyến, quay đầu lại thấy Đỗ Nhược ngồi đờ đẫn bên cạnh. Cậu không nói câu nào, đưa tay đến bật máy vì tính trước mặt cho cô.

Lúc này Đỗ Nhược mới chú ý trên ống tay áo sơ mi trắng của cậu có hoa văn rồng màu vàng nhạt, uốn lượn từ bờ vai xuống đến măng sét, rườm rà đẹp đẽ nhưng không mấy khoa trương, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện. Bên trong măng sét nổi bật hoa văn hình vuông dập chìm màu xám bạc nhàn nhạt. Mỗi chiếc cúc áo được làm bằng gỗ bách, đường nét chạm trổ tinh tế tạo cảm giác bay bổng thoát tục. Chất vải mềm mại, phom dáng cực hợp với hình thể của cậu. Thoạt nhìn giống với áo sơ mi trắng bình thường, để ý kỹ mới thấy được nét tinh xảo. Đúng là hàng hiệu có khác.

Cô cúi đầu giấu đi mấy sợi chỉ bị tựa nơi tay áo sơ mi của mình.

Cảnh Minh tiếp tục chơi game. Đỗ Nhược bật máy tính nhưng không làm gì hết, cả ngày bôn ba mệt mỏi, cô ngáp dài ngáp ngắn, không chịu được gục xuống bàn ngủ thiếp. Giữa chừng Cảnh Minh nhìn sang, thấy gương mặt cô nhợt nhạt ngủ ngon lành, hàng mi đen dài buông rủ như chiếc bàn chải nhỏ. Trên màn ảnh là trang web trường đại học.

Cậu thản nhiên dời mắt, tiếp tục chìm vào màn chém giết hỗn loạn trong thế giới ảo, nào có tâm tư quan tâm đến ánh dương bên ngoài đã dần tắt.

Đỗ Nhược không biết ngủ bao lâu thì chợt có người đẩy vai mình. Cô choàng mở mắt, nhìn thấy Cảnh Minh gỡ tai nghe ra, bèn hỏi: “Chơi xong rồi sao?”

Cậu đưa cô một trăm tệ sai bảo: “Đi mua bát mì ăn liền.” Rồi lại đeo tai nghe vào.

Đỗ Nhược liếc nhìn màn hình máy tính, đã bảy giờ tối, cô ngoan ngoãn nghe lời cầm tiền đứng dậy rời đi.

Ngoài cửa sổ sắc trời tối đen, trong tiệm net chật kín đám thanh niên đeo tai nghe, ngồi thành hàng chiến đấu trước máy tính. Ở quầy lễ tân có mấy cô gái đang mua đồ, Đỗ Nhược đứng cuối hàng. Trong lúc chờ đợi cô vô tình nhìn thoáng qua chiếc gương bên cạnh, bỗng giật mình sợ hãi thấy đầu tóc mình rối tung như ổ gà mới ấp, gương mặt tiều tụy vàng vọt, thân hình ốm nhom ốm nhách, mặc bộ áo sơ mi trắng và quần jeans rộng thùng thình, dù có giặt sạch cũng không giấu được kiểu dáng lồi thõm và chất lượng rẻ mạt.

Giờ Đỗ Nhược đã hiểu cảm xúc cứ lẩn quẩn trong lòng không xua đi được kể từ lúc gặp được Cảnh Minh là gì rồi, chính là thấp hèn. Dù là áo sơ mi trắng, dù là quần jeans nhưng lại khác nhau một trời một vực. Một cái tinh xảo, một cái xấu xí, rõ ràng không cùng một đẳng cấp. Cả người cậu từ trên xuống dưới đều bánh bao ngồi ngồi, còn cô thì...

Cô nhớ đến suốt quãng đường đi đến đây cậu liên tục cau mày, nhất thời xấu hổ không biết trốn vào đâu.

.....

Đỗ Nhược bê hai tô mì quay lại, đưa cho Cảnh Minh cái bát có lót chín mươi lăm tệ bên dưới. Cảnh Minh bưng bát mì ăn, liếc nhìn số tiền còn dư, thuận miệng hỏi: “Hai bát mì chỉ có năm đồng à?”

“Phần tôi, tôi tự trả tiền.”

Cảnh Minh thoáng sửng sốt, chốc lát sau cậu nhếch môi, cười khẩy quái gở, không nói gì nữa, tiếp tục chơi game.

Mặt Đỗ Nhược bắt chợt nóng ran, cô hiểu nụ cười của cậu có ý gì. Tiền của cô cũng là từ nhà cậu mà ra.

Điện thoại Cảnh Minh cứ reo suốt nhưng cậu mặc kệ, chỉ mãi chơi game. Cho đến khi cậu chơi đã đời, đi đến quầy tính tiền, ra khỏi tiệm net, xuống cầu thang, điện thoại lại vang lên lần nữa, cậu mới bắt máy với

giọng gắt gỏng: “Đón được người rồi... Gì mà đã mấy giờ, tàu đến muộn con có cách nào?... Được rồi, về ngay đây.” Rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược, “Về nhà ba mẹ tôi hỏi biết trả lời thế nào rồi chứ?”

Đỗ Nhược gật gù: “Biết, chuyến tàu tôi đến muộn.”

bsp; ^ m1<>

2. Chương 2

Chương 2

Nhà họ Cảnh tọa lạc tại khu biệt thự sang trọng mọc trên đồi non bộ, suối nhân tạo và hàng cây tươi tốt. Xe hơi lướt phẳng phẳng qua những ngọn đèn đường sáng rực, dừng lại trước căn nhà ba tầng kiểu Âu. Cả ngôi nhà rực rỡ ánh đèn, hết như một hộp châu báu lấp lánh.

Cảnh Minh tắt máy, Đỗ Nhược đẩy cửa định bước ra khỏi xe thì bị dây an toàn rịt lại. Cô lúng túng quay lại tháo dây.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vội từ nhà ra: “Có hành lý không?”

Đỗ Nhược không nhận ra chú ấy, còn chưa nghĩ ra chào hỏi thế nào thì Cảnh Minh đã sòng sọc đi đến: “Chú Trần, xách vali ở cốp xe sau vào đi.”

“Ồ được.”

Chú Trần cười với Đỗ Nhược, cô bên lên cười đáp lại, rảo bước theo chú ấy đến cạnh xe, áy náy nói: “Vali hơi nặng ạ, để cháu giúp chú.”

“Không cần, không cần đâu.”

“Nặng thật đấy ạ.” Đỗ Nhược ngại ngần giúp chú Trần khiêng vali xuống.

Cảnh Minh đứng cách đó vài mét quay đầu lại nhìn, không buồn phản ứng, cứ thế đi thẳng vào nhà. Đến khi Đỗ Nhược vào cửa mới phát hiện ra nơi đây thật sự là một hộp châu báu.

Căn phòng khách còn lớn hơn cả phòng học, được thiết kế theo phong cách châu Âu với sofa dài, bàn trà gỗ lam và cầu thang xoay tròn chạm trổ hoa văn hình xoắn ốc. Đèn chùm thủy tinh óng ánh sáng rực khiến không gian lung lẫy như trong cung điện, bức màn cửa sổ khổng lồ phủ từ trần xuống đến sàn nhà như thác nước đổ, bên ngoài là bãi cỏ vườn hoa rộng thênh thang. Thậm chí còn có cây cao bóng cả trong sân nhà. Tất cả đều xinh đẹp đến mức vô thực.

Song, nụ cười của chú Cảnh Viễn Sơn và dì Minh Y vẫn rất đối thân thiết và quen thuộc.

“Sao tàu hỏa giờ này mới đến thế con?” Dì Minh Y cười hỏi.

“Con cũng không biết ạ, hình như để nhường đường cho tàu đệm từ (1) ạ.” Đỗ Nhược vừa đáp vừa lên nhìn Cảnh Minh.

(1) Tàu đệm từ là một phương tiện chuyên chở được nâng lên, dẫn lái và đẩy tới bởi lực từ hoặc lực điện từ, nhanh và tiện nghi hơn các loại phương tiện công cộng sử dụng bánh xe, do giảm ma sát và loại bỏ các cấu trúc cơ khí, tốc độ khoảng 500 đến 580 km/h.

Cậu thiếu niên nằm ngả ngón trên sofa đơn nhún tin với bạn, chân gác lên thành ghế, hết như cái giẻ lau vậy.

“Có phải Nhược Xuân cao hơn rồi không?” Chú Cảnh Viễn Sơn nói, “Cao hơn hồi năm ngoái chú đến thăm ấy.”

“Nhưng vẫn gầy như vậy.” Dì Minh Y xen lời, “Con phải chịu khó ăn thêm đi, béo lên một chút mới được.”

Chú dì Cảnh quá nhiệt tình, Đỗ Nhược không có cơ hội chen lời, chỉ biết khép nép ngồi trên sô pha.

“Buổi tối đã ăn gì chưa? Đói bụng không? Vú Trần nấu rất nhiều món, không ngờ tàu đến muộn, bây giờ phải hâm lại.”

“Con... ăn mì gói trên tàu rồi ạ.” Đỗ Nhược có phần áy náy, lại liếc sang Cảnh Minh. Đối phương vẫn co cuộn trên ghế mà không biết ngượng.

“Cũng được, nếu lát nữa đói bụng thì ăn khuya nhé.” Minh Y nói.

Cảnh Viễn Sơn thở dài: “Nhược Xuân rất hiểu chuyện, lại cố gắng, thi đậu đại học có tiếng nữa.”

Cảnh Minh vẫn nghịch điện thoại, vờ như không nghe thấy.

Đỗ Nhược thấy chú dì Cảnh chỉ chăm chăm chú ý đến mình, sợ Cảnh Minh khó chịu, bèn dịu giọng đáp: “Cảnh Minh cũng rất giỏi ạ, thi đậu cùng trường với con.”

Thế nhưng Cảnh Minh không buồn để ý đến cô.

Hiển nhiên Cảnh Viễn Sơn không hài lòng, cau mày than thở: “Cái thằng hư hỏng này, bắt nó học chẳng khác nào đề đầu trâu uống nước, mới biết bao nhiêu gia sư, đều là thầy giỏi không đấy. Đã vậy chú còn phải thuê người kèm cặp nó học hành, nó trốn học còn phải cử người lùng cả thành phố để bắt nó về. May sao cũng đậu được đại học. Cái thằng luôn khiến người lớn phiền lòng này làm sao so được với con chứ, điều kiện khó khăn vẫn tự giác học hành.”

Đỗ Nhược như ngồi trên bàn chông, ngại ngùng cười trừ không dám nhìn Cảnh Minh. Bên tai vang lên âm thanh cậu gõ phím trên màn hình liên hồi.

Cảnh Viễn Sơn vẫn chưa mắng thỏa, quay sang trừng mắt nhìn Cảnh Minh: “Mày không có xương à? Ngồi đàng hoàng lại.”

Cảnh Minh bỏ chân xuống, ngồi dậy, dựa vào lưng sô pha.

“Sau này mày học Nhược Xuân nhiều một chút đi.”

Cảnh Minh phì cười: “Đừng có gọi Nhược Xuân, Nhược Xuân nữa, người ta đổi tên rồi, gọi Đỗ Nhược. Đỗ Nhược trong câu Thái Phụng Châu Hề Đỗ Nhược (2) á, văn thơ lắm.”

(2) Đây là một câu trong đoạn cuối bài thơ Tương Quân thuộc nhóm thơ Cửu Ca của Khuất Nguyên cải biên từ mười một bài dân ca nước Sở. “Thái phụng châu hề đỗ nhược, Tương dĩ dĩ hề hạ nữ” có nghĩa là “Mãi thơm ta đứng thần thờ, hoa thơm ta hái, sẽ đưa con hầu” (Theo nguồn Văn học Trung Quốc, Tài liệu tham khảo, tập 1, NXB Giáo dục, năm 1963)

Hai gò má Đỗ Nhược nóng rần, cúi đầu xoắn ngón tay vào nhau.

Chú dì Cảnh đều sững sốt, vội nói: “Đổi cũng tốt, tên này nghe hay.”

“Tiểu Nhược.” Minh Y đọc lầm nhảm rồi cười rộ, “Ngồi tàu hỏa chắc mệt rồi, hay là lên lầu nghỉ ngơi sớm đi.”

Đỗ Nhược luống cuống đứng dậy: “Chú dì, con có mang theo một ít đặc sản ạ.”

Cô kéo vali đến, lấy ra một cái chân giò hun khói thật to và một đồng lạp xưởng phơi khô: “Đều là mẹ con làm, chất lượng không đến nỗi nào đâu ạ.”

Minh Y cười nói: “Thật tốt quá, mấy hôm trước dì tựưng thêm ăn chân giò hun khói, hôm nay con lại mang đặc sản đến.”

Vú Trần mang đồ vào bếp cất.

Cảnh Viễn Sơn hỏi thăm: “Mang mấy món này nặng lắm, cực khổ cho Tiểu Nhược rồi. Trên đường vất vả lắm phải không?”

Đỗ Nhược cười xòa: “Không có đâu ạ.”

Cảnh Minh ngồi thu lu trên sofa bấm điện thoại liên tục, hờ hững liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: “Quần áo dính mùi thịt xông khói suốt cả đường mà vẫn còn mặc được á?”

Cậu ghét bỏ đứng dậy, nhét di động vào túi, định rời đi.

Minh Y nói thêm vào: “Cũng đúng. Cảnh Minh, mai con và Tiểu Nhược cùng đến trường, thuận tiện dẫn con bé mua mấy bộ đồ đi.”

Cảnh Minh lập tức nổi quạu, vẻ mặt in câu ” sao lại là con nữa?” rõ mồn một, vốn định lên tiếng nhưng thấy nét mặt của ba mình thì lười phản bác, phụng phịu đi lên lầu.

Đêm đó Đỗ Nhược được ngủ trong căn phòng dành cho khách rộng rãi nhưng xa lạ. Quả nhiên quần áo cô có mùi thịt xông khói, ngủ một hồi chiếc bụng chỉ mới ăn một bát mì của cô lại sôi ùng ục. Cô không dám xuống lầu ăn khuya, sợ gây thêm phiền phức cho nhà họ. Nửa đêm nghe tiếng Cảnh Minh xuống lầu tìm đồ ăn, cô cũng không dám đi theo.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược nhận được một chiếc iPhone 6s, là điện thoại cũ của Cảnh Minh nhưng nhìn không khác gì cái mới, còn gắn sẵn sim của vùng này nữa.

Cảnh Minh lái xe đến đối diện cổng trường thì phanh lại, ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Hôm nay cậu lái chiếc xe thể thao màu đỏ rất phô trương. Chuyện này vốn dĩ không thành vấn đề, nhưng trong xe còn có Đỗ Nhược mới đầu đầu.

Đỗ Nhược hết sức nhạy cảm, đoán ra điều bất ổn trong lòng cậu: “Hay là, nói ba mẹ chúng ta là bạn đi?”

Cảnh Minh quay đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú đeo kính không chút biểu cảm: “Trông giống sao?”

Đỗ Nhược ghen lời chốc lát mới bảo: “Vậy nói bà con xa cũng được mà.”

Cậu nhếch môi: “Bà con của tôi xa đến ra khỏi hệ thái dương luôn cũng không có ai...”

Cậu chưa nói xong, cô đã tự giác gật đầu: “Ừ, không có ai nghèo như tôi.”

Cậu không mấy may áy náy, chỉ ngại phiền phức, móc từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cô: “Mẹ tôi nói phí sinh hoạt của cô trong thẻ này, mật mã là sinh nhật cô. Tiền mua quần áo cho cô tôi đã gửi vào thẻ cô rồi.” Cậu thoáng ngừng lại, quay đầu nhìn Đỗ Nhược cười khinh thường, “Có cần tôi đi cùng cô không?”

Cô lắc đầu: “Không cần đâu.” Vừa định đẩy cửa xuống xe.

“Dừng lại.”

Cô quay đầu, khe khẽ hỏi: “Còn việc gì sao?”

“Gặp ở trường phải coi như không biết tôi đấy.” Cậu nói bằng giọng ra lệnh, “Có nghe thấy không?”

Ngón tay Đỗ Nhược nhẹ nhàng bấm vào cửa xe, gật đầu: “Nghe rồi.”

Cô lấy hành lý xuống xe. Chiếc xe đỏ chói của Cảnh Minh ngênh ngang chạy đi.

“Cậu tưởng tôi muốn biết cậu chắc.” Đỗ Nhược lẩm bẩm, coi như là phản kháng vô ích.

Tâm trạng Đỗ Nhược không hề bị ảnh hưởng bởi cậu, nhìn cổng trường to lớn đối diện con phố, cô hít sâu một hơi, nhắc hành lý lên cầu vượt dành cho người đi bộ, trùng hợp nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của cậu chạy vào qua dưới cầu, lái vào sân trường, thu hút không ít ánh nhìn.

Cô xuống cầu, đi vào sân trường, lòng thoáng chốc vui mừng rộn rã.

Con đường thẳng tắp rợp bóng cây, hai hàng cây cao ngắt che trời, ánh nắng xuyên qua kẽ lá phủ khắp lối đi. Đây chính là khung cảnh đại học trong mộng tưởng của các cô cậu, trên ngọn cây giăng biểu ngữ “Chào đón tân sinh viên”.

Tiếp tục đi vào trong, những câu lạc bộ tuyển thành viên mới nối nhau thành hàng dài, nhóm đàn anh đàn chị cười nói rôm rả phát tờ rơi cho tân sinh viên.

Đỗ Nhược ôm một đồng tờ rơi đi đến ký túc xá trước. Trường kỹ thuật vốn dương thịnh âm suy, chuyên ngành khoa học kỹ thuật gái càng ít đến thăm thương. Bốn nữ sinh chung phòng ký túc xá thì đã có ba chuyên ngành khác nhau rồi.

Đỗ Nhược học ngành điều khiển cảm biến, Khuất Vũ Thần và Hạ Nam đều là người Bắc Kinh học cùng lớp kỹ thuật thông tin, cô bạn Hà Hoan Hoan người Trùng Khánh học ngành cơ khí tự động hóa. Bốn người mới đến đều vô cùng hưng phấn, nhanh chóng kết bạn với nhau.

Khuất Vũ Thần lợi hại nhất, với tính tình hoạt bát không câu nệ, cô gõ cửa hết các phòng, chẳng bao lâu đã tỏ tường tình hình ký túc xá kể bên. Lúc này cô trở về kể lại cho đám chị em nghe: “Ký túc xá phía Tây là ngành xã hội nhân văn, toàn thị met, học cùng một lớp hết. Ký túc xá phía Đông là hai lớp cơ khí tự động, hai lớp kỹ thuật điện tử.”

Cô ấy nói xong liền cười với Đỗ Nhược: “Chúc mừng cậu, cậu chính là bông hoa duy nhất trong lớp đấy.”

Đỗ Nhược vẫn ù ù cạc cạc: “Tại sao?”

“Đàn quá mềm ơi.” Hà Hoan Hoan xoắn luôn tiếng địa phương, cười nói, “Ký túc xá xếp theo chuyên ngành, phía bên kia không có ai chung chuyên ngành với cậu, thì không phải cậu là đứa con gái duy nhất trong lớp à?”

“...À!” Đỗ Nhược đau đầu nhức óc, vẻ mặt xấu hổ.

Hạ Nam đang soi gương vẽ chân mày, chậm rãi cất lời: “Lớp chỉ có cậu là con gái cũng tốt mà, đám con trai đều phải bao bọc cậu.”

Đỗ Nhược thất vọng: “Mình vẫn muốn có bạn nữ.” Rồi trông mong nhìn Hoan Hoan, “Nếu Hoan Hoan học chung ngành với mình là tốt rồi. Sớm biết chỉ có một mình, tớ đã học điều khiển tự động hóa cho rồi.”

Hà Hoan Hoan ôm cô: “Đừng sợ, đừng sợ, sau giờ học chúng ta hú hí được mà.”

Hạ Nam vừa sẫm soi dáng chân mày của mình trong gương vừa nói: “Thời khóa biểu khác nhau đấy.” Tiếp theo xoay gương qua soi vào Đỗ Nhược, “Mình thấy cậu có phúc mà không biết hưởng.”

“Ai biết có phải phúc hay không chứ?” Khuất Vũ Thần ngồi trên ghế, gác cặp chân voi lên bàn học, “Hôm nay mình chạy một vòng trong trường chẳng thấy anh soái ca nào ở khóa trên. Chẳng biết trốn đâu hết rồi, ngày tựu trường mà không chịu đi ra đón ma mới.”

Hà Hoan Hoan góp lời: “Trong đám tân sinh viên cũng không thấy bóng dáng hot boy nào cả, toàn đám cù lần.”

Đỗ Nhược bất chợt nghĩ đến Cảnh Minh, nhưng cô không lên tiếng. Một giây sau, Khuất Vũ Thần bỗng bỏ chân xuống, quay người gục trên ghế dựa: “Mà có một người đấy chứ!”

Hà Hoan Hoan chỉ cô ấy, đồng thanh thốt lên: “Lái Ferrari màu đỏ... Đù, chẳng thật.” Nửa câu sau là Khuất Vũ Thần nói.

Đỗ Nhược ngồi im. Ồ, thì ra ai cũng thấy.

Hạ Nam: “Ai vậy?”

“Không biết, chắc con nhà giàu rồi.” Khuất Vũ Thần cười đùa, “Ghét nhất là loại vừa giỏi vừa giàu lại còn đẹp hết phần thiên hạ thế này.”

Hạ Nam không có hứng thú, dù sao cũng chưa thấy người thật, có gì để bàn tán đâu.

Thế mà tối hôm đó, khi bốn cô bạn cùng nhau đi ăn cơm, Đỗ Nhược đã nhìn thấy Cảnh Minh. Khi đó bốn cô nàng ngồi xúm xít cùng bàn, mỗi người gọi một món rồi chia sẻ với nhau. Bàn bên cạnh có nữ sinh thì thào: “Ê, kia không phải là cậu ta sao?”

“Cái cậu lái xe Ferrari đấy.”

“Eo ôi, cậu nói xem cậu ta đỗ xe ở đâu nhỉ?”

“Có trời mới biết.”

“Trường bọn mình đúng là nơi ngọa hổ tàng long mà.”

Đỗ Nhược ngẩng đầu, nhìn Cảnh Minh và mấy nam sinh cùng ký túc xá bưng khay cơm đi đến. Cảnh Minh thấy cô nhưng chẳng thèm đoái hoài, hệt như người đứng nước lã.

Cô tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Hạ Nam gọi: “Này, Cảnh Minh.”

Cậu đứng lại, Đỗ Nhược liền cúi thấp đầu, vô tình nhìn thấy vạt áo sơ mi trắng của cậu bên gò má mình, ở bên phải thêu hoa văn mây trời màu đen trải dài từ trên xuống dưới.

Cảnh Minh thờ ơ cất lời, âm thanh vang vọng trên đỉnh đầu cô: “Ồ, cậu thi đậu rồi à?”

“Cậu đi chết đi.” Hạ Nam cười mắng, giọng điệu nghe khá thân, “Còn cậu, đến trường sớm vậy sao? Mình nghĩ cậu sẽ rề rà đến ngày cuối ấy chứ.”

“Ở nhà chán chết.” Cậu không có hứng ở lại, “Đi đây.”

Chiếc bóng phủ trên đầu Đỗ Nhược rời đi, bả vai cô thả lỏng, hệt như đã di dời được ngọn núi lớn.

Hà Hoan Hoan thấy Cảnh Minh đi xa mới nói: “Đây chính là người mà mình và Vũ Thần nhìn thấy ấy. Hạ Nam, cậu biết cậu ta à?”

“Bạn học hồi cấp ba, chung lớp, là hot boy trường mình á. Hồi lớp Mười còn có đàn chị lớp Mười hai chạy đến lớp mình tắm tía cậu ta nữa.”

Khuê Vũ Thần nhướn mày, gấp đậu hà lan trong đĩa Đỗ Nhược: “Vậy sao cậu không cua cậu ta, gần quan được lộc mà.”

Hạ Nam gấp miếng cà trong đĩa Khuê Vũ Thần, trả lời: “Cua được chết liền, cậu ta và hoa khô trường mình là một cặp đấy.”

3. Chương 3

Chương 3

Trước khi vào học một ngày, trường tổ chức lễ chào mừng tân sinh viên vào buổi chiều. Nữ sinh ngồi ở hai dãy đầu, phía sau lúc nhúc cả đám con trai. Buổi lễ còn chưa bắt đầu, hội trường đã xôn xao tiếng nói chuyện.

Đỗ Nhược lẳng tai nghe mấy cô sinh viên mới ngồi cạnh đang giao lưu với nhau, đại loại như “Cậu học ngành nào?”, “Quê cậu ở đâu?”, “Lớp cậu có mấy mống nữ?”...

Cô chú ý đến cách ăn mặc của mấy cô nàng không khác gì hồi cấp Ba, tóc ngắn, tóc buộc đuôi ngựa, áo sơ mi, áo thun, quần jeans, quần kaki. Họ không trang điểm cầu kỳ mà vẫn khoác trên mình vẻ học sinh chân chất.

Nhóm nữ sinh ngành Công nghệ thông tin có vẻ không để ý đến bề ngoài, ít nhất là vừa nhập học nên không chơi trội. Trong mắt Cảnh Minh, chắc hẳn họ chính là một đám quê mùa. Cô dễ dàng tưởng tượng ra được vẻ mặt của cậu vào lúc này: Không chút biểu cảm, khóe môi khê nhếch, dường như thấy họ hệt như mấy chú hề nực cười, trong đôi mắt ánh lên chút khinh khỉnh, coi thường kẻ khác chỉ như bụi bặm.

Cô thật sự hơi sợ cậu, không, là có lẽ là ghét thì đúng hơn. Ghét cái thái độ ác cảm ra mặt của cậu đối với cô.

Đỗ Nhược nhìn những nữ sinh xung quanh rồi lại nhìn bản thân. Chiếc áo thun trắng kết hợp với quần jeans được giặt sạch sẽ, ngồi giữa nhóm bạn học cũng không tính là khác thường.

Cô thở hắt, lại lơ đãng quay đầu nhìn một vòng đám con trai. Khuôn mặt họ vẫn ngây ngô non nớt, ăn mặc cũng lồi thối lếch thếch như hồi phổ thông. Không ai khác biệt, đều là những sinh viên bình thường không chăm chút về bề ngoài. Nhưng một giây sau, ánh mắt cô vô thức bị thu hút, thật sự là vì đối phương quá bắt mắt thôi.

Cảnh Minh đi vào từ cửa sau hội trường. Dáng vóc cậu cao ráo, da thịt trắng trẻo, cùng là áo sơ mi trắng nhưng chiếc áo của cậu lại trắng hơn mấy sinh viên khác nhiều.

Lúc này Đỗ Nhược mới thấy rõ, hóa ra áo trắng của mọi người cũng được chia thành đủ loại trắng như trắng xám, trắng kem, trắng ngà, trắng vàng và trắng ngả màu...

Lần này cô gái ngồi bên cạnh cô cũng bất giác quay đầu lại nhìn theo, dần dần tạo thành hiệu ứng bầy đàn, cả hội trường lần lượt dõi mắt về hướng đó.

Chưa cần bàn đến ngoại hình đẹp trai ngời ngời của Cảnh Minh, chỉ riêng cử chỉ đã toát lên phong thái nhàn nhã tự tại không sao tả xiết, vừa ơ hờ vừa kiêu căng, không chút thấp thỏm hay câu nệ vốn có của một sinh viên năm nhất.

Cậu đặt một tay trong túi quần, một tay bấm điện thoại di động, bước lên bậc thềm thì khựng lại, tranh thủ gửi một tin nhắn. Về mặt cậu hơi khó chịu, mày nhú lại, miệng bật ra câu chữ “con mẹ nó” bằng khẩu hình. Gửi tin xong, cậu quạu quọ ngược mắt, thấy cả phòng đang yên lặng nhìn mình. Cậu đứng trên bậc cao nhìn lại nhóm bạn học như thể nhìn đồng khoai tây dính bùn, đôi mắt đen láy quét một vòng khắp hội trường, tìm đến chỗ ba người cùng phòng, họ đã giữ chỗ sẵn cho cậu. Cậu lại rút tay vào túi quần, bực bội bước xuống bậc thềm.

Đỗ Nhược lập tức quay người lại, chỗ trống kia ở ngay phía sau cô. Cô chợt nhận ra bản thân rất không ưa Cảnh Minh.

Lần này đến thủ đô đi học vốn là mang theo hân hoan và hy vọng, cơ mà buổi chiều đầu tiên đến Bắc Kinh đã bị Cảnh Minh ra đòn cảnh cáo, cho cô nhận rõ mình chỉ là người bà con nghèo khổ ở nông thôn đến đây ăn ké ở ké. Nói khó nghe thì cô chẳng qua chỉ là đứa ăn xin mà thôi.

Cảm giác bản thân tài giỏi khi thi đậu vào trường danh giá của cô bay biến mất sạch, bởi vì “thằng con nhà giàu” Cảnh Minh này học cùng trường với cô, còn là “học sinh được đặc cách” nữa chứ. Chẳng phải là đi đường ngang ngõ tắt sao? Cứ như thể mấy năm đèn sách gian khổ của cô chỉ là một trò hề. Có lẽ cậu thích đối xử với cô như vậy, nếu không cũng sẽ chẳng “chảnh chó” đến thế.

Bóng dáng người đó đổ xuống từ phía sau, cùng lúc là tiếng kéo ghế, Cảnh Minh ngồi xuống.

“Màn gì mà trễ thế?”

“Không phải năm giờ mới bắt đầu sao? Tao đâu có trễ.” Cảnh Minh nói giọng hờ hững như lẽ đương nhiên.

“Cũng có lý đấy nhỉ.” Bạn cùng phòng với cậu không phát hiện gì khác thường, cười nói, “4 giờ 59 phút 30 giây, không đến trễ.”

“Ngồi trong lớp chán bỏ bà, đến khi vào học mày còn sợ không có thời gian ngồi hay sao?”

Cậu ngồi sau lưng cô tán gẫu vu vơ, còn cô thì toàn thân căng cứng, đến hô hấp cũng khó khăn.

Bấy giờ hội trường im bất, các thầy giáo mặc áo Polo và quần tây - trang phục điển hình của đàn ông công nghệ thông tin - lần lượt bước vào. Trông họ đều khiêm tốn và hiền hòa, thậm chí còn có chút rụt rè, không mấy chủ động trao đổi ánh mắt với sinh viên. Có mấy thầy tướng tá béo tốt, tư thế bước đi chậm chạp chắc phát đầy thân thiện.

Đám sinh viên hai mắt sáng rõ nhìn họ, hết gà con chờ gà mẹ về tổ, đoán xem ai là thầy chủ nhiệm của mình.

Các thầy ngồi xuống chỗ trống hàng đầu tiên, cả đám sinh viên bắt đầu xì xào suy đoán sau lưng họ.

Hà Hoan Hoan huých cánh tay Đỗ Nhược, nhỏ giọng hỏi dò: “Cậu đoán xem ai là thầy chủ nhiệm lớp cậu?”

Đỗ Nhược lắc đầu: “Làm sao mình biết được?”

Hà Hoan Hoan cười trộm: “Mình cũng vậy.”

Đỗ Nhược phát hiện thầy giáo ngồi ở vị trí trong cùng hàng đầu tiên rất trẻ, trông giống sinh viên hơn. Góc mặt thanh tú, cằm chẻ nhìn lên bực giảng.

Khuu Vũ Thần thăm thò: “Thầy giáo kia trẻ quá, mình không muốn theo học thầy ấy đâu.”

Đỗ Nhược kinh ngạc: “Tại sao?”

Khuu Vũ Thần: “Lớn tuổi có kinh nghiệm hơn, theo thầy ấy sợ không học tập được kiến thức thực tiễn gì.”

Đỗ Nhược nghe thấy có lý bèn gật đầu: “Mình cũng không muốn theo thầy ấy.”

Nói xong khoe mắt nhác thấy Cảnh Minh đang ngồi nghiêng ở phía sau, tuy cậu không nhìn cô, nhưng cô vẫn giật cả mình, lập tức quay mặt nhìn thẳng về phía trước.

Cô quyết định không quay đầu lại nữa, dù chỉ mười độ cũng không.

Lễ chào mừng tân sinh viên do Phó hiệu trưởng chủ trì. Đầu tiên thầy Hiệu trưởng lên phát biểu, giới thiệu sơ qua về hoàn cảnh học tập cùng lịch sử, hiện trạng và phương hướng phát triển tương lai của trường. Tiếp theo là mấy lời khuôn mẫu như sinh viên không được quên trách nhiệm, phải hăng say học tập, mạnh dạn sáng tạo, rèn luyện sức khỏe, lập kế hoạch bốn năm đại học hợp lý, phát triển toàn diện, cống hiến cho nước nhà.

Những sinh viên mới vừa vượt qua thử thách cam go của kỳ thi tốt nghiệp phổ thông, ai ai cũng mang trong mình niềm kỳ vọng vô hạn vào tương lai, những gương mặt thanh niên bỗng chốc sáng rõ hơn bao giờ hết. Lời phát biểu của Hiệu trưởng khích lệ ý chí quyết tâm của cả thế hệ trẻ.

Song Cảnh Minh chẳng buồn nghe, cậu vẫn vùi đầu vào chiếc điện thoại dưới bàn, dần dần cảm thấy phiền toái, cuối cùng kéo ảnh đại diện của một người trên Wechat vào danh sách chặn, còn chưa hết bực nên tìm trong danh bạ, kéo luôn cái tên Mẫn Ân Trúc vào sổ đen. Xong xuôi cậu lắc lư điện thoại, nhướn mí mắt lên.

Hết bài phát biểu của Hiệu trưởng lại đến đại biểu sinh viên trường, đó là đàn anh năm hai Lê Thanh Hòa, cũng chính là người ngồi vị trí trong cùng dãy đầu tiên, bị Đỗ Nhược và bạn cô ngộ nhận là thầy giáo.

“Hóa ra là đàn anh.”

So với những sinh viên mới dưới bực, Lê Thanh Hòa đã cởi bỏ vẻ ngây ngô, ra dáng đàn anh chín chắn. Từ cách nói chuyện đến nụ cười đều đúng mực, bình tĩnh chia sẻ với nhóm đàn em những điều tâm đắc và kinh nghiệm học tập. Bên dưới thỉnh thoảng vang lên từng trận cười thích thú.

Nhưng Cảnh Minh không hề cảm thấy Lê Thanh Hòa có gì thú vị, chỉ giỏi tỏ vẻ từng trải lừa gạt mấy đứa học sinh tiểu học. Cậu không thèm bỏ vào tai, lại rử mắt nhìn điện thoại di động, người đã bị chặn, tin nhắn điện thoại cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Cậu bực dọc ngược mi mắt lên, trong lúc vô tình lướt qua nữ sinh phía trước. Sao... nhìn... quen quen nhỉ? Ánh mắt vừa thoáng qua liền dừng lại, hơi nghiêng về phía sau một chút. À, đây không phải là con nhóc Đỗ Nhược Xuân sao? Lại trùng hợp chạy đến ngồi trước mặt cậu rồi.

Hôm đó đưa Đỗ Nhược đến trường, suốt quãng đường Cảnh Minh chẳng buồn liếc mắt nhìn cô, ấn tượng về cô chỉ vền vền dừng ở hình ảnh hôm đón cô ở ga tàu hỏa, tóc tai bết dính, da dẻ vàng vọt, quần áo rách nát, dáng người còm nhom cùng mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi tàu hỏa nồng nặc.

Bây giờ đầu cô đã gội sạch sẽ, tóc ngắn phủ qua tai, buông xõa mềm mượt. Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng nên hơi ngả vàng.

Cái biệt danh “nhóc con”(1) này cực kỳ hợp với cô, cậu không khỏi chế nhạo.

(1) “Nhóc con” ở đây có nguyên bản tiếng Trung là 小可爱 - nhóc con tóc vàng, chỉ những cô gái trẻ ngây thơ chưa biết sự đời.

Mái tóc ngắn cong cong ở nửa bên mặt hướng về phía cậu được vén lên mang tai, dưới đuôi tóc bằng chang là chiếc cổ thon dài. Ánh đèn huỳnh quang trong phòng đánh lừa mắt người khác khiến làn da cô trở nên

bóng loáng và trắng sáng, có thể xem như một hiệu ứng làm đẹp. Cô mặc chiếc áo T-shirt thoải mái, trông khác hẳn con bé ở sân ga bữa nọ.

Cảnh Minh không hứng thú lắm, lướt mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt, bắt gặp trên áo cô có chỗ bục chỉ to khoảng bằng đầu ngón tay. Cậu lại lần nữa nhếch môi cười cợt. Vịt con xấu xí dù có tắm sạch lông thì vẫn là vịt con xấu xí thôi.

Cậu chả buồn soi nữa, dời mắt đi chỗ khác. Đàn anh trên bục vẫn huyên thuyên chia sẻ kinh nghiệm của mình, ôi, trên đời này không có gì tệ nhạt hơn mấy kiểu sự kiện này. Cậu vọc chiếc điện thoại trong tay, nhưng không thể chơi game được. Giây lát sau, một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu cậu, hàng mày cau chặt như bị chọc giận, ngón tay gõ phím thoăn thoắt gửi đi một tin nhắn.

Điện thoại Đỗ Nhược vang lên tít toong, âm thanh không lớn nhưng đủ hút ánh mắt của người khác. Bạn học xung quanh thì thôi không nói, ngay cả giáo viên ngồi dãy trước cũng quay đầu lại nhìn. Lê Thanh Hòa trên sân khấu thoáng khựng lại rồi nói tiếp.

Đỗ Nhược xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, cuống quýt chỉnh điện thoại im lặng, liền thấy tin nhắn Cảnh Minh gửi đến: “Tiền mua quần áo cho cô đâu? Sung làm của riêng rồi à?”

Đỗ Nhược thắc mắc quá đỗi nhưng không có ý định hồi âm, vừa định cất điện thoại đi thì màn hình lại sáng lên: “Áo cô rách rồi kìa.”

Đầu óc cô nổ tung, quay đầu kinh hoàng nhìn cậu. Hai mắt Cảnh Minh vô hồn nhìn lên bục giảng, không ngó ngang đến cô, giống như người ngoài cuộc vậy.

Cô sợ bị người khác chú ý vội vã quay đầu lại, ngượng chín mặt, không hiểu vì sao lại có cảm giác ánh mắt mọi người đều đổ về mình, xuyên thấu qua các lỗ chân lông trên người cô. Tay cô ướt nhẹp mồ hôi, vội gửi tin hỏi lại: “Ở đâu?”

Nhưng đối phương không tốt bụng mách cho cô biết.

Lê Thành Hòa phát biểu xong, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay rần rần. Rồi lại đến đại biểu tân sinh viên lên phát biểu.

Đỗ Nhược dè dặt quay đầu kiểm tra hai bên bả vai mình, không có vấn đề, lại nhìn hai bên sườn. Bên phải bị bục chỉ, dài chừng một centimet, ngồi yên không sao, nhưng vừa cử động thì sẽ thấy ngay một khe hở nhỏ. Nếu bị ai vô tình thấy, chắc cô sẽ mắc cỡ lắm nhưng không đến nỗi xấu hổ tụt ti.

Ấy thế mà “cái lỗ rách nghèo túng đáng thương” này lại bị Cảnh Minh thấy được, Đỗ Nhược nhất thời cảm thán trong lòng “Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?”.

001pt;t ^!xn1

4. Chương 4

Chương 4

Tâm trạng Đỗ Nhược như mây mù bao phủ, ngay cả phần giới thiệu giáo viên chủ nhiệm cũng không thể vực dậy tinh thần của cô. Đến tận khi lễ chào mừng tân sinh viên kết thúc, tất cả chia thành nhóm theo chuyên ngành, đi tham quan phòng thí nghiệm và quan sát nhóm sinh viên khóa trên thao tác các loại máy móc tinh vi, tâm trạng âm u của cô mới tươi sáng trở lại, lần nữa ôm đầy nhiệt huyết và mong đợi đối với cuộc sống đại học.

Kết thúc buổi tham quan, các sinh viên ở lại họp với chủ nhiệm. Chuyên ngành Điều khiển cảm biến chỉ có một lớp, gồm hai mươi hai sinh viên, trong đó có hai mươi một nam sinh và một bóng hồng. Đúng vậy, nữ sinh duy nhất chính là Đỗ Nhược.

Một mình cô ngồi hàng thứ nhất tổ giữa, ngay chính giữa lớp. Mấy bạn nam hoặc là ngồi phía sau, hoặc là ngồi vào hai tổ bên cạnh, như thế xung quanh cô được bao bọc bởi một kết giới vô hình.

Thầy chủ nhiệm họ Dương, tên Trường Thanh, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặt luôn tươi cười, hơi rụt rè, mang đậm phong thái của nhà nghiên cứu.

Là sinh viên nữ duy nhất trong lớp, Đỗ Nhược đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Quả nhiên câu nói đầu tiên của thầy Dương chính là: “Ồ, lớp chúng ta có một con gấu trúc này.”

Mấy bạn nam đều nở nụ cười thân thiện, cô cũng khẽ cười theo.

Thầy Dương Trường Thanh hiền lành bảo mọi người tự giới thiệu bản thân. Tuy nói nhóm sinh viên đến từ khắp mọi miền tổ quốc, nhưng gần một nửa là người bản địa.

Đỗ Nhược chú ý đến một người tên là Lý Duy, trong lễ chào mừng tân sinh viên cậu ta ngồi sau lưng cô, ở cùng phòng với Cảnh Minh. Lý Duy tự giới thiệu mình là người Bắc Kinh, tên rất dễ nhớ, là sự kết hợp từ họ của Lý Bạch và tên của Vương Duy, hai nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc.

Đương nhiên sau màn giới thiệu đơn giản, không ai có thể tưởng tượng ngọn nguồn gốc rễ của từng người, chỉ có thể tìm hiểu thêm trong quá trình học tập sau này. Nhưng bản thân là “động vật quý hiếm”, ai cũng nhớ cái tên Đỗ Nhược và xuất xứ từ vùng biên giới Tây Nam của cô.

Kế đó, thầy Dương hỏi mọi người lý do lựa chọn chuyên ngành này và mức độ hiểu biết về ngành. Cả lớp im phăng phắc, chỉ có mấy gương mặt trầm mặc e dè. Đỗ Nhược cũng là một trong số đó, cô hoàn toàn không có khái niệm gì cả.

Cô nghĩ: Đi học xét cho cùng không phải vì muốn thành thạo một ngôn ngữ hoặc học nhiều tài nghệ để đi làm kiếm tiền, nuôi sống bản thân và người nhà sao?

Hỏi cấp Ba, cô chỉ biết cắm đầu vào bài vở, trường cũng cắt giảm tất cả hoạt động ngoại khóa, cô nào biết thứ gì ngoài sách giáo khoa đâu? Những bạn học khác chắc cũng ba chớp ba nháng mà chọn vào ngành này thôi.

Nhưng Lý Duy lại gơ tay, đồng dục thưa: “Từ bé em đã thích xe hơi, rất hứng thú với quá trình sản xuất, đập ép và lắp ráp tự động hóa. Không chỉ vậy, công tác kiểm tra đo lường các khâu trong dây chuyền sản xuất đều cần đến kiến thức về điều khiển cảm biến, cho nên em chọn chuyên ngành này, hi hi.”

Đỗ Nhược nghe hiểu từng từ cậu ta nói, nhưng nối lại thành một câu thì lại mù tịt. Cô bỗng chốc hoang mang, mặt nóng bừng.

Thầy Dương cười ôn hòa, gật đầu: “Rất tốt, còn ai nữa không?”

Một bạn nam tên là Vạn Tử Ngang phát biểu: “Nhà em mở công xưởng, từ nhỏ em đã làm bạn với máy móc rồi. Nhưng thiết bị ở công xưởng tại gia vận hành không nhuần nhuyễn, độ chính xác không cao, chất thải tồn đọng gây hại cho máy. Vì thế em nghĩ đến việc tìm hiểu cách thức hoạt động của nó, biết đâu có đột phá gì thì sao? He he”.

Thầy Dương vui vẻ ca ngợi: “Có chí hướng. Trong lĩnh vực kỹ thuật công nghiệp dù chỉ là một đột phá bé nhỏ...” Ông đưa ngón cái và ngón trỏ áp vào nhau tạo ra khe hở bé xíu, ”... cũng có thể giúp gia tăng sức sản xuất đáng kể. Thậm chí một chút đột phá trong kỹ thuật then chốt cũng có thể tạo nên cách mạng cho cả ngành. Phạm vi ứng dụng của chuyên ngành chúng ta rất lớn, nào là năng lượng, y học, hóa chất, thực phẩm, robot, vận chuyển, thang máy, xe hơi... Có hàng tá lĩnh vực cho các em phát huy.

Các em còn trẻ nên được mặc sức tưởng tượng, cứ thỏa thích xông xáo. Còn trách nhiệm của người thầy như tôi, trách nhiệm của tất cả giảng viên trong trường chính là dùng khối kiến thức tích lũy cả đời mình, giúp sức cho các em trên bước đường tương lai. Các bạn trẻ không phải kiêng sợ gì cả, cứ việc thẳng tiến thôi!”

Ngoài mặt mọi người đều im lặng, nhưng đáy lòng lại dấy lên sóng cả. Hai mươi hai đôi mắt khát khao học hỏi đổ dồn vào người đàn ông trung niên trên bục giảng ấy.

Đỗ Nhược bỗng thấy hốc mắt ướt ướt là lạ, không biết là xấu hổ hay mặc cảm nữa.

Thời gian họp lớp không lâu, tạm thời chọn Lý Duy làm lớp trưởng. Cậu ấy đi xin số điện thoại của cả lớp, nói sẽ photo rồi phát cho từng bạn một.

Lúc Đỗ Nhược trở về ký túc xá, ba cô nàng kia cũng vừa trở về. Hà Hoan Hoan đã chạy sang phòng kể bên chơi với hai nữ sinh cùng lớp, Đỗ Nhược vào phòng liền hỏi hai người còn lại: “Lớp các cậu nói gì thế?”

Khưu Vũ Thần: “Còn nói gì nữa, tự giới thiệu bản thân rồi tán dóc thôi.”

Đỗ Nhược mở tủ quần áo, cởi chiếc áo phong bụi chỉ ra, trước khi mặc chiếc khác vào còn kiểm tra kỹ lại đường may, hỏi tiếp: “Sao bọn cậu lại chọn chuyên ngành hiện tại?”

Hạ Nam nhún vai, cầm điện thoại lướt web mua đồ: “Mình có hứng với máy tính, thế thôi.”

Đỗ Nhược nhìn Khưu Vũ Thần: “Còn cậu?”

“Giống vậy.” Vũ Thần mở máy tính lên, định xem phim.

Đỗ Nhược đóng tủ lại, lẳng lặng ngồi xuống trước bàn mình.

Khưu Vũ Thần thấy cô bạn là lạ, bèn kề đến gần: “Sao vậy?”

Đỗ Nhược xoắn ngón tay vào nhau, kể sơ về buổi họp lớp khi nãy: “Mấy bạn kia đều có hiểu biết về chuyên ngành, mỗi mình là như người trên trời rơi xuống í. Hơn nữa... mình không chọn ngành này vì sở thích, nên cảm thấy bị tụt hậu một khoảng...”

“Thế đâu phải là vấn đề, sau này học thì sẽ vào đầu thôi. Lúc cậu sinh ra có biết gì đâu, bây giờ không phải đã thông thạo văn, toán, ngoại ngữ, lý, hóa, sinh sao? Làm gì có ai vừa rời khỏi bụng mẹ đã biết tuốt. Muốn ngày mai kiến thức đầy mình thì bây giờ bắt đầu học đi.” Hạ Nam cúi đầu lướt điện thoại, “Vũ Thần, cậu nói cái App kia có đáng tin không vậy, mặt nạ còn rẻ hơn giá thị trường nữa, không phải hàng giả chứ.”

“Mình nghe người khác nói thôi, nếu cậu không yên tâm thì ra cửa hàng chính hãng mua đi.”

Khưu Vũ Thần châu đầu với Hạ Nam xem quần áo, chốc chốc nói cái này đẹp, lát lát lại bảo cái kia không miễn phí giao hàng. Đỗ Nhược nhìn hai cô nàng, phút chốc cũng thấy được an ủi phần nào, lại nghĩ đến mình cũng nên mua quần áo mới, thế là gia nhập với họ.

Ba người đang chọn lựa thì Hà Hoan Hoan đẩy cửa đi vào, đem về một tin chẳng có gì to tát: “Hai cô nàng còn lại phòng kế bên học chung lớp với Cảnh Minh đấy.”

Đỗ Nhược im thinh thít. Có một định luật gọi là ghét của nào trời trao của đấy. Lớp trưởng của cô là Lý Duy - bạn cùng phòng với Cảnh Minh, hàng xóm phòng cô lại là bạn học cùng lớp với Cảnh Minh. Hay lắm, sau này cái tên đó sẽ thường quanh quẩn bên tai rồi. Tuyệt thật!

Khưu Vũ Thần góp lời: “Con trai trường mình có vài tên cũng được, nhưng cậu ta thì chuẩn hot boy rồi. Này, Hạ Nam, bạn gái của cậu ta thì sao, cũng học cùng trường với bọn mình hả?”

“Không, học ở trường nghề nào đó, cô ta học hành let đet lắm. Không cùng lớp, mình không rõ.”

“Xinh lắm à?”

“Xinh vốn luôn.”

Khưu Vũ Thần không có thú vui hóng hớt chuyện, chăm chú vào điện thoại chuyển đề tài: “Hoan Hoan, cậu có muốn mua quần áo không, bọn mình đang trả giá với chủ shop, cậu mua chung đi, miễn phí vận chuyển đấy.”

“Sao cậu không rủ mình sớm? Con ba ngơ này!”

Bốn người dạo shop trên mạng đến bảy giờ tối rồi kéo nhau đến căng-tin ăn cơm, sau đó lê bước về ký túc xá. Giữa chừng điện thoại di động của Đỗ Nhược vang lên, là một dãy số xa lạ.

“A lô?”

“A lô, Đỗ Nhược hả?” Giọng nam khàn khàn nghe rất quen.

“Xin hỏi là...”

“Nhanh vậy đã quên mất rồi à, mình là...”

“A, lớp trưởng.” Cô nhanh chóng nhận ra, lặp lại, “Lớp trưởng.”

Lý Duy cười sang sảng bên kia điện thoại: “Trường phát sách rồi, bọn mình vừa mang về ký túc xá, con trai đều ở cùng một tòa nhà, dễ phân phát. Cậu ở ký túc xá nào? Mình mang qua cho cậu.”

“Thôi để mình đi lấy.” Cô ngại phiền người ta, “Bây giờ mình không ở ký túc xá, mình sang tìm cậu vậy.”

“Cũng được.”

Đỗ Nhược đi đến ký túc xá nam, thấy không ít người ôm sách ra ra vào vào. Cô nhắn tin cho Lý Duy: “Mình đến rồi.”

Vừa gửi đi thì phía sau đã vang lên tiếng chạy bộ. Đỗ Nhược quay đầu lại thấy bóng dáng cao ráo của Cảnh Minh xăm xăm lại gần, trùm đầu lao vút qua cô như một cơn gió. Tim cô còn chưa kịp giật thót đến cổ họng thì bóng dáng đối phương đã lướt qua, chạy hai ba bước lên bậc thềm, khuất dạng ở cầu thang ký túc xá, mùi hoóc-môn nam còn dư lại tan dần vào màn đêm.

Đỗ Nhược biết, trong mắt cậu hoàn toàn không có cô, đoán chừng xem cô không khác gì một chướng ngại vật, hay một cái cây nào đó thôi. Mỗi quan hệ không bình đẳng này khiến cô khá khó chịu.

Cảnh Minh chạy lên cầu thang, giữa chừng gặp được Lý Duy ôm chồng sách xuống lầu, thắc mắc: “Đi đâu vậy?”

Lý Duy cười: “Đưa sách cho hoa khôi lớp tao.”

Cảnh Minh nhú mày, kinh ngạc nghĩ danh hiệu “hoa khôi” này bình chọn nhanh quá, lại nghĩ đến lớp cậu ta chỉ có một nữ sinh, nên gọi “hoa khôi lớp” cũng phải. Cậu nhếch môi cười xòa đi lên tầng.

Đêm cuối hè, từng cơn gió hây hây thổi qua hàng cây nghe xào xạc, luồn vào tà áo Đỗ Nhược man mát. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bao phủ trên ngọn cây, đây chính là vườn trường đại học mà người ta vẫn nói.

Cô đứng bên cạnh bồn hoa ở cổng ký túc xá không bao lâu liền gặp một nữ sinh xinh đẹp đi đến từ phía đối diện, tóc dài buông xõa, mặc chiếc váy sơ mi màu xanh, bên eo thắt một sợi dây lưng mảnh, dưới váy là đôi chân dài nõn nà.

Đám nam sinh ra vào ký túc xá kéo nhau ngẩng ngửa, ngay cả Đỗ Nhược cũng không kiềm được nhìn cô ta vài lần, rồi lui về phía sau vài bước, vô thức giữ khoảng cách với cô ta.

Cô gái ôm cánh tay gọi điện thoại: “Tôi mặc kệ, cậu bảo anh ấy xuống đây... Bây giờ tôi đang ở dưới lầu này!... Ai bảo anh ấy chặn tôi?... Vậy cậu bảo anh ấy nghe điện thoại đi... Cậu bảo anh ấy xuống đây ngay cho tôi... Nói với anh ấy, nếu không xuống thì tôi xông vào ký túc xá nam đấy!”

Đỗ Nhược rụt cổ nhìn trời: Cuộc sống sinh viên đặc sắc thật, ăn xong đi nhận sách cũng được xem phim tình cảm, trở về còn có thể mang ra tán gẫu với nhóm Vũ Thần.

Đang định hóng hớt thì Lý Duy đã đến, đề nghị: “Sách nặng lắm, mình ôm về giúp cậu.”

“Không cần đâu, tự mình ôm được mà.” Đỗ Nhược vội xua tay, không muốn thêm phiền phức cho cậu ta, “Trước kia mình ở nhà cũng làm ruộng, số sách này chỉ nhỏ như con muỗi ấy mà.”

Lý Duy thẳng thốt, không giấu được nụ cười, đang định lên tiếng thì giọng nói lãnh đạm, sắc mùi phản cảm của Cảnh Minh truyền đến bên cạnh: “Cô đến đây làm gì?”

font-family: ^g1

5. Chương 5

Chương 5

Đầu Đỗ Nhược giống lên từng hồi chuông cảnh báo, tưởng cậu nói mình nên quay phắt đầu lại theo phản xạ.

Đền ở cổng ký túc xá rơi thẳng vào người Cảnh Minh, cậu bỏ tay vào túi, đứng đối mặt với cô gái kia, vẻ mặt lạnh lùng gần như vô cảm, chỉ có hàng mày nhẹ chau lại khiến tim người ta muốn nhảy ra ngoài.

Đỗ Nhược đã lĩnh giáo rồi, Cảnh Minh là thánh biểu cảm, từng nét mặt đều đúng chất khó ưa khó gần. Khóe mắt đuôi mày đều hiện rõ vẻ mỉa mai, đây là vũ khí có tính sát thương mạnh đến người khác còn hơn cả miệng lưỡi cay nghiệt và thượng cẳng tay hạ cẳng chân nhiều.

May là cậu không nhìn thấy cô, Đỗ Nhược thở phào nhẹ nhõm.

Lý Duy vội vàng vòng ra sau thân cây lánh nạn, nhỏ giọng nói với Đỗ Nhược: “Bạn cùng phòng với mình, cũng là bạn hồi cấp Ba.”

Đỗ Nhược vờ như không quen biết Cảnh Minh, ra vẻ điềm nhiên: “Ừ hử.”

Mẫn Ân Trúc phớt lờ vẻ mặt lạnh tanh của Cảnh Minh, tươi cười kéo tay cậu: “Anh ăn tối chưa, em còn chưa...”

Cảnh Minh dứt khoát tránh ra, lùi về sau một bước: “Có chuyện gì thì mau nói, nói xong rồi phẩn đi.”

“Sao anh chặn em?” Mẫn Ân Trúc không hề tức giận, nghiêng đầu cười nói, “Em mới nói mấy câu anh đã giận rồi, người đâu mà nóng tính vậy?”

Cô ta bước đến chọc chọc ngón tay vào bụng cậu, ra vẻ thân mật. Thế nhưng cậu vẫn cau kính hất tay cô ta ra, “Tính tôi vậy đó, rồi sao?”

Đúng là cậu chủ phách lối không dễ dễ ngọt.

Mẫn Ân Trúc kẻ đến một bước, ngừng đầu nhỏ giọng nói gì đó chỉ có mình Cảnh Minh nghe được.

Bên này, Đỗ Nhược nhận lấy chồng sách từ tay Lý Duy, thấy quyển sách thứ nhất kẹp một tờ giấy liền hỏi: “Đây là gì?”

“À, sổ sách này là tài liệu bắt buộc. Còn trong giấy là tài liệu mà thầy khuyên đọc.” Lý Duy mở tờ giấy ra cho cô xem, một danh sách dài thượt, giá tiền không rẻ chút nào.

“Phải mua hết chỗ này à?”

“Đương nhiên rồi, chỉ có chút tài liệu giảng dạy này làm sao đủ học?” Lý Duy gấp lại tờ giấy, kẹp vào sách giúp cô.

Đỗ Nhược suýt toát mồ hôi hột, may mà chú dì Cảnh cho cô thêm một khoản mua quần áo, nếu không sinh hoạt phí kia chỉ như muối bỏ bể. Cảnh đêm mờ tối đã hoàn hảo che đi cảm xúc thất thường trên mặt cô, đang nghĩ ngợi thì bên kia xảy ra động tĩnh lớn.

Cảnh Minh đứng được một lúc thì bực bội quay người trở về ký túc xá. Mẫn Ân Trúc đuổi theo, ôm lấy cậu từ phía sau.

Vì đang trong thời gian tắm gội nên bạn học mang theo đồ dùng ra ra vào vào khá đông. Cảnh Minh sững sốt lập tức giật tay cô ra.

Mẫn Ân Trúc bị cậu vùng vẫy khiến người lảo đảo, nhưng không chịu buông, còn lớn giọng phân trần: “Là em nói sai rồi, là lỗi của em được không?”

Gương mặt trắng ngần của Cảnh Minh ửng đỏ, thẹn quá thành giận: “Mẫn Ân Trúc, cô làm trò gì vậy?”

“Ăn vạ đấy!”

“Buông tay ra!”

“Không buông.”

“Cô là chó hử?”

“Gâu!”

Cảnh Minh căng cứng cơ mặt nhìn lên trời, gương mặt tuần tú không biết đang nín cười hay nén giận. Mẫn Ân Trúc ôm eo cậu, cười khanh khách.

Lý Duy xem hết toàn cảnh, cũng không nhịn được bật cười đi đến: “Được rồi, hai cậu đừng mùi mẫn nữa.”

Mặt Cảnh Minh xanh mét: “Ai mùi mẫn?”

Mẫn Ân Trúc thả tay ra.

Lý Duy nói: “Hai cậu từ lúc cấp Ba đã cãi nhau mãi miết, lên đại học vẫn như vậy.”

Mẫn Ân Trúc ra hiệu bằng ánh mắt với Lý Duy, xin cậu ta thương tình đừng chọc Cảnh Minh nữa. Lý Duy nháy mắt tỏ vẻ đã biết. Mẫn Ân Trúc cười duyên chuyển đề tài: “Nãy mình thấy ai giống cậu, nhưng không có gọi.”

“Mình xuống làm chút chuyện.” Lý Duy quay đầu lại, “Đây là bạn cùng lớp với mình...”

Cây cối hai bên đường rậm rạp che trời, ánh đèn loang lổ dưới nền đất.

“Ồ, người đâu rồi?”

Đỗ Nhược đã sớm ôm chồng sách, tranh thủ trời tối lẩn vào nhóm người trốn biệt rồi.

“Chạy nhanh thật đấy.” Lý Duy gỡ đầu, “Còn định giới thiệu với hai cậu hoa khôi lớp mình nữa.”

Cảnh Minh cười khẩy, không hề có hứng thú với hoa khôi lớp cậu ta, cứ thế bước xuống bậc thềm.

Lý Duy: “Đi đâu vậy?”

“Ăn cơm, đi chung không?”

“Ăn lúc này rồi.”

Cảnh Minh không buồn ngoảnh lại, chỉ vẫy tay chào bỏ đi. Mẫn Ân Trúc kéo tay cậu, quay đầu cười với Lý Duy: “Lần sau đi chung nhé!”

...

Đỗ Nhược ôm chồng sách về ký túc xá, tim đập loạn nhịp, cả người đầm mồ hôi.

Nóng chết đi được! Cô nắm lấy cổ áo phong quạt thành phạch, ba cô nàng còn lại trong phòng không biết đi đâu. Cũng tốt, cô không có tâm tư tám chuyện của Cảnh Minh với họ.

Còn chưa kịp lật sách ra xem sơ qua thì số tiền mua chỗ sách tham khảo trên tờ giấy đã đập thẳng vào mặt: 436 tệ.

Mỗi tháng Đỗ Nhược nhận một nghìn tệ tiền tài trợ, may là trước khi nhập học chú dì Cảnh đã cho cô thêm sáu trăm mua quần áo, có thể dùng để trang trải tiền mua sách đợt này.

Nhưng về lâu về dài thì sao? Thế nào cũng có lúc cần tiền gấp mà. Trơ mặt ra xin tiền chú dì Cảnh ư? Cô không làm được, nhất là khi nghĩ đến bản mặt khinh khỉnh của Cảnh Minh.

Cô chống cằm ngồi trước đèn bàn le lói trong phòng, đăm chiêu tính toán.

Bỗng nhiên cánh cửa bị xô “ầm” ra, Hà Hoan Hoan xách giỏ đựng đồ tắm rửa chạy ào vào phòng: “Ngốc xít ơi, nhà tắm của người Bắc quá lạ đời.”

Đỗ Nhược nhanh chóng tắt ứng dụng máy tính trong điện thoại đi: “Sao thế?”

Hà Hoan Hoan bật đèn phòng lên, đặt chiếc giỏ lên bàn mình, thở hổn hển: “Dân Bắc đúng là phóng khoáng á, nhà tắm không ngăn phòng cũng thôi đi, ngay cả rèm che cũng không có luôn.”

Đỗ Nhược trợn mắt: “Hả?”

“Ai cũng trần truồng đứng tắm trước mặt nhau. Cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, mạnh ai người nấy kỳ cọ, dội nước khắp người... Vừa vào cửa đã thấy toàn thịt thà, trắng nõn mơn mớn, dọa chết mình!” Hà Hoan Hoan phát

huy tới đa khả năng miêu tả bằng vốn ngôn ngữ của mình, xem ra sự khác biệt giữa lối sống Nam - Bắc khiến cô ấy kinh hoàng một phen.

“Hạ Nam và Khuê Vũ Thần thì sao?”

“Họ nói nhà tắm trong trường đều thế cả. Mẹ ôi, mình còn chưa bao giờ ở chuồng trước mặt mẹ mình nữa! Tiểu Nhược, cậu hiểu nỗi khổ của mình không?”

“Hiểu... thật sự không có màn ngăn hả?”

“Không có! Không tin giờ cậu đi xem đi!”

Đỗ Nhược lắc đầu như trống bỏi: “Không, nghe cậu miêu tả mình đã khó chấp nhận rồi.”

Hai người yên lặng chốc lát, ngồi ủ ê đối diện nhau, không biết đang nghĩ gì. Mãi một lúc sau, Đỗ Nhược mới hỏi: “Vậy bọn mình phải đi đâu tắm đây?”

“...”

“Sau phòng tắm tập thể hình như có phòng tắm vòi sen riêng.”

“Nhưng ở đây không có nước nóng.”

“Ôi...”

“Ôi...”

Hai cô nàng đồng thanh than thở. Cuộc sống đại học còn chưa bắt đầu thì đã có cả đồng sầu lo, cả đồng vấn đề rồi.

Đêm đó trước khi ngủ, Đỗ Nhược ngồi bên bàn học, nghĩ lại những việc đã xảy ra từ khi đến Bắc Kinh đến giờ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng viết lên tờ ghi chú một câu quan trọng nhất: “Siêng năng học hành.” Rồi dán lên tường ngay bàn học.

Siêng năng học hành là con đường duy nhất mà cô có thể đi.

Học kỳ quân sự mà bất cứ sinh viên mới nào cũng phải trải qua trong hai tuần trước khi nhập học đã bắt đầu. Bắc Kinh tháng chín thời tiết vẫn nóng bức, bầu trời xanh trong không một áng mây. Ba giờ chiều mà mặt trời như thiêu đốt cả vùng đất, ánh nắng chói chang hệt như tấm gương vỡ vụn đâm xộc vào mắt người.

Ở thao trường, nhóm sinh viên năm nhất mặc quân phục rằn ri, chia đội hình theo lớp, đứng nghiêm ngay hàng thẳng lối. Nhóm Đỗ Nhược đã đứng hơn nửa giờ rồi.

Cuối cùng thầy huấn luyện cũng giải phóng cho họ: “Nghỉ!”

“Ngồi tại chỗ nghỉ ngơi mười lăm phút.”

Cả đội thở phào, tiếng sột soạt vang lên, người người ướm đầm mồ hôi rồi rít ngời sụp xuống. Trong trường có quá ít nữ sinh, nhóm con gái đứng hàng đầu tiên, đằng sau toàn là đực rựa.

Đỗ Nhược ngồi xếp bằng, cởi mũ ra quạt cho mát, một nửa tóc cô ướm nhem, mặt và cổ đầm đìa mồ hôi. Hà Hoan Hoan ăn vụng kẹo, đưa cho Đỗ Nhược một viên, thấy bộ dạng mệt phờ của cô, kinh ngạc thốt lên: “Cỏ Nhỏ, sao cậu đổ nhiều mồ hôi vậy? Vũ Thần, cậu nhìn nè.”

Khuê Vũ Thần rút khăn giấy đưa cho Đỗ Nhược: “Sợ nóng như vậy hả?”

“Không phải.” Đỗ Nhược lau ướm cả tấm khăn giấy, rầu rĩ nói, “Người mình rất dễ đổ mồ hôi.” Nói xong lại vòng qua Khuê Vũ Thần bò đến lấy bình nước.

Khuê Vũ Thần vỗ mông cô một cái, Đỗ Nhược cũng bó tay với cô nàng. Cô ngồi bên đường chạy ngửa đầu uống nước, uống hơn nửa bình mới vô tình quay đầu lại thì suýt sặc.

Cảnh Minh đang đứng ở vị trí đầu hàng thứ hai, ánh mắt hồ hững liếc nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, rồi quay sang tiếp tục chém gió với bạn bè.

Đỗ Nhược như ngừng thở một cách khó hiểu. Giờ phút này trông cô lồi thối lếch thếch, vậy mà cậu mặc bộ đồ rằn ri kia vẫn đẹp trai đến lạ, đứng nghiêm nửa giờ mà chẳng thấm thía là bao. Một tuần học quân sự, cô đã đen hơn vài phần mà cậu vẫn trắng như bông bười. Ngay cả tia tử ngoại cũng phân biệt đối xử là sao.

Cạn kiệt sức lực sau màn tự ngược tôi tớ, cô ỉu xiu trở về đội ngồi xuống, cam chịu để đường chạy bao quanh thao trường hun nóng cái mông.

Hạ Nam lấy chai xịt khoáng ra xịt lên mặt. Vài giọt nước man mát bay đến mặt Đỗ Nhược, cô vô thức né tránh.

Hạ Nam cầm chai xịt khoáng nhắm ngay mặt cô: “Tránh cái gì, cậu cũng phải bổ sung nước.”

Đỗ Nhược nhắm chặt mắt quay đầu đi: “Đừng, càng xịt càng khô ấy.”

“Làm gì có? Bổ sung nước mà.”

“Nóng như vậy, lại phơi dưới nắng gắt sẽ nhanh bốc hơi, nhân tiện hút luôn cả nước trên da á.” Đỗ Nhược giải thích.

Hạ Nam sa sầm mặt, yên lặng cất chai xịt khoáng đi.

Khắp thao trường đều là nhóm sinh viên phờ phạc sau màn hành xác. Đỗ Nhược rũ rượi như cây hoa héo, quay tránh ánh nắng rọi thẳng vào mặt. Cô thi thoảng cầm mũ quạt gió, bất chợt thoáng thấy thẳng góc với đội ngũ của cô, mỗi hàng nam sinh đứng cẩn tằm nhìn phía trước đều cùng lúc di chuyển, nhờ vậy mà nhìn thông thoáng hơn, nhưng lại thấy được Cảnh Minh đang ngồi ở cuối hàng.

Đỗ Nhược lập tức ụp chiếc mũ lên quả đầu chèn nhẹ mồ hôi theo phản xạ có điều kiện, hồng cừu văn hình tượng lấm lem của mình. Cảnh Minh đang cười nói với người khác, chẳng biết có phải nhận thấy gì không, ánh mắt đột nhiên hướng sang bên này.

Đỗ Nhược hoảng hốt, cuống quýt quay đầu né tránh, ánh mắt Cảnh Minh khựng lại nửa chừng, cuối cùng không nhìn sang nữa. Cậu nhú mày, cúi đầu lấy điện thoại ra xem rồi lại nhìn lên khán đài.

Mẫn Ân Trúc đang chống cằm ngồi trên đó, đeo cặp kính đen, tôn lên gương mặt bé cỡ một bàn tay. Cảnh Minh cười hất cằm với bạn gái mình, Mẫn Ân Trúc cười tươi rói vẫy tay với cậu. Đám nam sinh bên dưới ồ lên.

“Im mồm!” Cậu lắc các cười mắng họ.

Đỗ Nhược chẳng buồn nhìn, nhớ đến cảnh Mẫn Ân Trúc ôm rịt Cảnh Minh làm nũng ăn vạ tối tuần trước. Cảnh tượng khiến người ta rất dễ cảm động, tâm hồn thiếu nữ của cô bỗng xốn xang, cảm xúc thật lạ lẫm. Cô lớn từng tuổi này còn chưa yêu đương lần nào, thậm chí chưa từng thầm mến ai cả.

Cuộc đời cô trước đây chỉ làm bạn với sách vở. Hóa ra, con gái cũng có thể làm được như vậy. Yêu... là cảm giác ra sao nhỉ?

Cô không biết và có chút tò mò. Nhưng tâm trạng đó chỉ tựa như cơn gió mát lướt nhẹ qua mặt hồ, không đọng lại cũng không được ghi khắc.

h quá, lạ ^f a l

6. Chương 6

Chương 6

Kết thúc buổi học quân sự hôm đó, tất cả giải tán tại chỗ. Mẫn Ân Trúc chạy thoăn thoắt xuống sân như chú chim chuyền cành, khoác tay Cảnh Minh rời đi.

Hà Hoan Hoan tán thưởng: “Đúng là xinh thật, ngay cả bóng lưng cũng đẹp.”

Hạ Nam: “Nhảm nhí, nếu không sao gọi là hoa khôi trường?”

Hôm nay Mẫn Ân Trúc mặc áo chiffon trắng và váy bút chì xanh đậm, đôi chân vốn thẳng nuột còn mang đôi giày như cà kheo, không hề thấp hơn Cảnh Minh là bao. Đỗ Nhược chợt nhớ đến mình thấp hơn Cảnh Minh cả cái đầu. Lúc cậu nhìn cô bằng vẻ mặt kên kiệu, quét mắt từ trên xuống với biểu cảm khinh khỉnh trời sinh, cảm giác như trúng phải đòn chí mạng.

“Cô ấy cao lắm đấy.” Khưu Vũ Thần bình phẩm, “Phải mét bảy mấy đúng không?”

“Ừ, còn cao hơn mình.” Hạ Nam cao mét bảy, Đỗ Nhược và Khưu Vũ Thần thua cô ấy hai ba centimet, nhưng chỉ chênh lệch hai ba centimet thôi thì phong thái đã khác một trời một vực rồi.

“Ăn cơm chưa?” Hà Hoan Hoan tham ăn lập tức chuyển đề tài.

“Mình đi tắm trước đã, người bẩn chết được.”

“Mình cũng vậy. Hai cậu không đến nhà tắm thì tắm ở đâu?”

“Bên cạnh nhà tắm có phòng tắm nhỏ.”

“Không phải chỗ đó không có nước nóng sao?”

“Đến nhà tắm tập thể đi.”

“Khổ quá làm gì.” Khưu Vũ Thần nói.

“Bây giờ chưa ăn cơm... vậy đi mua trái cây đi.” Hà Hoan Hoan chỉ nghĩ đến ăn và ăn thôi.

Bốn người vừa tán gẫu vừa đi đến tiệm hoa quả. Hương trái cây trong tiệm thơm nức mũi, mời gọi không ít tân sinh viên vừa kết thúc buổi học quân sự. Đỗ Nhược đi dạo một vòng, bị giá tiền dọa đến xuýt xoa. Kiwi mười tệ một quả, bằng giá tiền hai phần cơm căn tin của cô. Anh đào thì hai trăm tệ nửa ký, bằng tiền sinh hoạt phí sáu ngày của cô. Còn sầu riêng, xoài, nho đỏ, nhãn thì giá phải chăng, nhưng vẫn khá xa xỉ với cô. Nghĩ ngợi cả buổi, cuối cùng cô chọn bốn quả chuối và hai quả cam, mười tệ chẵn.

Khưu Vũ Thần mua nửa ký anh đào, buổi tối rửa sạch mời mọi người ăn. Đỗ Nhược chỉ ăn một quả rồi thôi, cô biết mấy quả chuối mình chia cho bạn bè không hề đáng giá.

“Lấy thêm ăn đi.”

“Đủ rồi, chỗ mình còn nhãn Hoan Hoan cho chưa ăn hết này.”

“Lấy thêm hai quả đi.” Khưu Vũ Thần giục.

Đỗ Nhược không sao lay chuyển được cô nàng, đành lấy thêm một quả. Trái anh đào tròn trĩnh dễ thương, hương vị ngọt lành, thảo nào đất đến thế.

Cô suy nghĩ, phải đi tìm việc làm thêm thôi, song không thể quá nôn nóng kiếm tiền, ít nhất phải đợi nhập học được hai ba tháng đã, xem thời gian có dư dả hay không. Dù sao học hành vẫn quan trọng hơn, nhất là trong ngôi trường danh tiếng xưa nay không thiếu nhân tài này.

Mấy ngày trước, Đỗ Nhược ngồi xem sách trước bàn học, nghe Khưu Vũ Thần vừa hát một bài tiếng Anh vừa đi vào phòng, cô kinh ngạc phát hiện tiếng Anh của cô ấy lưu loát và phát âm chuẩn như người nước ngoài vậy. Ở quê Đỗ Nhược chỉ dạy tiếng Anh theo sách vở, tạm không bàn đến khó khăn trong việc trình bày, phát âm thôi đã là vấn đề.

Cô cảm thấy tổn thương sâu sắc, tức khắc mua sách và đĩa luyện nghe nói tiếng Anh, mỗi sáng tập thể dục tranh thủ luyện đọc. Ngày đầu tiên đến sân thể dục đã phát hiện có khá nhiều sinh viên học bài buổi sáng, thậm chí còn sớm hơn cô nữa.

Đây chính là đại học, bao giờ cũng có người giỏi giang hơn bạn, cần mẫn hơn bạn.

Kết thúc học kỳ quân sự, cuộc sống đại học chính thức bắt đầu, tân sinh viên bắt đầu tay xách nách mang từng chồng sách vở bốn ba đến các tòa nhà giảng dạy và phòng thí nghiệm.

Thời khóa biểu của Đỗ Nhược khác với ba người bạn cùng phòng, thời gian gặp nhau ít đến đáng thương. Số lần cả hội cùng ra vào ký túc xá và đến căn tin cũng giảm hẳn. Năm nhất lịch học khá nặng, môn chuyên ngành đặc biệt là lý thuyết hết sức dày đặc, tâm tư mọi người đều dồn cả vào học tập, chỉ buổi tối mới hẹn nhau đến thư viện.

Đỗ Nhược từ bé đã là học sinh chăm chỉ, bất kể là môn chuyên ngành hay là môn đại cương, môn bắt buộc hoặc là môn tự chọn, buổi học theo lớp hay theo khoa, chỉ cần cô chăm chú nghe giảng là có thể nhanh chóng bắt kịp nội dung. Tan học còn ôn tập gạo bài, nghiền ngẫm mấy phần nội dung khó xơi thì cũng không đến nỗi nào.

Nhưng dù như vậy, cô vẫn thường thấy mình thua kém. Trong lớp có nhiều bạn nam học rộng hiểu nhiều. Không chỉ mấy lời tán gẫu băng quơ, kể cả khi trả lời câu hỏi của giảng viên hay vận hành máy móc, họ luôn vô thức thể hiện một vài kiến thức khiến Đỗ Nhược không khỏi tự ti về bản thân. Lần nào cũng xả xuống đầu cô hàng tá điều xa lạ như tiên nữ rải hoa, đến khi tan học cô lại phải bơi trong biển sách vở để tìm hiểu.

Đây là một áp lực vô hình buộc cô phải cắm đầu cắm cổ ngụp lặn ở thư viện, hết đọc tác phẩm của Arthur Schopenhauer tới sách của Ludwig Wittgenstein, rồi xem đến Thuyết lượng tử của Max Planck và tài liệu nghiên cứu của Louis de Broglie (1). Nhưng vẫn còn một sự chênh lệch vô hình không tài nào làm cho cân bằng được, chính là lối tư duy quái gở và trí tưởng tượng vượt ra khỏi vũ trụ của họ.

(1) - Arthur Schopenhauer là một nhà triết học người Đức nổi tiếng nhất với tác phẩm “Thế giới như là ý chí và biểu tượng”.

- Ludwig Wittgenstein là một nhà triết học người Áo, người đã có công đóng góp quan trọng trong logic, triết học về toán, triết học tinh thần và triết học ngôn ngữ.

- Max Planck hay còn gọi Max Karl Ernst Ludwig Planck, là một nhà vật lý người Đức, được xem là người sáng lập cơ học lượng tử.

- Louis de Broglie hay còn gọi Louis-Victor-Pierre-Raymond, là một nhà Vật lý người Pháp có những đóng góp đột phá trong lĩnh vực cơ học lượng tử.

Cô chỉ biết trơ mắt nhìn thán phục, một mặt nhận lợi ích từ họ, mở ra thế giới quan mới, một mặt đắm chìm trong biển sâu “Sao họ có thể nghĩ ra mà mình thì không?”.

Đỗ Nhược vẫn còn nhớ như in lúc trúng tuyển, chủ nhiệm lớp nói với cô: Sau này lên đại học, em sẽ gặp rất nhiều người tài giỏi hơn em. Đừng hoảng sợ, đừng tức giận và cũng đừng ủ ê, hãy siêng năng học tập, sống vui vẻ, đi từng bước vững chắc trên con đường của mình, vì thế mà cô không nản lòng. Tự đáy lòng cô bội phục và hâm mộ mấy bạn nam lớp mình, họ luôn tò mò và háo hức với điều mình chưa biết, lại yêu sâu sắc những thứ mình học được. Dù là anh chàng thường ngày trông có vẻ hướng nội cũng có lĩnh vực sở trường của mình, hề nhắc đến là miệng mồm lưu loát, hai mắt sáng rõ.

Họ rất thân thiện và cũng quan tâm đến Đỗ Nhược. Bất kể học tập hay cuộc sống, chỉ cần cô hỏi là sẽ có ngay câu trả lời, có việc cần liền giúp cô ngay. Có lần Đỗ Nhược gặp phải vấn đề khó hiểu, đang hỏi Vạn Tử Ngang thì mấy bạn nam xung quanh nghe thấy, cả đám lập tức xúm lại, mỗi người một câu giảng giải cho cô. Nói trắng ra, tiện thể phổ cập một đồng khoa học thường thức cho cô luôn ấy.

Như thế cô có hai mươi một người anh trai trong lớp và trong phòng thí nghiệm. Chiếc ghế đầu tiên trong lớp cũng trở thành chỗ ngồi dành riêng cho cô, không ai giành với cô cả. Trong phòng thí nghiệm, họ cũng nhường lại vị trí gần giảng viên nhất cho cô. Thậm chí khi học cùng với khoa, họ cũng giữ chỗ cho cô.

Hôm đó học tiếng Anh toàn khoa, Hà Hoan Hoan hưởng ké phúc của cô ngồi vào vị trí tốt, bên cạnh cô: “Đài ngọc của hoa khôi lớp đúng là khác biệt.” Đỗ Nhược im lìm lườm cô nàng.

Môn tiếng Anh học ở giảng đường lớn, người ngồi chỉ chít hết các dãy ghế bậc thang. Chuông vào học còn chưa vang, Đỗ Nhược đã mở sách lăm băm ôn lại từ đơn, sau lưng truyền đến giọng nói uể oải: “Chỗ bên cạnh không có ai chứ?”

Đỗ Nhược lập tức sờn gai óc toàn thân. Tại sao lại là Cảnh Minh? Không ngồi hàng cuối cùng chạy lên đây bon chen làm gì? Cô biết cậu đang hỏi Vạn Tử Ngang ngồi chệch phía sau cô, phòng họ sát vách nhau, tự

trường lâu như vậy đương nhiên đều quen biết cả rồi.

Vạn Tử Ngang đáp: “Không có.”

Cảnh Minh ném sách xuống bàn, lục đục ngồi xuống: “Đệt, đến muộn, mấy hàng cuối bị chiếm hết rồi.”

Đỗ Nhược cạ lời.

Vạn Tử Ngang: “Không muốn lên lớp thì lần sau tôi điểm danh hộ cậu là được chứ gì.”

Cảnh Minh than thở: “Bà cô này là bạn học của mẹ tôi, biết mặt tôi.”

Đỗ Nhược bó tay, vừa mới tựu trường đã muốn trốn học, tội ba cậu suốt ngày lo lắng cho thằng con trai một. Cô không nhận ra mình “ghim hàng” cậu ngày một nhiều, vô tình trở thành một kiểu phản kháng của cô đối với sự kiêu căng ngạo mạn của cậu.

Bao ý nghĩ khinh thường cậu đang lẫn quẩn trong đầu cô thì vang “bụp” một tiếng, chân cậu đá vào lưng ghế cô một cú mạnh đến nỗi móng cô run bật lên.

“Ồ, xin lỗi.” Cảnh Minh khẽ nghiêng người về phía trước, giọng nói khàn khàn thì thảo sau tai cô, khiến Đỗ Nhược rờn rợn.

Giảng đường kiểu bậc thang, ghế phía trước thấp hơn, chân cậu lại quá dài, lúc vươn ra không cẩn thận đá phải hàng trước, vội vàng rút chân lại sửa tư thế ngồi.

“Hàng cuối vẫn rộng hơn.” Cảnh Minh càu nhàu.

Đỗ Nhược cúi đầu đọc sách, không dám quay lại.

Thấy cô mãi không quay đầu nên Cảnh Minh mới chú ý, giọng cậu không nhỏ đến mức người ta không nghe được, vậy mà người phía trước lại không buồn phản ứng. Tính tình cũng hẹp hòi quá nhỉ? Cậu nheo mắt nhìn sau gáy cô hồi lâu, thấy ngờ ngợ liền nghiêng người qua một bên nhìn thật kỹ. Thảo nào trông quen vậy, thì ra là Đỗ Nhược. Con nhóc này tự dừng tai đồ bừa. Cậu nhếch môi cười khẩy, không thèm để ý nữa.

Chuông vào học vang lên, cả giảng đường chìm vào tĩnh lặng.

Đỗ Nhược không bị Cảnh Minh làm ảnh hưởng, chân cậu không nhích tới nhích lui nữa, người phía sau cũng im lìm, như thể không tồn tại. Cô nghiêm túc nghe giảng, chép bài, thi thoảng đọc nhẩm từ đơn và câu cú.

Dạy đến giữa chừng thì giảng viên tìm người đứng dậy đọc bài. Đỗ Nhược im thít cúi đầu, không dám nhìn lên.

Chắc hẳn giờ khắc này ai ai cũng như vậy, cả giảng đường kín người chìm ngập trong không khí trầm mặc. Thế nhưng Đỗ Nhược không kiềm chế được, xuất phát từ tò mò, bèn len lén ngược mắt lên nhìn cô giáo.

Hay lắm, đã bị bắt được!

“Em kia đứng lên đọc bài đi.”

Cô vùng vẫy tìm đường thoát, yếu ớt chỉ ra phía sau: Là cậu ta hả?

“Không phải cậu ấy, là em đấy.”

Đỗ Nhược vừa run vừa mếu máo, song cô nhanh chóng lấy lại ý chí mạnh mẽ đối mặt với cái chết. Tuy luyện đọc tiếng Anh buổi sáng chưa tới một tháng, nhưng cô đã cải thiện được phát âm cơ bản, không đến nỗi mất thể diện. Coi như kiểm tra kết quả “khổ luyện” sớm đi!

Cô miết phẳng trang sách, bắt đầu đọc: “A letter or telephone call comes from someone you have not met, and you find yourself imaging what the person looks like, putting a face to the hidden voice. Are you any good at this? Sometimes it is easy to get it wrong...”

Tốc độ đọc rất chậm, nhấn từng từ đơn đúng chuẩn, phát âm hoàn hảo, có điều cả câu cứ đều đều không hề lên xuống. Đọc được một lúc, giảng viên nói: “Được rồi.”

Đỗ Nhược lập tức dừng lại.

“Em phát âm không có vấn đề gì, nhưng căng thẳng quá, lần sau bình tĩnh hơn nhé!”

Cô gật đầu, vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình. Gần một tháng khổ luyện cuối cùng cũng gặt hái thành quả. Cần cù bù thông minh, cố gắng sẽ có tiến bộ.

Trong khi cô hân hoan kích động, tự khích lệ mình thì giảng viên lại bảo: “Bạn phía sau đọc tiếp đi.”

Khoảnh khắc Cảnh Minh cất giọng, Đỗ Nhược trợn tròn mắt. Ngồi phía sau cô là người nước ngoài ư?

“John Blanchard stood up from the bench, straightened his Army uniform, and studied the crowd of people making their way through Grand Central Station...”

Cậu đọc khá nhanh, nhấn rõ từng chữ lưu loát, thậm chí còn khá tự nhiên và thoải mái, âm điệu trầm bổng rất có hồn, thậm chí còn là giọng Anh chuẩn nữa, cứ như đang nói tiếng mẹ đẻ vậy.

Dù Đỗ Nhược không muốn thừa nhận cũng phải khen giọng cậu rất hay và cuốn hút. Đến mức Hà Hoan Hoan cũng kinh ngạc quay lại tròn xoe mắt nhìn cậu chốc lát.

Cảnh Minh đọc một đoạn dài mà giảng viên không hề bảo ngừng. Cậu nhú mày không muốn đọc tiếp, dừng lại nhìn cô giáo.

Cô ấy mỉm cười: “Khẩu ngữ rất tốt, bạn phía sau đọc tiếp.”

Đầu Đỗ Nhược như bị cho một gậy như trời giáng. Cảm giác bối rối dần lan tràn, xem ra chiêu thức phản kháng thâm lặng trong lòng cô sắp không còn tác dụng nữa rồi.

Điều khiến người ta hoang mang lại là một sự thật tàn khốc và mơ hồ khác: Có những kẻ liều sức phấn đấu, nhưng cũng chỉ là xông pha bán sống bán chết trên đường chạy, nhìn theo bóng lưng nghênh ngang của người khác mà thôi.

Không đến nỗi vậy đâu! Cô tự nói với mình, chắc chắn không đến nỗi vậy đâu!

May mà sau hôm đó, Cảnh Minh lại trở về hàng cuối cùng, cảm giác khoảng cách giữa hai người kéo dài mười tám nghìn dặm. Hơn nữa lớp học rất đông, lần đọc tiếp theo của cô chắc hẳn phải sang học kỳ sau rồi, coi như được sống yên ổn một thời gian.

Đến cuối tháng, các câu lạc bộ tuyển thành viên mới. Bốn cô gái trong ký túc xá đều đi xem, còn gặp được đàn anh Lê Thanh Hòa - Chủ tịch Hội sinh viên - người phát biểu trong lễ chào mừng đợt trước.

Quá trình tuyển người mới rất đơn giản, mọi người lên sân khấu giới thiệu bản thân và sở trường sở đoản. Khưu Vũ Thần và Hà Hoan Hoan biểu hiện cực nổi trội. Hạ Nam thì lười nhác không lên sân khấu, cô ấy chỉ đến hóng hớt thôi. Về phần Đỗ Nhược không ôm bao nhiêu hy vọng, chỉ xem đây như cơ hội làm quen bạn mới.

Màn giới thiệu của mọi người không có gì đặc biệt, Hạ Nam không mấy hứng thú, thỉnh thoảng chêm vài lời, phổ cập kiến thức cho nhóm bạn: Người nào là thủ khoa tỉnh, người nào là quán quân cuộc thi Lý toàn quốc. Đỗ Nhược lắng nghe, cảm tưởng bản thân giống như chú chuột bị gõ đầu trong máy trò chơi.

Trên đường trở về ký túc xá, cây cối tuy rậm rạp nhưng vẫn không che khuất ánh đèn sáng rực từ tòa nhà giảng dạy và thư viện. Sau mỗi khung cửa sáng trưng đều là các sinh viên đang “bế quan tu luyện”.

Đỗ Nhược xuyết xoa: “Trường bọn mình đúng là ngọc hỏ tàng long.”

“Chính xác.” Hà Hoan Hoan vừa mút kem vừa nói, “Đại thần thi nhau xuất hiện trong lớp bọn mình, làm mình hồi hộp đến mức mỗi ngày đều phải ăn vặt để trấn an bản thân đấy.”

“Có ngày nào cậu không ăn đâu?” Khưu Vũ Thần xía xói, “Ôi giới, cậu mua kem khi nào, sao mình không biết?”

“Hồi này, ăn không?”

Khưu Vũ Thần cắn một miếng.

“Tiểu Nhược?”

Đỗ Nhược lắc đầu.

“Hạ Nam?”

Hạ Nam cũng lắc đầu: “Ồ đúng rồi, Cảnh Minh cũng thuộc diện đặc cách á.”

Đỗ Nhược hỏi: “Sinh viên năng khiếu thể thao hả?”

Hạ Nam nhìn cô như người sao Hỏa mới xuống: “Cậu ấy lợi hại lắm, giành được giải nhất Cuộc thi Robotics Quốc tế (2) ba lần liên tiếp đấy.”

(2) Cuộc thi Robotics Quốc tế - World Robot Olympiad (WRO) là sự kiện lớn toàn cầu về khoa học, kỹ thuật dành cho thanh thiếu niên từ 7 đến 19 tuổi.

7. Chương 7

Chương 7

Đèn trong thư viện sáng chói, thế mà Đỗ Nhược lại gục xuống bàn ngủ thiếp. Cô mơ thấy mình lạc trôi đến nơi núi rừng hẻo lánh, trèo đèo lội suối, vượt mọi chông gai, vất vả lắm mới chạy ra được đường cái, nhưng nhóm bạn của cô đã lên tàu hỏa đi xa rồi. Trên đường chẳng có chiếc xe nào, cô sốt ruột đến độ quay như chong chóng, lúc suýt khóc thì giọng Hà Hoan Hoan truyền đến từ trời cao: “Tiểu Nhược, Tiểu Nhược.”

Đỗ Nhược choàng tỉnh, dụi mắt ngẩng đầu, mấy sinh viên khác đang thu dọn sách vở.

“Thư viện sắp đóng cửa rồi, về phòng thôi.”

“Sao không đánh thức mình sớm một chút?” Đỗ Nhược chán nản, cô còn chưa đọc sách xong nữa.

“Cậu mới ngủ mười phút thôi.” Hoan Hoan quan tâm, “Mình thấy cậu mệt phờ rồi.”

Hai người ôm sách đi về ký túc xá. Hạ Nam và Khưu Vũ Thần không ở trong phòng mà về nhà cả rồi, vì từ ngày mai là bắt đầu kỳ nghỉ Quốc khánh.

Hà Hoan Hoan hỏi: “Lễ Quốc khánh cậu có muốn đi chơi với mình không? Mình và mấy bạn học cấp Ba đi Thiên Tân.”

Đỗ Nhược đang cháy túi bèn từ chối: “Mình lười đi lắm, muốn ở lại ký túc xá ngủ thôi.”

Hà Hoan Hoan không ép: “Cũng được, nếu chán thì xem phim, dùng máy tính của mình này, mặt khẩu là sáu số 0.”

“Ừ.”

Sáng sớm hôm sau Hà Hoan Hoan đã lên đường. Lúc Đỗ Nhược thức dậy, căn phòng chỉ còn lại mình cô. Cô đi ra sân thể dục luyện đọc tiếng Anh, sinh viên học bài buổi sáng cũng chỉ còn vài mống. Đỗ Nhược chợt hứng nên kết thúc buổi tự học sớm hơn bình thường.

Trong khuôn viên trường lác đác kẻ qua người lại. Có lẽ sinh viên được nghỉ lễ đều về nhà hết rồi. Con đường trường sạch sẽ thẳng tắp rợp bóng cây, gió thổi lay cành lá xào xạc. Thư viện và phòng học trống hoác, cửa sổ căng-tin đóng quá nửa, hành lang ký túc xá cũng tĩnh lặng như tờ.

Đỗ Nhược một mình đi lang thang trong trường, cô vẫn học tập nhưng không mấy hào hứng, tâm trạng ủ rũ một cách khó hiểu, vùng vẫy muốn thoát khỏi cái bóng của sự buồn chán, nhưng kết quả chỉ phí công.

Sợi dây cốt căng quá mức cuối cùng cũng đứt lìa. Cô ngủ thẳng đến mười một giờ mới dậy, ngồi ở ban công ký túc xá, nhìn tán cây xanh mượt lay động trong cơn gió cả. Cô lặng yên nghe tiếng gió rít, ngắm ánh nắng nhảy múa trên ngọn cây bên ngoài qua lớp cửa kính, cảm giác thật bất lực khi thời gian cứ thế trôi qua một cách phí hoài.

Trước khi lên đại học, dù nhà có nghèo mấy, cô cũng chưa từng cảm thấy mình hèn mọn, thậm chí cô còn đạt được thành tích đáng tự hào nữa. Thế nhưng hôm nay...

Cô dốc hết sức học hành, theo đuổi nhịp sống của những người cùng trang lứa. Trông thì có vẻ cùng một vạch xuất phát đấy, nhưng thật ra họ đã vượt qua cô những mấy vòng rồi, mà lại không tốn nhiều hơi sức nữa chứ.

Thế mà cô vẫn mơ mộng xa vời về cuộc sống tương lai, muốn được trang điểm xinh đẹp như Hạ Nam, vui chơi nhàn nhã như Khưu Vũ Thần, và thưởng thức món ngon như Hà Hoan Hoan. Thậm chí còn ước mong được trải nghiệm một tình yêu kỳ diệu như Mẫn Ân Trúc. Nghĩ đến đây, lồng ngực cô quặn lại, nghèn nghẹn nỗi chua xót.

Đỗ Nhược đứng phắt dậy đi đến cửa phòng. Hôm tựu trường Hạ Nam đã mua một chiếc gương to treo sau cánh cửa.

Cô gái trong gương để tóc ngắn ngang tai, da dẻ vàng vọt, gò má gầy hóp, chân mày nhợt nhạt, môi tái mét, sức hút bằng không. Dáng người lại gầy đét hết như cọng giá èo oắt.

Đỗ Nhược tự nhìn mình chốc lát, giống như thấy được hàng mày Cảnh Minh chau lại hồi lần đầu gặp cô, nhất thời xấu hổ không chịu được, lập tức quay đầu đi.

Đến chiều ngày nghỉ lễ thứ ba, dì Minh Y gọi điện thoại đến bảo cô đến nhà dì chơi. Đỗ Nhược đang do dự thì nghe dì ấy nói trong nhà không có ai, than vắng lạnh quá, thế là cô liền đồng ý.

Cô ăn mặc chỉnh chu, đi tàu điện ngầm mất năm mươi phút. Đây là lần đầu tiên trong đời cô sử dụng loại phương tiện này, ban đầu còn thấy thú vị, đến sau thì hoảng sợ, mỗi lúc tàu vào trạm nào đấy, cô toàn bị dòng người chen lấn suýt thành chiếc bánh kẹp xẹp lép.

Cô lại về đến căn biệt thự như hộp châu báu trên bãi cỏ ngay đúng bữa tối, trong phòng ăn đèn sáng rực rỡ, không có chú Cảnh và Cảnh Minh.

“Chú không ở nhà ạ?”

“Chú đi Thâm Quyển công tác rồi.”

“Lẽ Quốc khánh mà không được nghỉ ạ?”

Dì Minh Y cười lắc đầu. Đỗ Nhược không hỏi đến Cảnh Minh, vậy mà dì vẫn nói: “Cảnh Minh đấy, nó đã sớm dẫn đám em trai, em gái chạy đến Seychelles chơi rồi.”

Đỗ Nhược không biết Seychelles là chỗ nào, thành phố hay là quốc gia, thế nên không tiếp lời.

“Ở trường con có gặp Cảnh Minh không?”

Đỗ Nhược cố ý nói giảm nói tránh: “Có gặp một hai lần ạ.”

“Có gặp bạn gái nó không?”

Câu hỏi này lạ quá, Đỗ Nhược cân nhắc vài giây, nghĩ rằng nói thật cũng không sao: “Từng gặp ạ.”

“Thấy thế nào?” Dì Minh Y mỉm cười.

“Xinh lắm ạ.”

Dì vẫn cười: “Ừ, xinh thì có xinh.”

Đỗ Nhược thoáng phát hiện, dì ấy không thích Mẫn Ân Trúc thì phải.

Đúng là Minh Y không thích cô bé đó, thế nhưng thẳng trời đánh Cảnh Minh này thời đi học trẻ trâu quá, lúc nào cũng chỉ muốn nổi loạn. Tính tình hai đứa nó cũng không tốt lành gì, theo lý thì không hợp nhau, nhưng càng phản đối thì chúng càng bám chặt, kết quả đến bây giờ vẫn còn quen nhau. Ôi nhắc đến là đau đầu!

Dì Minh Y cẩn thận: “Con mới gặp nó một hai lần đã gặp bạn gái nó rồi, xem ra con bé đó thường xuyên đến tìm nó đây.”

Đỗ Nhược á khẩu. Tôi rồi, không phải mình gây họa rồi chứ? Dì ơi, tuyệt đối đừng nói chuyện này với Cảnh Minh đấy. Cô thật sự không muốn chọc vào “ổ kiến lửa” đâu.

Minh Y không nói sâu vào vấn đề này nữa: “Con ở trường nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé.”

“... Dạ.”

“Ăn nhiều một chút, nào, gấp thêm miếng cá đi.”

“Con đang ăn ạ.”

“Còn món thịt bò này cũng ngon lắm. Đúng rồi con có gọi điện cho mẹ con không?”

“Mỗi tuần con đều gọi hai lần.”

“Con bé hiếu thảo, mẹ con khỏe không?”

“Khỏe ạ, mẹ còn gửi lời hỏi thăm dì đấy.”

“Dì cảm ơn. Cuộc sống ở trường thế nào, đã quen chưa?”

Bữa cơm kết thúc trong cuộc trò chuyện chan hòa của hai dì cháu. Đêm đó Đỗ Nhược ở lại nhà họ Cảnh. Minh Y nói trong nhà không có ai, bảo Đỗ Nhược ở lại với bà vài ngày. Cơ mà qua ngày hôm sau, bà phải vào công ty xử lý việc gấp, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Đỗ Nhược giúp thím Trần quét dọn nấu cơm, giúp chú Trần tưới hoa cắt cỏ, cũng không hề ăn không ngồi rồi. Trở về trường sẽ khiến cô ngọt ngào không thở nổi, ở đây thư giãn vài ngày cũng tốt.

Minh Y về nhà thấy áy náy nên hôm sau đưa cô đi chơi. Họ dạo phố, ăn uống, mua quần áo giày dép, thân thiết như hai mẹ con. Trái lại nhân viên bán hàng trong trung tâm thương mại không ai nhận nhầm họ là mẹ con cả. Dì Minh Y rất đẹp, cử chỉ tao nhã, ăn mặc sang trọng. Đỗ Nhược thì mộc mạc đơn giản, trên mặt hiện rõ vẻ hiếu kỳ với những thứ mới lạ và cảnh vật xung quanh, nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống người một nhà, không chừng là bà con xa ở quê mới lên.

May mà Đỗ Nhược không dè dặt, nhút nhát khi ở bên cạnh dì Minh Y, còn dì ấy tuy hàng ngày chỉ tiếp xúc với cấp dưới, đối tác hoặc bạn bè cùng độ tuổi, ấy thế mà nói chuyện lại dí dỏm hệt thanh niên, không khí vô cùng vui vẻ.

Hai người ngồi ăn kem trong trung tâm thương mại, nhìn người qua kẻ lại.

Đỗ Nhược tâm sự: “Từ lúc con đến Bắc Kinh, đến bây giờ mới ra khỏi trường đấy ạ. Cuối tuần cũng phải học đến tối mất tối mũi.”

“Dì cũng lâu lắm rồi chưa đi dạo phố.”

“Công việc dì rất bận sao?”

“Không có ai đi cùng. Chú con bận thì cũng thôi, còn Cảnh Minh là con trai nên cũng không được chu đáo như con gái.” Minh Y than thở, “Hồi bé thì còn bám lấy mẹ, lớn rồi lại chê mẹ phiền. Thằng nhóc đó, lúc bé còn dụ được nó cùng đi dạo phố, bây giờ có mười con trâu kéo nó cũng không đi. Ngày trước vẫn đáng yêu hơn, lớn lên không chịu nghe lời, tính tình khó ưa, hễ tí là cáu gắt. Dì sợ nó luôn... Biết vậy hồi đó sinh con gái nhỉ?”

Đỗ Nhược bị dì ấy chọc cười rôm rả.

Minh Y nghĩ lại: “Mà thôi, như nhau cả, trẻ con bây giờ được nuông chiều từ bé, chẳng đứa nào ngoan hiền.”

Minh Y dẫn Đỗ Nhược vào một cửa hàng đồ lót mà họ tình cờ ngang qua, cô ngượng ngùng xấu hổ, còn chưa kể giá cả quá chất.

“Áo lót luôn mặc sát vào người nên không thể ẩu tả mua đại đâu, không chỉ vậy, còn giúp toát lên nét đẹp nữ tính nữa. Áo ngoài đắt thế nào đi nữa, áo lót không tốt thì cũng như chiếc hộp nhựa rẻ tiền được bọc

bởi lớp vỏ tinh xảo vậy. Chọn áo lót đi con, đúng vậy, đây chính là món quà dành riêng cho con gái đấy.” Bà vừa dạy bảo vừa đẩy Đỗ Nhược vào phòng thử đồ.

Lúc Đỗ Nhược cởi đồ ra, nhớ đến lời dì Minh Y nói, đây cũng là một kiểu “sống hết mình” đúng không!

Thời điểm xách đồ đặc lĩnh kinh trở về, Minh Y còn mua cho Đỗ Nhược mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da: “Tiểu Nhược, con gái nhất định phải chăm sóc da biết không? Theo đuổi cái đẹp không nhất thiết là cho người ta ngắm, mà là khiến bản thân vui vẻ.”

Đỗ Nhược lơ mơ gật đầu.

Về đến nhà, tính toán lại đồ đạc đã mua hôm nay, tổng thiệt hại không nhỏ chút nào. Đối với Minh Y chỉ là một hạt cát giữa sa mạc rộng lớn, nhưng Đỗ Nhược vẫn âm thầm ghi vào sổ, còn viết thêm một câu: “Sống hết mình, sống thật vui vẻ.”

Hai người cùng nhau trải qua những ngày nghỉ lễ êm ấm còn lại, khi thì trò chuyện với nhau, có lúc lại cùng làm việc. Xế chiều hôm nay, Minh Y đang ngồi co cuộn trên sofa uống trà đọc sách, Đỗ Nhược nhìn thấy thùng sách mới mua bên cạnh chiếc kệ nên định giúp dì ấy sắp xếp gọn gàng lên giá.

Minh Y thấy vậy liền bảo: “Tiểu Nhược, tìm giúp dì quyển sách Chúng sinh yên giấc (1) đi, ở trong thùng đấy.”

(1) Chúng sinh yên giấc có tên tiếng Anh là While Mortals Sleep do nhà văn kiêm nghệ sĩ hài của Mỹ là Kurt Vonnegut sáng tác.

Đỗ Nhược lục tìm: “Không có ạ.”

Minh Y nhớ lại: “VẬY chắc ở trong phòng sách của Cảnh Minh rồi, phòng ở trên tầng, con đi tìm xem.”

“...Vâng.”

“À đúng rồi.” Dì Minh Y dời mắt khỏi quyển sách, “Chỉ lấy sách thôi, đừng chạm vào đồ trong phòng của nó, dù chỉ là một trang giấy nhé con.” Bà nhún vai, nở nụ cười đầy tình cảm, “Thằng nhóc đó sẽ tức giận đấy.”

Đỗ Nhược gật đầu như gà mổ thóc, cảm giác căng thẳng ngập tràn.

Cô lên tầng ba, đẩy cánh cửa phòng đầu tiên, sàn gỗ với những đường vân màu xám trắng, chiếc bàn trắng muốt vừa dài vừa hẹp, bức tường thuần một màu xanh lam. Trên tường dán rất nhiều giấy vẽ, có bản thiết kế robot, bản vẽ mạch điện tử hợp.

Trên bàn bày la liệt các thiết bị điều khiển robot, động cơ điện servo (2), và một xấp giấy nằm la liệt, đa phần là bản vẽ nháp và vài dòng viết láu.

(2) Servo là thiết bị truyền động quay hoặc truyền động tuyến tính, cung cấp lực cần thiết để di chuyển thiết bị theo yêu cầu của ứng dụng, được ví như “cơ bắp” của hệ thống điều khiển chuyển động. Động cơ Servo được dùng trong các ứng dụng như robot, sản xuất tự động, máy móc hoạt động bằng lập trình trên máy tính.

Có mấy cục giấy nằm trên sàn, tập trung bên cạnh giỏ rác, chắc hẳn người ngồi trên ghế vo tròn tờ giấy ném vào giỏ rác rồi, có cái trúng có cái văng ra ngoài.

Đỗ Nhược ngẩn ngơ chốc lát mới nhớ ra mình vào đây để tìm sách. Cô quay đầu lại nhìn về phía kệ sách màu đen phủ kín cả bức vách, được bày đầy sách và mô hình tự chế trên đó.

Căn phòng đậm chất học thuật khiến cô ngây dại chết lặng. Đầu bên kia kệ sách, vị trí gần ban công xếp bảy tám con robot với kích cỡ và hình dáng khác nhau, trông lóa hết cả mắt, thậm chí có luôn robot hình người nữa.

Cô rất muốn qua đó xem thử, nhưng chân không nhấc lên được. Rõ ràng trong phòng không một bóng ai, vậy mà cô lại không dám đi lung tung dù chỉ một bước.

Giờ khắc này cô bỗng như trở về giây phút ban đầu khi nhìn thấy Cảnh Minh ở ga tàu hỏa. Cậu cao sang quyền quý không thể với tới, cô nhếch nhếch gượng gạo, nghèo xác nghèo xơ.

Có một thùng giấy chứa đầy sách mới ở cạnh chân cô, vừa liếc mắt đã thấy quyển Chúng sinh yên giấc mà dì Minh Y cần tìm.

Ngoài hành lang đột ngột vang lên tiếng bước chân của con trai hướng thẳng về phía này. Đỗ Nhược sợ khiếp vía cầm sách đi thẳng ra ngoài, đâm vào Cảnh Minh đúng lúc mở cửa đi vào.

Cảnh Minh không ngờ cô lại ở đây, sững sốt giây lát, bắt đầu cau có: “Ai cho cô vào đây?”

Đỗ Nhược bất giác run bần bật: “Mẹ cậu bảo tôi vào đây lấy sách.” Cô vội vàng đưa quyển sách lên chứng minh trong sạch.

Ánh mắt Cảnh Minh lạnh lùng phóng qua khỏi đỉnh đầu cô, nhìn lướt một vòng trong phòng, rồi đẩy cửa ra, nghiêng người: “Ra ngoài đi!”

Đỗ Nhược vòng qua người cậu, phẩy vạt ra hành lang, đằng sau “ầm” một tiếng, cánh cửa đóng sầm lại.

Mãi cho đến giờ cơm tối, Cảnh Minh mới xuống lầu.

Chú Cảnh cũng trở về, lập lại màn hỏi thăm tình hình cuộc sống và học hành của Đỗ Nhược: “Gặp vấn đề gì trong trường thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé con.”

Đỗ Nhược chỉ đành gật đầu. Cảnh Minh ung dung ăn cơm như không hề nghe thấy.

Cảnh Viễn Sơn nhăn mày: “Cảnh Minh.”

Cậu thờ ơ đáp: “Gì ạ?”

“Ba nói mày có nghe không?”

“Con trai ba bận tối mắt tối mũi, cô ta đâu phải học sinh tiểu học, lớn ngần này còn cần người khác chăm sóc cho à? Con cũng cần người chăm sóc đấy.”

Cảnh Viễn Sơn trừng mắt nhìn cậu, nhưng không trách móc: “Mày thì bận cái gì? Bảo mày về nhà cũng không về. Mới tựu trường làm gì bận đến thế? Đừng để ba phát hiện mày gây chuyện bên ngoài.” Rồi quay sang nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược vất óc đỡ lời cho cậu: “Chú, chương trình học của bọn con nặng lắm, nội dung lại phức tạp, thật sự... rất bận ạ.”

Cảnh Minh không hề cảm kích.

Cảnh Viễn Sơn lặng im một hồi mới lên tiếng: “Nếu học hành thì còn được, chỉ sợ nó thấy không có ba mẹ quản thúc liền chơi bời suốt ngày thôi. Ôi, nếu nó học được một nửa tính tự giác của con thì tốt biết mấy.”

Đỗ Nhược cực kỳ lúng túng, liếc sang Cảnh Minh, vậy mà cậu vẫn điềm nhiên, không chút đoái hoài. Lát sau cậu mới hỏi: “Ba đã mua chiếc xe con thích chưa?”

“Đang vận chuyển bằng đường biển từ nước ngoài về đây. Ba mày tốn bao nhiêu công sức mới mua được, mày không được phá hư đâu đấy.”

“Phá hư rồi sẽ báo cáo với ba.” Cảnh Minh trả treo.

Cậu ăn xong liền buông đũa, đứng dậy đi ra ngoài, ngồi thu lu trên sofa bấm điện thoại di động, không biết đang trò chuyện với ai, vẻ mặt dần lộ nét tươi vui. Không lâu sau cậu lại nói: “Con đi ra ngoài một chút.”

Dì Minh Y: “Đi đâu?”

“Đi chơi với bạn.”

“Vậy dẫn luôn Tiểu Nhược đi chung đi.”

Cảnh Minh trố mắt.

8. Chương 8

Chương 8

Cảnh Minh sững sờ hồi lâu, cho rằng mình nghe lầm: “Gì cơ?”

Minh Y: “Không phải con muốn đi chơi với bạn sao? Tiểu Nhược không có bạn bè gì ở đây, đưa con bé đi cùng đi.”

Cảnh Minh nhú mày, định lên tiếng thì Đỗ Nhược đã xua tay: “Dì, không cần đâu ạ, lát nữa con trở về trường...”

“Ngày mai còn một ngày nghỉ, về sớm như vậy làm gì?” Minh Y nhìn con trai, nói với giọng kiên quyết không cho phép cự tuyệt, “Cả kỳ nghỉ con và ba con đều không ở nhà, chỉ có mỗi Tiểu Nhược ở với mẹ lâu như vậy, con cũng nên đưa con bé đi ra ngoài chơi chút.”

Cảnh Minh liếc sang Đỗ Nhược, không nói lời nào như thể không buồn cự cãi, ngồi phịch xuống sofa, lướt điện thoại lần nữa.

Minh Y hài lòng, cười với Đỗ Nhược: “Con đi thay đồ đi.”

Cô không muốn đi mà! Nhưng tình thế bây giờ, thoái thác nữa thì kỳ cục quá, chỉ có thể kiên trì đi lên phòng, chọn bữa một bộ mua mấy hôm trước. Rồi cô quay trở về phòng khách, nói với người đang ngồi thu lu trên sofa: “Xong rồi.”

Cảnh Minh vừa chơi game vừa ngược lên, ánh mắt khựng lại một giây. Đỗ Nhược mặc áo ngắn tay màu trắng phối với chiếc váy yếm jeans xanh đậm, vừa nhìn đã biết bộ đồ này hẳn là mẹ cậu mua cho rồi. Đúng là người đẹp vì lụa, nom thật sự có chút thay đổi.

Cậu bỏ điện thoại vào túi, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà, đi ra ngoài.

Đỗ Nhược: “Chú dì, con đi đây.”

“Đi đi, chơi vui nhé.”

Cô rảo bước chạy đi, với tính tình của Cảnh Minh thì chắc chắn sẽ không kiên nhẫn đợi cô đâu.

Cảnh Minh ngồi vào chiếc xe mui trần màu xanh, Đỗ Nhược cũng chuôi vào theo, cài dây an toàn lại, hoang mang nghĩ rốt cuộc nhà cậu có bao nhiêu chiếc xe nhỉ? Tuy ngoài miệng chú dì Cảnh la rầy con trai đủ chuyện, song thực tế lại cưng chiều tới tận mây xanh.

Đi được nửa đường, chuông điện thoại cậu vang lên, Cảnh Minh đeo tai nghe bluetooth: “Ra khỏi nhà rồi, chờ một chút.”

Không biết đối phương nói câu gì, sắc mặt cậu tức tốc thay đổi, bực tức gắt: “Cô mịa mai ai?... Mẹ tôi không nói gì cả, mấy lời chua ngoa kia của cô là ý gì?”

Bên kia lập tức yếu thế, sắc mặt cậu mới hòa hoãn lại, nói với giọng bình thường: “Đi lặn mấy ngày, đen hơn một chút.” Cậu lại soi móng màu da mình, “Nhưng chỉ đen hơn một chút thôi, hừ.”

“Tôi ngồi máy bay mười bốn giờ, về đến nhà chưa đến hai giờ đã ra gặp em, vậy em còn bảo không quan tâm em hả?... Nghỉ Tết sẽ dẫn em đảo Paula chơi, lần này hứa với mấy đứa em rồi.”

Lúc này Đỗ Nhược mới biết hóa ra đầu kia là Mẫn Ân Trúc.

Cậu vừa đánh vô-lăng rẽ qua khúc cua, vừa cười gian: “Vậy sao? Vậy phải xem kỹ mới được. Được rồi, cúp máy đây.”

Những tòa nhà cao tầng hai bên đường sáng đèn rực rỡ, dòng xe trên phố như mắc cửi, hết dòng sông sao nhẹ lướt dưới đèn giao thông.

Cảnh Minh cất giọng: “Về nhà mẹ tôi có hỏi thì đừng bảo gặp Mẫn Ân Trúc, nghe không?”

Đỗ Nhược đang ngắm cảnh thành phố về đêm, giây lát mới ý thức được cậu nói chuyện với mình, bèn quay đầu lại: “Gì cơ?”

Cảnh Minh tưởng cô không biết Mẫn Ân Trúc là ai, liền giải thích: “Mẫn Ân Trúc, bạn gái tôi.”

“Ồ, biết rồi.” Đỗ Nhược gật đầu.

“Nếu mẹ tôi hỏi, cô đừng nói từng gặp cô ấy ở trường.”

Cô lại chột dạ gật đầu.

Cảnh Minh dẫn Đỗ Nhược đến quán karaoke, trang trí sang trọng hết cung vàng điện ngọc. Nhân viên phục vụ bảnh bao khom người dẫn đường cho họ vào phòng riêng. Trong phòng không có ai cả, không thấy bạn của Cảnh Minh lẫn Mẫn Ân Trúc đâu hết.

Cảnh Minh gọi phục vụ hờ hững chọn vài thứ rồi đưa thẻ tín dụng, quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược: “Ngồi đi.”

Đỗ Nhược ngồi xuống, chiếc váy jeans rút lên khỏi đầu gối, khiến cô có chút ngại ngùng. Lòng cô bồn chồn, suy đoán Cảnh Minh đưa cô một mình đến đây có dụng ý gì.

Hai người họ hát hò ở đây sao? Không thể nào.

Lát nữa Mẫn Ân Trúc đến, để cô làm bóng đèn ư? Càng không có khả năng.

Phục vụ rời đi, ánh sáng trong phòng mờ ảo, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng hát truyền đến từ phòng kế bên.

Cảnh Minh đi đến trước máy chọn bài hát, bấm hai ba cái rồi hỏi: “Tùng đi hát Karaoke chưa?”

“Hồi tốt nghiệp từng đi với bạn học.”

Cảnh Minh nghe thế quay người lại, cho rằng không cần thiết hướng dẫn cô nữa.

Đỗ Nhược rất đổi nhạy cảm, chú ý đến chi tiết này, khá cảm động vì sự quan tâm của cậu. Một giây sau lại nghe cậu nói: “Cô ở đây chơi đi, tôi đi trước.”

Cô như từ trên mây ngã xuống vũng bùn, nhìn chằm chằm cậu không chớp mắt.

Cảnh Minh né tránh ánh mắt cô: “Tôi có việc, gọi bạn học của cô đến đây chơi đi, đến mười hai giờ thì ra bãi đỗ xe chờ tôi, đừng quên đấy.” Cậu dặn dò xong thì phục vụ cũng mang thẻ trở lại, cậu nhận lấy thẻ rồi bỏ đi.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình cô. Trên màn hình, mấy cô gái mặc váy ngắn đang hân hoan ca múa. Trong căn phòng ngập gió điều hòa, khí lạnh dần lan từ bắp chân.

Đỗ Nhược ngơ ngác ngồi trên sofa hồi lâu mới hiểu được cảm giác như bị kim châm trong lòng kia là gì, có lẽ thứ đó gọi là buồn bã. Rõ ràng hôm nay cậu không hề tỏ vẻ khinh khỉnh, ngược lại còn khá lịch sự, cô đâu thể trách cậu. Có trách thì trách cô đi theo làm kỳ đà cản mũi trong buổi hẹn hò của người ta. Cô có phải là ai đâu, tại sao người ta phải để ý đến cô cơ chứ? Cho dù cậu luôn khinh thường cô, nhưng rõ ràng cô không làm gì sai, sao lại phải cảm thấy nhục nhã?

Cô chờ đến khi cánh cửa được đẩy ra lần nữa, nhân viên phục vụ bưng mấy đĩa hoa quả và thức ăn to ụ vào, gần như bày đầy cả bàn.

Đỗ Nhược hoàn hồn trở lại, nói với anh phục vụ: “Cảm ơn.”

“Không có chi, mời chị dùng.” Anh ta mỉm cười đi ra.

Hoa quả muôn sắc, gà chiên vàng óng, khoai tây và hành tây chiên giòn tỏa hương thơm ngát an ủi lòng người. Đỗ Nhược nghĩ, nếu Hà Hoan Hoan ở đây chắc chắn sướng rơn ngay. Thôi đi, mình đa sầu đa cảm, ủ dột quá rồi, đến đâu hay đến đó vậy. Không phải đã nói phải hưởng thụ cuộc sống sao?

Cô đưa tay đến lấy một miếng kiwi cho và miệng, ngon đấy; lại ăn thêm miếng thanh long, khoai tây chiên, cánh gà chiên... Tất cả đều ngon đến phát khóc. Thôi, tha thứ cho cậu đi. Tối thiểu còn gọi nhiều món ăn cho cô như vậy, xem như cậu có lương tâm.

Nhưng trong lòng cô vẫn rất buồn. Cô bị cậu lợi dụng ư? Vì cậu lười cãi cò với mẹ cậu, không muốn trề hện cũng không muốn bị rầy la, nên lá mặt lá trái đưa cô đến quán karaoke. Cậu coi cô là gì, là bia đỡ đạn à? Trước khi đi gọi một đồng đồ ăn xem như hối lộ cô hả?

Aaaaa!

Đỗ Nhược vừa ăn ngấu nghiến, vừa tức giận rút tờ hóa đơn dưới đĩa lên xem. Vừa nhìn giá tiền, mắt đã trợn trừng.

Phòng VIP (lớn): 1008 tệ.

Hoa quả (lớn): 588 tệ.

Khoai tây, hành tây chiên giòn (lớn): 388 tệ

Cô vội vàng nhét quả mơ vào miệng, như thấy được một chút áy náy của người nào đó từ đồng tiền này vậy. Đỗ Nhược rất giỏi an ủi bản thân theo kiểu AQ, để mình dễ chịu đôi chút, tiếp tục ăn ngốn ngấu việt quất, anh đào, rồi gọi bạn cùng phòng đến đây.

Mở điện thoại lên, cô gửi tin trong trò chuyện nhóm: “Các cậu đang làm gì vậy?”

Hà Hoan Hoan gửi lại một tấm ảnh chụp đồng bánh xoắn ở quầy bán ven đường, ý là cô ấy vẫn còn ở Thiên Tân.

Khưu Vũ Thần: “Đang ở ngoại ô với ba mẹ mình, toàn là người với người, chen lấn gần chết.”

Hạ Nam không trả lời, đoán chừng không xem tin rồi.

Đỗ Nhược biết không ai đến được, hực hăng chốc lát mới lấy lại tinh thần: “Nào, mình hát cho các cậu nghe.”

Khưu Vũ Thần: “Phấn đi, không nghe.”

Cô cười khanh khách, chọn một loạt bài, vừa hát vừa thu âm gửi đi, oanh tạc nhóm bạn. Bất kể họ có nghe hay không cô cứ làm bộ như bên kia có người lắng nghe, dù sao cũng hiếm khi càn rỡ một lần.

Hát hết mấy bài, Khưu Vũ Thần gửi tin đến: Chối ôi, cậu hát hay vậy hả? Đi thi đi cô gái, mình sẽ đi cổ vũ cho cậu.”

Hà Hoan Hoan: Mình sẽ làm quản lý cho cậu! Lượm tiền aaaaaa!

Khưu Vũ Thần: Quán quèo!

Đỗ Nhược cười nghiêng ngả trên sofa. Bên ngoài có người đi ngang, tò mò nhìn cô gái tự chơi tự vui trong khung cảnh mờ tối bên trong qua tấm kính nhỏ.

Đỗ Nhược hát nhạc thiếu nhi, trò chuyện qua điện thoại, ăn ăn uống uống thế nên thời gian trôi qua rất nhanh. Qua mười giờ, bạn bè cô trong nhóm đều giải tán, bạn chuyện của mình. Cô cũng mệt mỏi, chơi đùa là việc hao tổn sức lực nhất.

Không hát nổi nữa, Đỗ Nhược bật nhạc gốc lên, nhồi trên bàn nghe hát. Huyền não cả đêm, giờ phút này yên tĩnh lại, cả người bao trùm trong trạng thái mệt lử sau cơn hoan lạc. Cô không muốn hát cũng không muốn ăn gì nữa, chỉ nằm ườn ra đó trợn tròn mắt nhìn hư không.

Bên loa vang lên bài hát u sầu: “Em nói em quá cô đơn, cuộc sống trôi qua nhiều vất vả, đã sớm quên mất phải tìm kiếm hạnh phúc thế nào. Quá nhiều gánh nặng đè ép đôi vai thêm bất lực, mỗi khi nhạc tắt chỉ muốn khiêu vũ một mình...” (1)

(1) Bài hát Gập Gềnh của Lương Vịnh Kỳ.

Bất giác một giọt lệ từ khóe mi chảy xuống, Đỗ Nhược vội vàng lau đi, nhưng càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều, hết như chuỗi ngọc đứt lia thì nhau rơi xuống.

Nỗi mỗi mệt, căng thẳng và khổ cực đã đè nén trong lòng suốt tháng qua nháy mắt như nước lũ tràn đê. Cô mặc kệ, dứt khoát gục xuống bàn cho chúng tuôn trào.

Đỗ Nhược được nhân viên phục vụ đánh thức, hỏi han: “Chị hát tiếp không ạ?”

Đầu óc cô mờ mịt, mắt cay xè lấy điện thoại ra xem, đã mười hai giờ rồi.

“Không hát nữa.” Cô ngủ gục nên cổ cứng đờ, đứng dậy định đi. Thế mà nhìn lại hoa quả và đồ ăn còn dư lại trên bàn, đau lòng hỏi, “Có thể gói lại mang về không?”

Nhân viên phục vụ nhìn cô kỳ quặc, cuối cùng lẳng lặng đi lấy hộp đóng gói.

Đỗ Nhược xách túi thức ăn đi xuống tầng hầm đỗ xe của trung tâm thương mại, tìm lòng vòng một lát mới thấy được chiếc xe màu xanh của Cảnh Minh.

Cậu ngồi trên ghế lái, cánh tay nhàn nhã gác qua cửa xe, ngón tay gõ nhẹ vào cửa. Đỗ Nhược lập tức chạy đến, thế nhưng lại phát hiện Mẫn Ân Trúc đang ngồi trên ghế lái phụ, kề sát vào người Cảnh Minh, hai tay vòng qua cổ cậu, chu đôi môi đỏ thắm đòi hôn.

Cảnh Minh mỉm cười cúi đầu hôn phớt lên môi cô ấy. Mẫn Ân Trúc không chịu buông ra, càng dán chặt người cậu hơn, đuổi theo hôn lại cậu.

Đỗ Nhược giật mình, thấy Cảnh Minh bị cô nàng hôn dần dần say mê, quần quýt không rời. Mặt Đỗ Nhược nóng bừng như bị lửa đốt, lập tức trốn ra sau cây cột, tim đập thình thịch liên hồi.

Cô còn chưa ổn định lại nhịp tim thì bên kia chiếc xe đã đề máy. Đỗ Nhược luống cuống, muốn chạy ra theo bản năng nhưng lại không dám.

Mãi cho đến khi xe đã chạy xa, cô mới lặng lẽ ló đầu ra, đèn đuôi xe màu đỏ lóe lên cuối con đường, rẽ ngoặt rồi mất hút. Cậu đã quên cô mất rồi.

Còn bảo cô mười hai giờ xuống bãi đỗ xe chờ cậu, đồ dối trá!

Ra khỏi trung tâm thương mại, gió khuya ập tới, thổi thốc váy áo và túi xốp trong tay cô. Gió phương Bắc quá lớn, cô vẫn chưa quen được, đi vài bước đã bị thổi đến nản lòng thoái chí.

Đỗ Nhược mất hồn lạc vía đi đến trạm tàu điện ngầm, nhưng tàu xe đã sớm nghỉ. Bắt taxi ư? Đắt lắm. Cô đành mở bản đồ trên điện thoại ra xem, đi men theo con phố đêm khuya vắng lặng trở về.

Ánh đèn của những văn phòng công ty và căn hộ trên tòa nhà cao tầng đều tắt ngóm. Đường phố quanh quẽ, chỉ có đèn đường soi tỏ, thi thoảng có vài chiếc xe lướt qua dưới cầu vượt. Thành phố này rộng lớn đến mức không có ngõ ngách nào mà cô quen thuộc, đi một lát lệ đã rơi đầy mặt.

Điện thoại trong túi rung lên, qua màn nước mắt nhạt nhòa, cô thấy được hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình. Trong cơn tức giận, cô ấn mạnh vào nút đỏ cúp máy.

“Cút!”

Nhưng tiếng gào phẫn nộ này có ai nghe đâu, nước mắt ào ạt rơi xuống, cô ngồi thụp ven đường, òa khóc nức nở.

Cảm thấy từ này không hay, không đúng trong trường hợp này.

9. Chương 9

Chương 9

Đỗ Nhược vừa khóc vừa sợ, cô không muốn đi bộ về nhà vào lúc khuya lơ khuya lác này đâu, lỡ gặp nguy hiểm thì sao? Đều tại tên khốn Cảnh Minh kia!

Một phút sau, lại có điện thoại gọi đến. Lần này cô nhanh chóng lau nước mắt, hậm hực nhấn nút nghe máy.

Giọng nói lạnh lùng và câu bắn của Cảnh Minh vang lên: “Cô điên à, dám cúp điện thoại của tôi!”

Cô phớt lờ không thèm tiếp lời. Bên kia đợi hồi lâu, có vẻ cậu cũng nghĩ đến vấn đề an toàn của cô bèn hạ giọng xác nhận: “Đỗ Nhược Xuân?”

Đỗ Nhược đoán được tâm tư của cậu, tức tối ngẫm nghĩ: Tôi mà có mệnh hệ gì thì cậu ở đó mà ân hận đến chết đi!

Rồi cô bỗng nhận thấy kiểu uy hiếp trong im lặng này chẳng có tác dụng gì cả, vì cô đâu phải là gì của Cảnh Minh!

Cô tức giận gắt: “Có chuyện gì?”

Ở đầu kia, Cảnh Minh dịu giọng hỏi: “Cô ở đâu?”

“Trên đường.”

“Đường nào?”

“Đường về nhà.”

Cậu cũng đến cạn lời mất thôi, không biết cô đang giả ngốc hay là ngốc thật: “Cô bật bản đồ lên xem hiện giờ cô đang ở đoạn nào đi.”

“Tôi là dân nhà quê, không biết dùng.”

Cảnh Minh nghẹn họng, vừa nghe giọng điệu kia đã biết cô cố ý chọc giận cậu đây mà. Mà cậu đâu phải dạng hiền lành, quát âm lên: “Nửa đêm còn lên cơn thần kinh à?”

“Tôi phải đi rồi, cúp máy đây.”

“Này, tôi...”

Cậu còn chưa kịp nói hết câu thì đầu kia đã kêu “tút tut”. Sau một giây yên lặng, bãi đỗ xe dưới tầng hầm vang lên tiếng chửi bậy của cậu.

Dọc đường về nhà, cậu mặt mày cau có, vừa lái xe chậm chậm vừa chú ý quan sát từng người đi bộ lề đường. Đáng thương cho chiếc xe đua sanh điệu của cậu phải chạy với tốc độ bốn mươi km/giờ, có lẽ mấy tài xế xe khác chạy qua còn tưởng đầu óc cậu có vấn đề.

Cứ thế băng qua hết hai con phố, cuối cùng cậu đã tìm thấy Đỗ Nhược. Cậu thầm rửa: Cô ta có biết chỗ này cách nhà xa lắm không? Cô ta định đi bộ đến mất kiếp chắc?

Cảnh Minh tạt xe vào làn trong, dừng bên cạnh cô, đợi vài giây vẫn thấy cô không có hành động gì bèn giục giã: “Này, lên xe đi.”

Đỗ Nhược vùng vằng đáp lại: “Tôi không lên.”

Cậu nhìn cô như người tâm thần: “Đầu óc cô bị chấp mạch rồi hả? Khuya rồi còn kiếm chuyện.”

Tự biết mình không cãi nổi cậu nên cô đành tăng tốc bỏ đi. Cảnh Minh nghiến răng, thở phì phò, cố gắng kiềm chế cảm xúc, lái xe theo sát cô.

“Cô lên xe đi.”

“Lên xe đi được không?”

“Có việc gì lên xe rồi nói.”

“Này, đừng đi nữa.”

Cuối cùng cậu không nhịn được nữa: “Đỗ Nhược Xuân, khu này phức tạp lắm, nếu tôi đi mất, nhờ cô gặp phải chuyện gì thì cô thiệt hay tôi thiệt đây hả?”

Đỗ Nhược đột ngột dừng bước, đứng yên tại chỗ giây lát. Trong đầu cô lóe lên suy nghĩ: Dù giận cậu ta đi nữa cũng không đáng đem tính mạng của bản thân ra đùa. Cuối cùng cô quyết định lên xe.

Cảnh Minh nguôi giận được đôi chút nhưng vẫn cau: “Tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe kia mà, khuya rồi cô chạy lung tung làm gì?”

Đỗ Nhược vờ điếc, chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ta. Cậu lại định mắng thêm vài câu thì bỗng thấy hàng mi cô ươn ướt, đôi môi cũng mím chặt lại.

Cô khóc đấy à? Cậu ta sững sốt rồi ngậm chặt miệng, lẳng lặng khởi động chiếc xe đua chạy ra làn đường chính.

Sau khi chạy qua hai con phố, cậu mới bình thản cất lời: “Rõ ràng tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe...”

“Tôi có ở đấy.” Đỗ Nhược ngắt ngang, “Chính cậu quên mất tôi.”

Cảnh Minh giật mình thẳng thốt, mãi mới hiểu ra. Thật sự không phải cậu quên cô, mà khi đó cậu nhìn nhầm giờ, tưởng vẫn sớm nên đưa Mẫn Ân Trúc về nhà trước. Có điều mười lăm phút sau quay lại đã không thấy người đâu, cậu còn tưởng rằng cô cứ thế im im bỏ về trước.

“Tôi... không quên.” Cậu giơ một tay lên, chột dạ vuốt mày, “Xem nhầm giờ, tôi tưởng mới mười một giờ thôi.”

Đỗ Nhược phớt lờ cậu, còn Cảnh Minh đuối lý cũng im thin thít. Hai người về đến nhà, cứ thế đâm thẳng vào phòng mình trong bầu không khí ngột ngạt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Minh Y hỏi Đỗ Nhược và Cảnh Minh tối qua đi chơi thế nào. Cảnh Minh lẳng lặng cắn miếng sandwich, Đỗ Nhược đáp thay cả hai: “Mọi người đi hát karaoke ạ.”

“Vui không?”

“Vui ạ.”

Minh Y vừa cười vừa hỏi Cảnh Minh: “Tiểu Nhược hát hay không con?”

Cảnh Minh cau mày, ậm ừ trả lời: “Cũng tạm được.”

Minh Y lại quay sang hỏi Đỗ Nhược: “Sao Tiểu Nhược không ở lại ăn trưa xong rồi hăng đi?”

“Ăn sáng xong rồi đi thôi ạ, con muốn về trường sớm một chút.”

Minh Y không giữ cô lại nữa, nhìn sang Cảnh Minh: “Con cũng về trường sớm đi, đưa Tiểu Nhược về luôn thể.”

Thái độ của Cảnh Minh bỗng trở nên khác thường nhưng không hề phản đối.

Ăn sáng xong xuôi, cậu lái xe chở Đỗ Nhược về trường, tuy nhiên vẫn dừng xe thả cô ở con đường bên ngoài. Đỗ Nhược lấy đồ xuống xe, mặc cậu ngênh ngang rời đi. Hai người vẫn chẳng hề nói với nhau một câu, không ai thèm để ý đến ai.

Đỗ Nhược đứng bên đường nhìn xe cậu đi xa, không nhịn được lườm cho một cái.

Hơn một tuần sau, Đỗ Nhược thử tìm việc gia sư, tiếc rằng không có việc nào thích hợp.

Một là nhà quá xa, phải mất ba bốn giờ đi lại, trừ tiền tàu xe thì lương thấp đến đáng thương, mà bài vở của cô lại quá nặng. Hai là trường cô có quá nhiều hoạt động, đại hội thể dục thể thao đang kề cận, lớp cô còn lên lịch đi chơi mùa thu nữa, đến khi mấy hoạt động này kết thúc thì kỳ thi học kỳ đúng hẹn lại đến.

Đỗ Nhược nhìn thời khóa biểu trên tường, cảm khái: “Tại sao một tháng chỉ có ba mươi một ngày vậy chứ!”

“Tiểu Nhược, bây giờ mới năm nhất thôi, đừng khẩn trương như vậy, thư thả một chút, hưởng thụ cuộc sống đại học đi.” Hạ Nam vừa soi gương kẹp mi vừa nói.

Đỗ Nhược tò mò đến gần: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Kẹp lông mi.”

“Kẹp rồi có tác dụng gì?”

“Làm mi cong chứ sao.” Hạ Nam bỏ chiếc kẹp xuống, chớp chớp mắt với cô, “Cậu xem, có phải đã cong vút lên không?”

“Ồ... Đúng thật.”

“Đến đây, mình kẹp cho cậu. Nào, ngồi xuống.” Hạ Nam đứng dậy, đưa ghế cho Đỗ Nhược, khom lưng xuống, “Mắt cứ mở tự nhiên thôi.”

Khuu Vũ Thần xách thùng quần áo vừa mới giặt bước vào, đi thẳng ra ban công, lúc đi bàn Đỗ Nhược thì ngó nghiêng một chút, bỗng nói: “Cỏ Nhỏ, sau tiết hai cậu có lớp á.”

Đỗ Nhược bật dậy khỏi ghế rồi hét lên thảm thiết, che mắt lại, bất chấp bị kẹp đứt mi.

“Quên búng mắt rồi!” Cô vội vàng với lấy tập sách, chạy ra khỏi phòng với một con mắt rưng rưng.

Hạ Nam nhìn mấy sợi mi vương trên chiếc kẹp, run run: “Đau lắm đây... Ồ, lông mi Tiểu Nhược dài quá.”

Chuông vào học vừa reo dứt, Đỗ Nhược đã xông vào phòng thí nghiệm, may là không coi là trễ. Vị trí tốt nhất ở hàng đầu tiên vẫn được giữ lại cho cô.

Tiết này là tiết thí nghiệm, dạy tiếp về chuỗi mạch điện RC (1). Thầy không hề để ý đến sự việc con con này, đợi cô ngồi xuống liền bắt đầu giảng:

(1) Mạch điện RC là mạch điện của một điện trở R và một tụ điện C mắc nối tiếp, song song, hay thành hai cổng nhập xuất.

“Mấy tiết lý thuyết trước đã nói, tuy nội dung rất cơ bản nhưng các em đừng xem thường. Thực chất mọi mạch điện phức tạp đều được cấu thành từ những yếu tố đơn giản. Ví dụ như mạch điện RC này, với giá trị khác nhau, cách lắp khác nhau đều tạo nên công dụng khác nhau. Giống như chiết áp của mạch điện ổn áp, thông thấp thông cao của mạch lọc tần số, trễ pha và sớm pha trong mạch dao động dịch pha, tích phân vi phân của mạch khuếch đại thuật toán... tất cả đều là cơ bản. Sao hả, đơn giản đúng không?”

Mấy bạn học đều cười khê. Chỉ mỗi Đỗ Nhược nhủ mày suy nghĩ, như có điều tỉnh ngộ.

Thầy nói: “Các em hãy nhớ, lên đại học rồi thì phải học một biết mười. Nắm chắc cơ bản, rồi xây đắp từng tầng, hóa đơn giản thành phức tạp, biến phức tạp thành đơn giản.”

Nội dung bài học không hề phức tạp, mỗi người tự thiết kế một sơ đồ mạch điện, rồi nối dây điện làm thí nghiệm. Học xong tiết thí nghiệm, tuy Đỗ Nhược có thể nói là bắt kịp nhịp điệu, nhưng cũng bắt đầu xuất hiện trạng thái bất mãn.

Một tháng qua cô đã đề ra yêu cầu với bản thân là, phải theo kịp giảng viên. Nhưng bây giờ cô cho rằng, nội dung trên lớp chỉ là nền tảng. Thứ khiến người ta xuất sắc hơn người chính là “học một biết mười” sau giờ học kia.

Thời gian cô trầm mình ở phòng máy và phòng thí nghiệm không đủ, thời gian tự học cũng không đủ. Hơn nữa, cô cần một chiếc máy vi tính, máy vi tính ở phòng máy trường chậm quá. Nhưng tạm thời cô không mua nổi, đành đợi nghỉ Tết đi làm thêm, mong sao sang học kỳ mới có thể mua được chiếc máy tính để bàn.

Đỗ Nhược nghĩ ngợi, thu dọn tập sách đi ra phòng thí nghiệm. Một bạn nam trong lớp chạy vượt qua cô, tràn vào hành lang như ong vỡ tổ, có mấy người quay đầu lại vẫy tay với cô, ý bảo cô đi cùng.

Cô đi theo họ đến phòng thí nghiệm mạch điện, thấy một đám con trai vây quanh một bàn lắp ráp, trông người nào người nấy đều hăng hái, trong tiếng đùa giỡn ẩn chứa vài phần nghiêm túc.

“Đù, thằng nhóc mày đừng làm càn.”

“Cháy đấy, nhất định cháy cho xem.”

Cảnh Minh đứng nghiêng vai trước bàn thí nghiệm, nhìn một nùi dây điện đen đen đỏ đỏ cùng những mẩu nối phức tạp trên bàn lắp ráp. Cậu cảm từng sợi dây nối liền mạch điện, bên cạnh là bản sơ đồ rắc rối.

Lý Duy và mấy nam sinh cơ khí điện tử đứng trước bàn, ngón tay chạm rãi gõ trên bản mạch, cau mày lắng lắng tính toán phương trình mạch điện.

Có người cất lời: “Cậu đã thử trong ứng dụng chưa, cho thầy xem chưa? Đừng làm nổ đấy.”

Cảnh Minh cười khẩy, không buồn để ý.

Đỗ Nhược liếc nhìn dáng vẻ tự tin phơi phới của cậu, nghi ngờ rướn cổ ngó nghiêng sơ đồ mạch điện. Cảm giác đầu tiên là hoang mang vô bờ.

Điện trở, điện dung, đèn đi-ốt, máy lọc tần số, máy cảm ứng... Ngoài trừ những ký hiệu, mạch nối tiếp, mạch song song, và những đường nét như bản đồ kho báu cô có thể hiểu trên đó, còn lại cô không biết cái gì là cái gì cả.

Nhóm Lý Duy còn chưa tính xong thì Cảnh Minh đã cắm dây hoàn tất, khởi động nguồn điện, chuyển động tay cầm máy điều áp tăng điện áp lên.

Người xung quanh đồng loạt né tránh, rút lui ra sau như thể cậu đang kích hoạt bom. Đỗ Nhược cũng co rụt lại, cho rằng sẽ nghe được tiếng chuông báo động. Thế nhưng không có.

Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có âm thanh xì xoẹt rất nhỏ của dòng điện truyền đến, đèn xanh cháy sáng.

“Quào!” Đám bạn học kẻ đến, tò mò quan sát theo đường dây điện trên máy.

Cảnh Minh nhếch môi đắc ý, thoáng chốc nhìn thấy Đỗ Nhược đứng một bên. Cô đang chú tâm nghiên cứu sơ đồ kia, rồi rầm suy nghĩ, đau buồn thần thờ ngẩn đầu, kết quả bất gặp ngay ánh mắt cậu.

Bị cậu nhướng mày khinh khỉnh, ngực Đỗ Nhược như bị đè nặng, lập tức quay đầu đi. Ôi trời, lại bị khinh thường rồi.

Đồ chết giẫm, chẳng cái gì? Biết thiết kế mạch điện phức tạp và thí nghiệm thành công không bị cháy máy đã cho rằng mình ngon lắm, có thể vênh váo với tôi à?

Nhưng mà...

Đỗ Nhược ỉu xiu như quả cà héo, phồng má lên. Phải thừa nhận rằng, cô rất hâm mộ Cảnh Minh. Cậu biết mọi thứ, nghe nói còn tổ chức một đội chế tạo robot, tên là Prime nữa. Những thủ khoa tinh anh trong nhóm sinh viên mới đều là lính lác của cậu.

Nhân vật nhỏ bé trong nội tâm cô nằm vật ra đất giẫy dụa đành ạch ạch ăn vạ: Òa, ồa, mị cũng muốn! Hu hu, mị cũng muốn có khả năng phi phàm, vênh mặt lại với nó.

Thôi đi! Cô khê vỗ đầu, bắt mình ngừng ngay ý nghĩ vô vị này. Có hơi sức đi tự kỷ chi bằng suy nghĩ đến trọng điểm của bài học thì hơn.

Cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, xuống cầu thang, bắt gặp Trần Tư và Vương Hoài Ngọc ở phòng ký túc xá kế bên - cũng là bạn cùng lớp của Cảnh Minh. Họ rủ rê cô: “Đỗ Nhược, cùng đi ăn không?”

Cô cười cảm ơn hai cô nàng, thoái thác: “Bây giờ căng-tin đông lắm, lát nữa mình mới đi.”

“Bây giờ đến thư viện à?”

“Phòng máy...”

Còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng cười của Lý Duy vang lên phía sau: “Chăm chỉ quá vậy.”

Đỗ Nhược quay lại cười giỡn: “Đi phòng máy chơi game.”

“Cái máy rởm của trường mà chơi game được á? Luyện đánh máy là cùng.” Phía sau Lý Duy còn ba người Chương Lỗi, Chu Thao và... Cảnh Minh.

Nụ cười Đỗ Nhược tắt ngúm. Cảnh Minh cúi đầu bấm điện thoại, Chương Lỗi và Chu Thao thì rướn cổ nhìn vào màn hình kia, như trong đó có gì quan trọng lắm vậy.

Lý Duy bảo: “Ồ đúng rồi, Đỗ Nhược, bây giờ tối đến sân thể dục tập hợp nhé.”

“Để làm gì?”

“Cuối tuần này đại hội thể dục thể thao, thương lượng cách chào sân.”

“À được.”

Trần Tư nghe thấy bèn hỏi: “Lớp cậu định chào sân thế nào?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, mấy thằng bọn tôi đều thống nhất ý kiến là tôn vinh hoa khôi lớp.”

Đỗ Nhược á khẩu, tên con trai sau lưng cô cười khẩy, tiếng cười vừa châm chọc vừa khinh thường.

Cô đang nghiêng răng nghiêng lợi thì Trần Tư và Vương Hoài Ngọc cười khanh khách: “Mỗi mắt mong chờ đấy.”

Ồi thôi, vò mề lại sứt!

Đỗ Nhược ra khỏi tòa nhà thí nghiệm thì đi đến phòng máy, nhóm Cảnh Minh đi ngược lại.

Lý Duy lẩm bẩm: “Èo, làm sao mới khiến hoa khôi lớp tao nổi bần bật đây?”

Cảnh Minh thản nhiên nhướn mày, thuận miệng đá đũa: “Mày muốn tạo ra hiệu ứng gì? Cho Cô Bé Lọ Lem cầm đuă phép, biến bọn mày thành xe bí ngô, ngựa trắng và giày thủy tinh được không?”

Lý Duy vỗ đầu: “Ý kiến hay!”

Cảnh Minh hạn hán lời. Cái thằng này ngă cây rồi chắc?

10. Chương 10

Chương 10

Sáu giờ năm mươi phút, trời chưa tối hẳn, không ít sinh viên chạy bộ trên sân thể dục. Góc sân bên kia dựng hàng rào lưới xanh lục, ngăn cách sân bóng rổ. Tiếng bóng nện vào rổ, tiếng giày chơi bóng ma sát trên nền đất ẩm khuất giữa tiếng kêu gào đầy khí thế của đám nam sinh.

Mùa hè đã qua, mùa thu mới chớm, không khí ban đêm man mát thư thái. Đỗ Nhược chạy một vòng theo đường chạy, đến chỗ cây dương thụ tập trung với bạn học. Có mấy nam sinh mặc đồ chơi bóng rổ, da thịt đỏ ửng, đầu mướt mồ hôi, vừa nhìn đã biết vừa đánh bóng xong.

Mọi người tập trung bàn bạc cách chào sân trong đại hội thể dục thể thao. Đỗ Nhược đưa ra ý kiến, lớp có hai mươi hai người, cô và một bạn nam sẽ đi đầu hàng giờ biển lớp, hai mươi người còn lại thì xếp thành bốn hàng dọc năm hàng ngang, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức.

Không ngờ một bạn nam lắc đầu, bảo đây không phải là cấp Ba, giờ biển lớp không thể hiện được tinh thần hăm hở chào sân khẩu của tập thể. Ngụ ý của họ là muốn tôn lên đóa hoa duy nhất trong lớp nhiều hơn.

Đỗ Nhược tò mò: “Các cậu đã nghĩ ra cách nào chưa?”

Lý Duy nói ra ý tưởng sơ bộ của mọi người: Một nam sinh sẽ giờ biển lớp đi trước mở đường. Tiếp theo đến Đỗ Nhược, phía sau là bốn nam sinh đi theo hộ tống, phía sau nữa là đội ngũ bốn hàng dọc bốn hàng ngang vuông vức.

Đỗ Nhược: “Các cậu đặt mình ở vị trí kia định cho mình cầm thứ gì?”

“Đúng rồi, cậu có xem phim Mỗi tình đầu của Thái chưa?”

“Chưa.”

“Không sao, bọn mình sẽ cho cậu cầm một cây gậy lấp lánh. Giống như thanh đũa phép của mấy bà tiên ấy, nhưng to hơn một chút.” Vạn Tử Ngang giải thích, “Bọn mình sẽ làm nó lung linh hơn cả trong phim.”

Đỗ Nhược trở nên cảnh giác: “Không phải bắt mình mặc váy công chúa bông bồng, cầm gậy phép múa may ở đó chứ?”

Cách cô miêu tả quá sống động, cả đám nam sinh cùng lớp ngây dại chốc lát rồi cười phá lên.

“Sao cậu lại đáng yêu thế?”

Hà Nghị: “Không phải đâu, một mình cậu múa rất lúng túng. Chúng ta học điều khiển cảm biến mà, phải có chút liên quan với ngành nghề.”

Tăng Khả Phàm: “Cậu cầm cây gậy ra những lệnh khác nhau, sau đó bọn mình sẽ phối hợp làm ra những động tác phản ứng bất đồng.”

Đỗ Nhược đã hiểu, mắt sáng long lanh: “Nghe hay đấy, đây là ý tưởng của ai...”

Chưa dứt câu thì một trái bóng rổ bay vút tới, ném vào lưới sắt phía sau cô. Tiếng nổ vang ầm sau gáy, cô ôm đầu thét lên thảm thiết, khiếp vía nhảy ra.

Đỗ Nhược sợ đến mức tim như muốn nổ, vừa quay đầu lại thấy quả bóng bật tung trên đất, Cảnh Minh mặc đồ bóng rổ chạy đến từ phía đối diện, vươn cánh tay ra ôm lấy quả bóng lạc hướng. Cậu xoay cổ tay, đập bóng hai ba cái, nháy mắt không chế nó ngoan ngoãn.

Đầu cậu đầm mồ hôi, tóc ướt bết lại thành từng lọn, bay múa theo thân thể tung tẩy của cậu.

Đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao?

Cảnh Minh mặt đỏ bừng, thở hổn hển quay sang bên này, hất cằm với đám nam sinh lớp Đỗ Nhược, coi như chào hỏi. Ánh mắt lướt qua Đỗ Nhược thì thoáng ngừng lại, như thể định tỏ vẻ gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Cậu không hề hỏi cô có sao không, quay người vỗ bóng chạy đi. Chạy được ba bước cậu ném quả bóng rơi thẳng vào rổ với tư thế oai phong, làm mấy em gái vây xem vỗ tay reo hò không ngớt.

Đỗ Nhược vẫn chưa bình ổn lại nhịp tim đập điên cuồng từ nỗi sợ khiếp hồn khi nãy, liếc nhìn Cảnh Minh trên sân bóng, thầm rủa: Vái trời ngã chết cậu đi!

Lý Duy hô gọi bạn học tập hợp. Đội ngũ hai mươi hai người xếp hàng từ thấp đến cao, trước tiên đi một vòng trên đường chạy.

“Một hai một, một hai một!”

Đỗ Nhược đứng một mình một hàng, không cần quan tâm đến số hàng trái phải, đi một lát lại vô thức liếc nhìn về phía lưới sắt bên kia. Trên sân bóng rổ, Cảnh Minh chơi bóng nhuần nhuyễn, phối hợp những động tác chuyển bóng nhận bóng, làm động tác giả, quay người bật cao... Thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng giày ma sát mặt sân ken két sắc bén và mạnh mẽ khi cậu đột ngột xoay người.

Cậu tránh được hàng phòng ngự của đối thủ, lao đến dưới rổ, nhảy bật lên trong thế ngăn trở của đối phương. Thế nhưng đây chỉ là trò che mắt, cậu đột ngột hạ người xuống, quay sang nhảy cao về phía lỗ hổng của hàng phòng ngự đối thủ. Người đưa lưng về phía khung bóng rổ, quả bóng trong tay được tung ra phía sau, bay tọt vào rổ. Cậu nhẹ nhàng rơi xuống đất trong tư thế nổi bật và ngầu hết sức. Đám con trai xem bóng vỗ tay rầm rộ.

Trong khoảnh khắc đó Đỗ Nhược cũng sửng sốt, tim cũng lỡ nhịp.

Món bóng rổ này đặc sắc thật. Nhưng tên kia chảnh chọe quá, nếu thành lính bị ngã thì vẫn hay hơn!

Nghĩ đến đây chân cô bất chợt giẫm phải dây giày mình, ngã bịch xuống đất.

Đỗ Nhược đau đến nước mắt rưng rưng, lại thấy Cảnh Minh trùng hợp đi về phía bên này uống nước, tận mắt chứng kiến cảnh cô ngã chổng vó.

Nam sinh cả lớp chạy ùa đến, đỡ hai tay cô dậy: “Đi thế nào mà ngã vậy?”

Đỗ Nhược mếu máo: “Dây giày bị tuột.”

Một bạn nam lập tức ngồi xuống buộc lại giúp cô.

“Không cần.” Cô sợ hãi, dần cơn đau nơi đầu gối định ngồi xổm xuống cản lại. Thế nhưng đối phương đã nhanh chóng buộc xong. Cô cảm động vô vàn, luôn miệng cảm ơn cậu ấy.

“Còn đi được không?”

“Được, không sao.”

Nhưng họ nghĩ “chân cô bị thương” rồi nên buộc cô phải ngồi bên sân nghỉ ngơi. Đội ngũ còn lại tiếp tục luyện tập.

Đỗ Nhược ngồi bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng bắt giắc quay đầu lại nhìn sân bóng, chẳng mấy chốc trời đã tối đen, nhóm Cảnh Minh cũng giải tán.

Đèn cao áp bên kia sân thể dục bật lên, từng ánh đèn trắng lóa đồng loạt sáng lên, soi tỏ cả sân như ban ngày. Bóng dáng Cảnh Minh nổi bật dưới ánh đèn, đồ bóng rổ đen xen hai sắc tím vàng, mái tóc đen ngắn ngắn bết lại dựng lên lia chĩa như lưỡi kiếm sắc. Trong bóng người giao thoa, cậu đi đến dưới khung bóng rổ, nhặt áo khoác của mình, lấy điện thoại di động trong túi ra, vắt áo qua vai, vừa xem điện thoại vừa đi khỏi sân.

Mấy nam sinh ở sân khác vẫn đang chơi bóng, đám người mới lục tục kéo đến sân cậu vừa chơi ban nãy.

Đỗ Nhược nghiêng đầu dõi theo bóng dáng cậu dần khuất sau hai lớp lưới sắt và bóng người trùng điệp. Cô quay đầu đi, nhìn sân thể thao dưới ánh đèn trắng sáng.

Không khí ban đêm đã nhuốm lạnh, cô muốn trở về ký túc xá thay quần áo. Lớp cô đi vài vòng cho quen hàng rồi cũng giải tán.

Đỗ Nhược chạy như bay về ký túc xá, trên đường không gặp người quen nào. Trở về phòng, bên trong đèn kịt, chỉ có Khưu Vũ Thần bật chiếc đèn bàn đang ngồi xem phim Mỹ, Hà Hoan Hoan và Hạ Nam đã đến thư viện.

Khưu Vũ Thần thấy cô về phòng liền bấm nút tạm dừng: “Không phải cậu bảo Hoan Hoan mang tập sách đến thư viện giúp cậu sao, nói tập được xong đến thẳng đó mà?”

“À, đúng rồi, đi đây.” Cô lại tức tốc chạy đi.

“Hồn vía lạc trôi đi đâu ấy nhỉ?” Khưu Vũ Thần lẩm bẩm, gõ bàn phím, xem phim tiếp.

Đỗ Nhược đi đến thư viện tự học, đọc sách một lát bắt đầu lấy giấy ra vẽ sơ đồ mạch điện, nhanh chóng thiết kế ra mấy mạch phức tạp, trong lòng vô cùng cao hứng. Thấy vẫn còn sớm, cô lại tiếp tục đọc sách, xem trước mấy nội dung thầy chưa dạy. Đến chín giờ thì điện thoại di động trong túi rung lên.

Kỳ lạ, hôm qua mới gọi cho mẹ, bạn học trong lớp cũng vừa gặp, là ai gọi cho mình nhỉ?

Lấy ra xem, bất ngờ thấy hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình, bèn đặt ngay sách và bút xuống, chạy ra hành lang nghe điện thoại: “Alo?”

Đầu bên kia đợi lâu quá nên bực dọc: “Cô đang ở đâu?”

Cô lẩm lét đảo mắt: “Thư viện, sao thế?”

“Cô ra đây một chút.” Cậu ra lệnh.

“Ồ!” Cô đẩy lên cảnh giác, “Để làm gì?”

“Ba mẹ tôi mua máy vi tính cho cô, gửi đến chỗ tôi, mau ra lấy đi.”

Cô vừa kinh ngạc vừa vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn chú dì... và cậu.” Tuy cảm ơn nhưng vẫn có chút xấu hổ và ngượng ngùng.

Cảnh Minh khựng lại một giây rồi thúc giục: “Nhanh ra lấy đi.”

“À, tôi đến ngay.”

“Đừng đến ký túc xá tôi. Ra sau tòa nhà hành chính ấy.” Rồi cúp ngay điện thoại.

Đỗ Nhược hiểu, cậu không muốn để ai nhìn thấy nên tìm nơi vắng vẻ đây mà.

Cậu có thể tranh thủ đến đưa máy tính cho cô là đã phước đức lắm rồi, làm sao cô dám để cậu chờ nữa cơ chứ! Thế là chạy một mạch đến chỗ hẹn.

Rời xa khu dạy học, trên đường bóng người thưa dần, chỉ có ánh đèn nhàn nhạt và bóng cây loang lổ. Không khí vào thời điểm này rất thư thái, không lạnh cũng không nóng. Song cô quá sốt ruột, chạy nhanh đến nỗi lưng mồ hôi.

Tòa nhà hành chính tắt đèn tối om, cổng khép kín, con đường trước cổng thênh thang, không có một bóng người. Cây hòe ven đường rậm rạp, vài bụi cây be bé chen chúc trong bồn hoa. Hai bên sân là dãy nhà thấp mang phong cách kiến trúc thời dân quốc, không biết dùng để làm gì, chỉ thấy im ỉm và sâu thẳm.

Đèn đường leo lét, cộng thêm tối nay trăng rất sáng, như phủ lên một lớp sương mờ ảo cho vạn vật. Cô kiễng chân trên bậc thềm nhìn ngóng, thở hổn hển cố bình ổn nhịp tim, đi qua đi lại với cõi lòng mong chờ.

.Không biết có phải mồ hôi trên người đã bốc hơi hay không, cơn lạnh chợt ủa đến, Đỗ Nhược ngồi xuống ôm chân mình.

Chỉ chốc lát trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, cô vội đứng bật dậy.

Cảnh Minh đi đến, một tay bỏ vào túi quần, một tay xách túi giấy sang trọng. Cậu lạnh tanh đưa chiếc túi cho cô.

Đỗ Nhược càng ngạc nhiên hơn: “Là laptop sao?”

Giấy lát sau Cảnh Minh mới hiểu được ý của cô, cười phá lên: “Thời đại gì rồi mà con gái còn dùng máy bàn?”

Lần này Đỗ Nhược không để ý đến lời chế giễu của cậu. Cũng đúng thôi, con gái thì phải dùng laptop xinh xắn, ai còn mua máy bàn cồng kềnh cơ chứ. Cô hiếm khi vui vẻ tiếp lời cậu: “Ký túc xá nam thì dùng gì?”

“Máy cấu hình cao để chơi game.” Cậu thản nhiên trả lời.

“Cảm ơn cậu nhé.” Đỗ Nhược cười thật tươi.

Đây là lần đầu tiên cô cười tươi tắn với Cảnh Minh như vậy. Ánh trăng soi lên làn da cô trắng trẻo hơn ban ngày, cười lên mắt cong cong, khóe môi có lúm đồng tiền nhàn nhạt. Cậu lẳng lặng nhìn một giây rồi bình thản đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt. Cô mặc áo thun và khoác áo sơ mi bên ngoài, gió lạnh vừa thổi qua đã run lấy bấy.

Cảnh Minh hỏi khê: “Hết tiền rồi hả?”

Đỗ Nhược không hiểu ra sao: “Gì cơ?”

“Không có tiền mua quần áo hả?”

Nỗi vui sướng lâng lâng phút chốc bị đánh vỡ tan tành, lòng cảm kích vì cậu đến đưa máy vi tính cũng bay biến chẳng còn lại chút gì. Tên này sao ăn nói gọi đồn thế kia? Nhưng Đỗ Nhược nhận ân huệ của người khác nên không thể nói lời khó nghe, sầm mặt xách túi đồ quay người bỏ đi.

“Đứng lại.” Cậu gọi với phía sau cô.

Đỗ Nhược nghe lệnh dừng lại theo phản xạ, lòng phiền muộn quay đầu trừng mắt: “Làm gì?”

Cậu nhướn mày hỏi: “Mặc ít vậy không lạnh à?”

Cô thoáng giật mình, lòng bỗng dưng dâng lên niềm ấm áp, ngại ngần nhìn cậu, hóa ra ý cậu là vậy. Lúc cô đang áy náy vì hiểu lầm, đang không biết nên trả lời thế nào thì cậu đã bước lên, móc ví tiền trong túi ra, lấy một xấp tiền mặt đưa cho cô: “Cầm lấy đi.”

Tức khắc máu như dồn hết lên não, tay cô siết chặt túi giấy, lắc đầu: “Không cần đâu, tiền tôi đủ dùng rồi.” Tiền đã đưa ra sao có chuyện thu hồi, không có tâm trạng kì kèo với cô, cậu dứt khoát khom lưng nhét tiền vào túi giấy rồi bỏ đi.

Mắt Đỗ Nhược cay cay, lập tức lấy tiền từ túi giấy ra.

“Thật sự không cần đâu.”

Cô lao đến nhét tiền lại vào tay cậu, rồi chạy như bay về tòa nhà ký túc xá, lưng ướt đầm mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, thở hồng hộc.

Đỗ Nhược tựa vào vách cầu thang, ngẩn tò te. Đèn cảm ứng tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực.

Một nỗi khổ sở chẳng hiểu tại sao trào dâng trong lòng. Nếu cô và cậu vẫn như lúc đầu đã giao kèo thì tốt biết mấy, không hề gặp nhau trong trường lần nào thì hay quá rồi. Ít nhất cô có thể giả vờ giữ lại chút tôn nghiêm trước mặt cậu.

Đỗ Nhược chán chường cup đầu, đưa tay bóp vàng trán lạnh toát, lại phát hiện ra trong túi giấy còn sót lại tờ một trăm tệ.

11. Chương 11

Chương 11

Lúc Đỗ Nhược đi vào ký túc xá nam, cô quản lý không hề ngăn cản. Trong hành lang râm mát nồng nặc mùi hormone nam tính hanh hao khiến cô hơi bất an. Cô thở hắt, đi thẳng lên tầng ba trong ánh mắt lạ lùng của nhóm nam sinh đi đến.

Băng qua hành lang, nhìn thấy trong ký túc xá còn có bóng dáng nữ sinh khác nữa, họ đang cầm lấy đủ mọi tài liệu khoa tay múa chân, chuẩn bị đạo cụ cho đại hội thể dục thể thao sắp tới.

Cửa phòng 308 mở rộng, Lý Duy và mấy nam sinh cùng lớp ngồi dưới nền đất làm thủ công. Trên bàn bừa bộn thuốc màu, giấy vẽ, gậy, dây ruy-băng và giấy kim tuyến. Mấy nam sinh còn đang chê bai lẫn nhau:

“Hong mà đi với xanh lá, xấu chết được.”

“Cậu phối màu xấu bỏ mẹ. Hồng, cam, xanh lá, xanh lam, tím, cậu tưởng đây là gậy cầu vồng à.”

Đỗ Nhược khẽ gõ cửa phòng: “Mọi người đang cãi nhau gì thế?”

“Đến đúng lúc lắm, đây là gậy phép, cậu muốn hình dáng nó thế nào? Mẫu đều ở đây, cậu nói đi, bọn mình làm cho cậu.”

“Chỉ sợ bọn mình thiết kế cậu không thích thôi.”

“Thằng này muốn dán một đồng miếng vàng trên đầu gậy, sến súa quá trời.”

“Ông mới sến đấy, đấy gọi là tỏa sáng lấp lánh, thu hút mọi ánh nhìn.”

Đám con trai lại nhao nhao. Đỗ Nhược lắng nghe ý kiến từng người, phát hiện mấy bạn nam thân yêu lớp cô bình thường đều thuộc dạng tay chân nhanh nhẹn, làm thiết kế thí nghiệm cũng rất cố chấp, trên phương diện thẩm mỹ gậy phép lại có chút mê muội, không phải là Thủy Thủ Mặt Trăng thì cũng là Ma Tiên Balala.

Nghĩ đến việc cuối cùng chính cô là người cầm cây gậy phép ấy diễu hành trên sân thể dục, người mất mặt cũng là mình, thế là lên tiếng: “Thôi để tự mình làm, các cậu làm việc khác đi.”

“Cũng được.” Còn phải vẽ biển lớp, thiết kế áo thun nữa.

Đỗ Nhược ngồi xuống chọn kiểu mẫu. Mấy nam sinh vừa làm thủ công vừa tán dóc:

“Cảnh Minh, trận đấu hôm qua thế nào?”

“Vào chung kết rồi.”

“Xâm, bọn này cũng đoán được mà. Hỏi tình hình chiến đấu kìa.”

“Hạ gục robot đối thủ trong vòng hai mươi giây.”

“Đù.”

Cô tò mò hỏi Lý Duy: “Gần đây Prime của các cậu tham gia thi đấu à?”

“Không, là cá nhân Cảnh Minh thôi.”

“Ồ.” Không có gì để hỏi nữa.

Trong phòng đông người chật chội, không có chỗ ngồi, Lý Duy bảo: “Đỗ Nhược, cậu qua phòng mình đi, thanh tịnh hơn.”

Trong đầu cô gióng lên hồi chuông cảnh giác: Lý Duy ở cùng với ba nam sinh khác đây.

Như nghe được tiếng nói cảnh giác trong đầu cô, Lý Duy giải thích: “Bạn cùng phòng mình đều ra ngoài rồi, không ai quấy rầy cậu đâu. Bàn của mình nằm bên tay phải gần cửa.”

Cô do dự giây lát rồi ôm tài liệu qua phòng 307. Đèn phòng sáng trưng, không một bóng người.

Giường đa năng, khăn bông, chậu nước, lọ nhựa chất đầy tàn thuốc, áo mặc trên ghế... Trông không bữa bãi lắm. Trong phòng có mùi thuốc lá thoang thoảng pha lẫn với mùi nước giặt quần áo, không biết là của ai. Nhưng mùi thuốc chắc chắn không phải của Cảnh Minh, trong ấn tượng của Đỗ Nhược, hình như cậu không có thói quen hút thuốc lá, mùi hương trên người rất trong lành, đến gần là có thể ngửi được.

Cô đặt đồ đạc lên bàn bên phải gần cửa. Bàn Lý Duy khá bừa bộn, sách tập và giấy nháp chất đống, cô dọn ra một chút khoảng trống, rồi nhìn lướt qua ba chiếc giường đa năng khác, nhận ra ngay vị trí của Cảnh Minh, cũng là bên tay phải gần cửa sổ, sát bên chỗ Lý Duy.

Đáy tủ cậu đặt mấy kiểu giày vừa nhìn đã biết đắt đỏ, trên bàn đặt chiếc iMac, phía trên treo tay nghe, trên kệ đặt sách và mấy mô hình máy móc, dưới gầm bàn là đồng robot. Chiếc quần jeans rách và chiếc áo hoodie màu đen vứt trên giường.

Cô vừa định ngồi xuống đã thấy máy vi tính của Cảnh Minh sáng lấp lóe, biểu hiện đang mở, xem ra cậu sẽ về bất cứ lúc nào đây. Nghĩ ngợi giây lát, để tránh lúng túng, Đỗ Nhược quyết định ôm đồ đi sang phòng kế bên.

Thế nhưng ngoài cửa đã truyền đến giọng của Cảnh Minh: “Cô rảnh quá phải không?”

Đỗ Nhược giật thót tim, còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã bị đẩy ra. Cảnh Minh cúp máy, sầm mặt đi vào, thoáng chốc cũng khựng bước, ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm chốc lát, mới ra vẻ phách lối: “Cô đến đây làm gì?”

Bị cậu truy vấn, Đỗ Nhược nói ngay: “Lý Duy bảo tôi đến đây.” Xong rồi liền đặt đồ đạc xuống bàn Lý Duy.

Cảnh Minh nhìn cô hồi lâu mới nhếch môi cười: “Cô đợi đó.”

Cậu đi đến bên cạnh bàn mình, bỏ quần áo trên giường vào tủ, sau đó nghiêng người dựa vào cầu thang giường bên cạnh, không biết đang làm gì. Lát sau Đỗ Nhược nghe thấy tiếng máy móc chuyển động, vừa quay đầu lại đã thấy một con robot trông như xe tăng vung vẩy hai móng vuốt, oai vệ hiên ngang chạy về phía cô.

Đỗ Nhược đang ừ ừ cạc cạc thì robot kia chạy đến bên chân cô, hai con mắt vừa to vừa sáng gườm gườm nhìn cô, sau đó gơ móng vuốt lên, “bụp” một tiếng đánh vào mắt cá chân cô. Đánh xong lập tức quay người bỏ chạy nhanh như chớp, núp phía sau chân Cảnh Minh.

Đỗ Nhược trở mắt chết lặng.

Cảnh Minh điềm nhiên hỏi: “Đau không?”

“Đau.”

Khó thể tin được sức lực của con robot này không nhỏ chút nào.

“Vậy thì tốt.”

Đỗ Nhược càng không hiểu ra sao. Cậu không thêm giải thích, dường như tâm trạng không tốt, ngồi xuống cầm tai nghe định đeo lên.

Ánh mắt cô bị con robot kia thu hút, thật sự quá hiếu kỳ bèn ngại ngần hỏi: “Đó là robot cậu làm ra hả?”

“Ừ.” Cậu không hề ngoảnh đầu, đáp lời thờ ơ.

Nổi lúng túng không dè ép được lòng hiếu kỳ, cô khê khàng: “Nó đi rất vững, có điều bánh xích thì đi vững là đúng rồi. Robot này cậu đã lắp con quay hồi chuyển (1) à?”

(1) Con quay hồi chuyển là một thiết bị dùng để đo đạc hoặc duy trì phương hướng, là một bánh xe hay đĩa quay với các trục quay tự do theo mọi hướng.

Cậu gỡ chiếc tai nghe lên, liếc sang cô lạnh nhạt trả lời: “Sách giáo khoa của các cô chắc không có gì để học hả?”

“À, tôi học ngoại khóa.” Cô vẫn chú ý vào con robot, “Gần đây có cuộc thi robot hả?”

“Ừ.” Cậu đeo tai nghe vào, một tay vuốt lại tóc ngay ngắn, một tay hoạt động trên màn hình cảm ứng.

Đỗ Nhược dăm chiêu gạt đầu, định lát nữa về sẽ tìm hiểu về ngày và nơi thi đấu. Cơ hội tốt như vậy nhất định phải đi mở mang kiến thức mới được.

Đang nghĩ miên man thì cậu quay sang nhìn cô: “Cô muốn đi xem à?”

“Ừ.” Cô gạt đầu.

Cậu cởi tai nghe ra khỏi cổ, đứng dậy đi đến trước bàn học của bạn, rút ra một tấm vé từ giá sách, đưa cho cô.

Cô thẳng thốt nhận lấy: “Cảm ơn.”

Cuộc thi diễn ra sau ngày đại hội thể dục thể thao, vé VIP, không có số ghế.

“Có mặt trước hai mươi phút, đến đó thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ.”

Cảnh Minh ngồi lại bàn mình, đeo tai nghe lên lần nữa, không quan tâm người bên cạnh, như thể sợ cô làm ồn đến cậu vậy.

Cô liếc nhìn cậu, cậu tập trung gõ bàn phím, ánh sáng màn hình phản chiếu lên gương mặt, đôi mắt nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Cô bỗng có cảm giác như quay trở lại ngày ngồi trong tiệm net kia.

Đỗ Nhược hít sâu, cất vé rồi ngồi xuống, yên lặng làm thủ công. Thỉnh thoảng lại nhìn lên con robot kia, nó ngoan ngoãn im lặng ở bên chân Cảnh Minh. Vật nhỏ này đáng yêu thật! Cô nghĩ thầm, mình cũng muốn học chế tạo robot, ừ, lát về tìm tài liệu xem sao.

Hai người im lặng ai làm việc nấy, bên cậu bàn phím vang lóc cóc, bên cô giấy thủ công kêu sột soạt. Thỉnh thoảng di động cậu để trên giường vang lên bài nhạc tiếng Anh, giọng hát cất cao pha lẫn chút lười nhác, Đỗ Nhược không nghe rõ lời ca.

Điện thoại di động vẫn vang suốt, hình như Cảnh Minh không hề nghe thấy, còn Đỗ Nhược chỉ nghe rõ được câu cuối: I’m listening to you.

Tiếng chuông ngừng lại, mười mấy giây sau lại vang lên, cậu vẫn chẳng mấy may phản ứng.

Ồi, chơi game còn bật âm thanh tai nghe lớn như vậy á! Đỗ Nhược gọi cậu: “Này!”

Cảnh Minh vẫn không buồn đoái hoài.

Cô cầm lấy cây gậy phép, gõ lên cầu thang kế bên bàn học cậu. Cậu liếc sang nhìn cô, vẻ mặt lãnh đạm. Cô chỉ lên chiếc giường phía trên đỉnh đầu.

Cảnh Minh cúi tai nghe ra, đứng dậy cầm lấy điện thoại. Thời điểm bắt máy còn nhìn Đỗ Nhược với vẻ phòng bị. Vì có mặt cô ở đây nên cậu tuy bắt máy nhưng không nói lời nào.

Ngược lại cô gái đầu kia điện thoại như bắn liên thanh. Bấy giờ cậu mới cất giọng khá bình tĩnh: “Cô có phiền không?”

Vài giây sau lại nói: “Ồ ký túc xá, làm sao?”

“Anh thả ở trong phòng chơi game cũng không đi ra gặp em! Đừng viện cớ nói anh đang bận làm máy móc gì.” Lần này Đỗ Nhược nghe rõ giọng lên án bên kia.

Sắc mặt Cảnh Minh xanh mét, trở nên khó coi. Cậu đi đến kéo cửa ban công, cách xa Đỗ Nhược, dường như đối phương vẫn đang tiếp tục lên án không ngừng.

Cây bút chì màu trên bàn lăn xuống đất, Đỗ Nhược đứng dậy đi nhặt, thấy được máy tính Cảnh Minh mở chương trình Protel, đang vẽ đồ bản đồ, không hề chơi game.

Cô chột dạ ngồi về ghế, bên kia ban công cuộc chiến đã đến giai đoạn nảy lửa.

Cảnh Minh cất lời với giọng tức tối: “Đủ rồi. Cả ngày cô cứ la lối suốt, mẹ nó tôi mệt đến phát sợ ấy.”

Không biết Mẫn Ân Trúc nói gì, Cảnh Minh lại diên tiết: “Mẹ kiếp, cô bệnh hả?”

“Chia tay đi. Mẫn Ân Trúc, lần này chia tay hẳn đi, có gan đừng chạy đến đây năn nỉ tôi.”

“Ai xuống nước thì làm chó!”

Đỗ Nhược kinh hồn bạt vía, mình đã trở thành nhân chứng cho cuộc chia tay này sao? Cô không dám ngồi ở nơi nòng nặc thuốc súng này nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc. Vừa đứng dậy, Cảnh Minh đã sa sầm mặt đi vào từ ban công, vứt điện thoại lên bàn, không hề đếm xỉa đến cô, ngồi xuống máy tính tiếp tục làm việc.

Đỗ Nhược sồn tóc gáy chuồn bèn đến phòng ký túc xá kế bên.

Nửa giờ sau, cô làm xong đạo cụ, lúc ra về đi ngang phòng 307, cô lại nghe thấy tiếng điện thoại. Vô tình ngó nghiêng vào trong, đèn bàn và máy tính đều đang mở, nhưng chẳng thấy Cảnh Minh đâu.

Vừa ra khỏi ký túc xá đã bắt gặp Mẫn Ân Trúc đang lo lắng đứng dưới lầu gọi điện thoại. Thấy Đỗ Nhược đi ra, cô ấy lộ vẻ kinh ngạc, ngại ngần đến gần bắt chuyện: “Bạn ơi...”

“Hử?”

“Con gái có thể vào ký túc xá nam hả?”

“Bình thường không được, nhưng một tuần trước đại hội thể dục thể thao thì được. Là mấy ngày này đấy.”

“À, cảm ơn nhé.” Mẫn Ân Trúc cười như trút được gánh nặng, chạy ùa vào lầu.

Cô nàng cười xinh thật! Đỗ Nhược thầm cảm khái, dáng vóc cao ráo, quần áo cũng đẹp. Nghĩ đến đây lại không khỏi tò mò, kỳ này hai người họ chia tay thật sao?

Song, chuyện này đã nhanh chóng có kết quả.

Hôm đại hội thể dục thể thao, thời tiết rất đẹp. Bầu trời mùa thu cao xanh vời vời, cây cối xung quanh sân thể dục rực rỡ sắc xanh sắc vàng. Cách chào sân mỗi lớp có thể nói giống như cuộc thi sinh viên thanh lịch. Có lớp thì mặc đồng phục sinh viên thời dân quốc, có lớp mặc trang phục cổ đại, có lớp mặc đồ cung đình phương Tây, có lớp thì mặc quân trang hỏa tiễn, còn có lớp làm tàu hỏa hơi nước nữa.

Lớp Đỗ Nhược là lớp ra sân cuối cùng. Sáng đó, Hạ Nam trang điểm cho cô, ban đầu cô giấy nầy không chịu nhưng lại bị Hạ Nam khích tướng: “Dù sao cậu cũng là hoa khôi lớp, đừng kéo lớp cậu xuống chứ.”

Thế là Đỗ Nhược nghe theo khuôn khổ, sau nửa giờ giầy vò, ba cô gái còn lại trong phòng đều kinh ngạc: “Cỏ Nhỏ, hôm nay mới phát hiện ngũ quan của cậu rất đẹp đấy, chỉ là bình thường da tối màu quá thôi.”

“Nhà mình ở gần vùng nhiệt đới, mặt trời chói chang quanh năm mà.”

“Bác Kinh cơ bản hiếm khi có nắng, nên trắng... Ôi chào, cậu nhìn kỹ xương quai xanh của cậu đi.”

Đỗ Nhược bị đẩy đến trước gương, cũng ngẩn ngơ, cô gái trong gương trông khá xinh đấy chứ.

Cô được trang điểm tỉ mỉ, tết tóc thành đuôi sam, bên tai cài một đóa hoa trà trắng, lại mặc bộ váy hai dây trắng tinh để lộ xương quai xanh, chân đi giày cao gót, cầm cây gậy phép tinh xảo sáng lấp lánh chỉ huy, dẫn theo đội ngũ đến trước bàn chủ tịch.

Chiếc gậy phép của cô lần lượt vung vẩy ra lệnh, giờ ngang, giờ cao, đưa qua đỉnh đầu, xoay tròn, hoặc giờ cả hai tay lên múa may. Đám con trai trong lớp lần lượt nghe theo mệnh lệnh của cô, thay đổi đội hình theo từng kiểu phức tạp hết lần này đến lần khác.

Tiết mục sáng tạo và vui nhộn, tính thẩm mỹ cũng cao nên được bàn chủ tịch vỗ tay rần rần, sinh viên trên sân cổ vũ nhiệt liệt, nhất là nhóm Hà Hoan Hoan.

Đỗ Nhược biểu diễn xong thu hồi gậy phép, từ ánh mắt của khán giả, cô biết màn chào sân của lớp mình đã xuất sắc đến cỡ nào. Cô cười thật tự tin với ba cô bạn của mình, trong lúc vô tình ánh mắt bắt gặp bóng dáng Cảnh Minh lẫn trong đám người, lớp cậu cũng ở bên đấy.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau ngắn ngủi rồi dời đi ngay.

Khi lễ khai mạc kết thúc, Đỗ Nhược vui vẻ chạy lên khán đài, trùng hợp gặp được Cảnh Minh đi xuống bậc thềm. Cô ổn định lại hơi thở né người nhường lối. Hình như tâm trạng cậu rất tốt, lúc đi ngang qua cô còn khen ngợi: “Khá lắm.”

Trong lúc Đỗ Nhược còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu đã bước nhanh xuống khán đài, bỏ đi xa rồi.

Từng cơn gió hây hây thổi qua ngọn cây, lòng cô như nở hoa, bước chân nhẹ tênh đi lên tầng khán đài cao nhất ngồi xuống. Ánh nắng mùa thu soi xuyên qua kẽ lá, lốm đốm in lên người cô.

Cô dè dặt giữ váy mình lại, không kiềm được sờ lên xương quai xanh, nhớ đến bạn cùng phòng cô sáng nay khen nó ưa nhìn, khen cô hôm nay rất đẹp.

Cô ngồi một chốc thì Khuất Vũ Thần đã đến, đưa áo khoác cho cô: “Mau mặc vào đi, đừng để cảm lạnh.”

“Không lạnh đâu.” Đỗ Nhược vừa nói vừa ôm áo khoác vào lòng.

“Được thôi, cho cậu làm điệu lát nữa.” Khuất Vũ Thần véo mặt Đỗ Nhược, “Em yêu hôm nay đẹp chết người. Nhưng lát nữa nhớ mặc áo đấy, đừng để bị cảm biết không?”

“Biết rồi.”

Đỗ Nhược ngồi trên cao, phạm vi nhìn thoáng đãng, quan sát cuộc thi ở giữa sân, vô thức lướt mắt qua vị trí lớp kế bên, ai đó không ở đây.

Tuy nhiên cô lại mau chóng thấy được Cảnh Minh. Cậu đi đến từ chỗ bàn chủ tịch, đã thay chiếc áo phong đồng phục lớp thành đồ thể thao Adidas, tôn lên làn da trắng trẻo, thân cao chân dài, đứng trong ánh nắng sáng chói, thu hút không ít ánh nhìn.

Đi chưa được vài bước thì có một nữ sinh chạy đến bên cạnh cậu, hai người cùng nhau sánh bước lên khán đài. Họ mặc đồ thể thao đôi, dáng vóc Mẫn Ân Trúc cũng khá cao nên trông rất đẹp mắt, vô cùng xứng với Cảnh Minh.

Đỗ Nhược thoáng lạng đi, mặc áo khoác vào. Gió thu vì vụ thổi đến, đôi chân lộ ra ngoài se lạnh.

12. Chương 12

Chương 12

Hà Hoan Hoan ôm gói khoai tây chiên lớn, vừa nhai rôm rốp vừa đưa cho Đỗ Nhược. Cô lấy một miếng cho vào miệng, chẳng có mùi vị gì cả.

Trên sân hiện đang thi hạng mục nhảy xa, nhảy cao. Hà Hoan Hoan cắn nửa miếng khoai tây, thở dài: “Mợ nó, thêm có gấu quá.”

Đỗ Nhược lơ đãng nghe thấy, nhìn cô nàng với vẻ quái gở: “Mới mùa thu mà cậu động dục gì thế?” Lại nhìn theo ánh mắt Hoan Hoan về phía khán đài nào đó.

Cảnh Minh ngồi ở bậc chót, chân dài gác lên lan can, cúi đầu chơi điện thoại di động. Mẫn Ân Trúc ngồi bên cạnh, khẽ tựa vào người cậu, chốc chốc vuốt cổ áo cậu, chốc chốc lại nghịch tóc cậu, rất đổi thân mật. Cậu mãi chơi game, không thèm để ý, cô ta liền kề đến, tiện thể ôm cổ cậu, nhìn vào màn hình lại cười phá lên. Cười xong lại tự nhiên hôn chụt vào má cậu, hành động mau chóng và tự nhiên.

Cảnh Minh vẫn chăm chú vào điện thoại, không hề có phản ứng gì với nụ hôn này.

Đỗ Nhược nhìn họ đăm đăm.

“Không lẽ cậu không muốn yêu đương sao?” Hà Hoan Hoan dời mắt đi, thành thật tâm sự, “Thỉnh thoảng mình nghĩ vậy đấy, thấy người ta yêu đương lại hâm mộ, nhưng chỉ thỉnh thoảng nghĩ vậy thôi hi hi.”

“Trong trường con trai nhiều, con gái ít, nếu cậu muốn thì sẽ dễ dàng tìm được bạn trai thôi.”

“Vậy hả? Thế sao mấy đàn chị cùng ngành với mình đều không có bạn trai?”

Đỗ Nhược cầm nín lườm cô nàng: “Mình đang an ủi cậu mà, cậu không thể dễ thương nhận lấy ý tốt này, đừng có bới móc được không?”

Hà Hoan Hoan cười khanh khách, Đỗ Nhược cũng không kiềm được cười theo.

Dưới khán đài, Cảnh Minh đứng dậy, đi đến chỗ con gái lớp họ thi trò “Hai người ba chân”. Mẫn Ân Trúc không có hứng thú nên ngồi tại chỗ lướt điện thoại.

Hà Hoan Hoan thu hồi gói khoai tây chiên: “Cuộc thi Hai người ba chân bắt đầu rồi, hai bạn nữ lớp mình cũng thi trò này, cùng đi xem đi.”

Đỗ Nhược đồng ý, lớp cô chỉ có mình cô là nữ nên không tham gia hạng mục này được.

Đến vạch xuất phát, Hà Hoan Hoan đi cổ vũ bạn học của mình. Đỗ Nhược thì chú ý Trần Tư và Vương Hoài Ngọc, một chân của mỗi người bị cột vào nhau tập đi qua đi lại. Đám nam sinh Cảnh Minh, Chu Thao lớp họ đều vây quanh chỉ điểm.

Chu Thao: “Hai cậu khoác tay nhau đi.”

Chương Lỗi: “Hô nhịp, một hai một.”

Cảnh Minh không nói gì, chỉ cúi mắt nhìn “ba chân” của hai cô gái, bỗng bật cười: “Sắp ngã rồi.”

Vừa dứt câu thì quả nhiên Trần Tư và Vương Hoài Ngọc bị vấp ngã, nhóm Chương Lỗi vội vàng chạy đến đỡ dậy. Còn Cảnh Minh khoanh tay đứng bàng quan.

Trần Tư trách Cảnh Minh: “Đồ mỗ quạ.”

Cậu buồn cười: “Bản thân phối hợp không tốt lại trách tôi á?”

“Cậu đứng ngoài xem dĩ nhiên đơn giản rồi.”

“Có thể động não hay không?” Cảnh Minh trêu chọc, “Bước chân các cậu nhỏ, khoảng cách sai bước quá ngắn, tần số nhịp bước sẽ cao, đương nhiên không dễ phối hợp, không ngã mới lạ đấy. Sai bước lớn một chút, giảm bớt tần số bước đi xuống.”

Vương Hoài Ngọc nghĩ ngợi: “Đúng nhể!”

Hạ Nam bên cạnh nghe thấy: “Có bí kíp rồi, cảm ơn nhé.”

Cảnh Minh hồ hững hờ nhìn Hạ Nam, lại nhún vai với Trần Tư và Vương Hoài Ngọc: “Bị đối thủ nghe thấy chiếc lược rồi, tự cầu nhiều phúc đi.”

Trần Tư: “Chúng ta chưa chắc đã thua, lỡ như huề nhau thì sao.”

Cảnh Minh: “Chân Hạ Nam dài hơn cậu.”

Trần Tư cười gằn, vươn tay chỉ chỉ Cảnh Minh, đám con gái cười phá lên. Đỗ Nhược không hề bị không khí vui vẻ này lây nhiễm, trời sinh cô và Cảnh Minh không thể qua lại như những bạn học bình thường khác được.

Tiếng còi của trọng tài thổi toét lên, nhóm người vây xem rối rít tản ra. Theo tiếng hô hiệu lệnh, mấy cặp nữ sinh cột chân vào nhau chạy về phía đích đến, nhóm nam sinh thì cười đuổi theo cổ động.

Quả như Cảnh Minh tiên đoán, Hạ Nam và Khưu Vũ Thần đoạt hạng nhất, Trần Tư và Vương Hoài Ngọc hạng nhì, Đỗ Nhược đến chúc mừng họ.

Khưu Vũ Thần cởi sợi dây chốt trên chân mình, thấy Đỗ Nhược liền thắc mắc: “Cổ Nhỏ, không phải cậu sắp chạy bốn trăm mét sao? Sao bây giờ còn mặc váy?”

“... Chối ôi, quên rồi!” Đỗ Nhược sợ toát mồ hôi lạnh, “Mình lập tức về thay quần áo đây.”

Hà Hoan Hoan kéo phất cô lại: “Thay con khỉ, hạng mục chạy bốn trăm mét sắp bắt đầu rồi. Nam sinh dự thi lớp mình đều đi tập hợp rồi kìa.”

Quả nhiên xung quanh nam sinh đã ít đi, lúc bắt đầu cuộc thi Hai người ba chân thì họ đã di chuyển sang sân bên kia rồi. Nhóm sinh viên tình nguyện đang đi đến dẹp thoáng đường chạy.

Bốn cô gái vừa lùi vào trong thì súng lệnh vang lên, cuộc thi dành cho nam đã bắt đầu.

Đỗ Nhược hoang mang: “Giờ làm sao đây?”

Hà Hoan Hoan: “Cậu mặc bộ này chạy đi. Không sao đâu, đâu ai bắt buộc phải giành giải nhất, quan trọng là có tham gia thôi. Đại hội thể dục thể thao vui là chính ý mà.”

“Nhưng mình đâu thể mang giày cao gót chạy được.”

Hạ Nam vốn là chủ nhân đôi giày cao gót ấy lập tức cởi giày thể thao của mình ra: “Bọn mình đổi lại nào.”

“...”

“Lo lắng gì nữa? Mau cởi ra đi.”

Đỗ Nhược thay giày thể thao của Hạ Nam, nhìn lại chiếc váy xòe của bản thân, ôm mặt: “Trông có đỡ ông đỡ thẳng quá không?”

Khưu Vũ Thần cười khúc khích: “Bây giờ mà cậu còn quan tâm đến ông hay thẳng á?”

Hà Hoan Hoan nhìn rất lạ mắt, vô cùng hưng phấn: “Bây giờ đang một mặc váy xòe phối với giày thể thao mà.”

Đỗ Nhược ủ ê: “Tôi rồi, mình mặc như vậy thi chạy sẽ hấp dẫn toàn trường vây xem, mặt mũi mát sạch mát.”

Hạ Nam thoáng nhìn cô: “Yên tâm đi, mình sẽ quay lại cảnh cậu mặc váy ren thi chạy giúp cho.”

Đỗ Nhược hỏn hển la lớn: “Không được quay.”

Khưu Vũ Thần nhún vai: “Đến lúc đó khẳng định không chỉ có bọn mình quay đâu.”

Hà Hoan Hoan hí hửng: “Đúng vậy, hơ hơ, khẳng định là vui lắm đây!”

“Hai đứa này...” Đỗ Nhược bất lực bóp trán, không có thời gian tán gẫu nữa, việc khẩn cấp trước mắt là chạy đến chỗ tập hợp.

Ba cô bạn cùng phòng đi theo khích lệ cho cô. Bốn cô gái chạy băng băng qua sân cỏ. Đỗ Nhược lao ra sân trước, chạy đến nơi xuất phát, đang nhìn xung quanh tìm người báo danh thì có người hô to: “Cẩn thận!”

Cô giật cả mình, người bên cạnh đều né sang hai bên, như thể có thứ gì đó nguy hiểm lao đến. Tiếng bước chân phía sau cấp tốc đến gần, Đỗ Nhược quay đầu lại, Cảnh Minh chạy như gió xông qua dây về đích bốn trăm mét, bay thẳng về phía cô.

Về mặt cậu sưng sốt, không thể nào dừng lại hay tránh né, theo bản năng đưa tay ra ôm lấy Đỗ Nhược, hai người đụng thẳng vào nhau ngã xuống đất. Cầm cậu đập vào huyệt thái dương cô, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Xác tên này nặng quá, cô bị đè dẹp lép rồi!

Cả người đau đớn không nói, thân thể cậu còn nóng hực, mướt mát mồ hôi, như núi đè xuống người cô, bao vây cô trong mùi hương quen thuộc. Ép đến mức cô không thở nổi, tim đập cuồng liệt, ruột gan đều xoắn lại.

Cảnh Minh giật mình vội đưa tay chống xuống đất, đứng lên rồi kéo cô dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới hỏi thăm: “Không sao chứ?”

Tim Đỗ Nhược đập rộn rã, hoàn toàn không nghe theo không chế, mặt thoát đỏ thoát trắng, toàn thân đau nhức, không nói ra được một câu, chỉ máy móc lắc đầu.

Mẫn Ân Trúc chạy đến kéo Cảnh Minh ra trước, lo lắng: “Anh ngã có bị thương không?”

“Không.”

Mẫn Ân Trúc nhìn về phía Đỗ Nhược, vẻ mặt nghi ngờ ẩn chứa chút bất mãn. Không một cô bạn gái nào thích thú trước cảnh vừa rồi. Cô ấy hỏi Đỗ Nhược: “Sao cậu lại đứng chặn ngay đích đến thế kia?”

Cảnh Minh không thích so đo: “Đi thôi.”

Tuy Đỗ Nhược mới vừa bị cú va chạm khi nãy làm sợ chết khiếp, nhưng cũng không rảnh chú ý đến nhịp tim kịch liệt của mình. Cô mau chóng đi đến nơi xuất phát, sau tiếng súng hiệu lệnh, ào ngay ra đường đua.

Cô chạy như một cơn gió, giống như muốn thoát khỏi con quái vật nào đó đang ráo riết đuổi theo mình. Vừa chạy cuống cuống vừa giữ chiếc váy trắng bông, dáng vẻ gầy còm nhưng lại chạy một mạch dẫn đầu.

“Xem cô bạn kia mặc váy chạy kìa!”

Đám sinh viên trên khán đài ồ lên nhìn chăm chú, cười thích thú vậy lại, vừa cổ vũ vừa cầm điện thoại quay phim.

Hoạt bát, tự do, tùy hứng, đáng yêu, đây mới chính là dáng vẻ của đại hội thể dục thể thao trường đại học nên có.

Họ không hề biết nữ sinh đang giữ váy chạy kia đang bối rối cỡ nào. Đây quả thật là một hiểu lầm xinh đẹp.

Cảnh Minh đi đến giữa sân, từ từ bình ổn lại nhịp tim đập mãnh liệt sau khi chạy bốn trăm mét. Mẫn Ân Trúc bước đến khoác vào tay cậu: “Sau này anh không được ôm con nhỏ khác, có nghe không?”

Cảnh Minh chẳng hiểu gì cả: “Ôm ai?”

“Vừa rồi đấy.” Cô nàng bĩu môi, “Anh không sợ người ta động lòng với anh à.”

“Khùng.”

Cậu đi về phía khán đài, đúng lúc thấy Đỗ Nhược giữ váy chạy qua, trông dáng vóc tong teo yếu xiu mà lại chạy nhanh như thỏ.

Đỗ Nhược chạy xong bốn trăm mét, chiếc váy xinh xắn đã ướt nhẹp mồ hôi và nhăn nhúm, hết chú cá thoi thóp bị vớt lại trên bờ cát, mạch máu như sắp nổ tung. Tất cả bạn học cùng lớp đều chạy đến chúc mừng cô giành được hạng nhất, nhưng ngoại trừ khom lưng thở hổn hển ra, cô không nói được câu nào.

Cô vừa uống nước vừa chậm chậm đi vòng quanh thao trường, trạng thái mới dần chuyển tốt lại. Trở về khán đài ngồi thật lâu, lại không biết mình ngồi đây làm gì. Dần dà, cơn nóng rút và nổi rối loạn trong cơ thể mới biến mất, mồ hôi bốc lên, người từ từ thấy lạnh. Tất cả nỗi khác thường đều mất hút, hết như thủy triều ngấm xuống bờ cát, tựa thể không hề có gì xảy ra.

Sắp đến chạng vạng, cuộc thi đã sắp đến hồi kết, chỉ còn lác đác vài người trên khán đài. Đỗ Nhược vô thức nhìn về phía kia, lớp Trần Tư đã sớm giải tán rồi.

Khuu Vũ Thần đi đến, bảo mọi người được ra về, hỏi Đỗ Nhược có muốn về phòng nghỉ ngơi trước rồi mới đi ăn tối không. Cô lập tức đồng ý.

Những giấy kim tuyến sáng sớm khai mạc đều rơi rải rác trên sân thể dục, giờ khắc này ánh chiều ngả về Tây, để lại mảnh sân vắng lặng ngổn ngang. Đỗ Nhược và bạn cùng phòng đi bộ về ký túc xá, suốt quãng đường gió thu nhẹ nhàng lay cành lá trên đầu nghe xào xạc. Một ngày sôi động, tiệc tàn người tan. Không khí hoang vu cuốn sạch tia cuồng hoang cuối cùng, giống như chút ấm áp của nước biển còn sót lại khi màn đêm buông xuống.

Hình bóng bốn cô gái uể oải lê bước, mệt mỏi cả ngày không còn sức lực nói chuyện nữa, chỉ cùng yên lặng đi trong sân trường. Đỗ Nhược đi một hồi liền ngẩng đầu hít sâu, ngắm trời hoàng hôn qua màn cây cối, rồi nhìn sang ký túc xá nam.

Trên ban công tầng ba nào đó đang phơi một chiếc áo sơ mi trắng, lưng áo thêu băng gấm màu đen. Cô nhận ra đó là áo của Cảnh Minh, có lần cậu đã mặc nó đến lớp tiếng Anh toàn khoa.

Gió đêm thổi qua, cô thấy hơi lạnh, liền kéo kín áo khoác, nhịp bước nhanh hơn: “Mau về ký túc xá đi, sắp chết cóng rồi.”

“Ai bảo cậu mặc phong phanh.” Hà Hoan Hoan khen, “Nhưng mà đẹp thật, Cỏ Nhỏ hôm nay quả thật như tiên nữ ấy.”

Đỗ Nhược bật cười: “Bốn tiên nữ sắp hạ phàm rồi, trở về ký túc xá thay đồ ăn cơm rồi đến thư viện đây.”

Khuu Vũ Thần ỉu xiu than thở: “Hôm nay còn đến thư viện á, mình đuối quá rồi.”

Hạ Nam: “Mình cũng không đi đâu, mệt chết được.”

Hoan Hoan: “Mình thì phải đi, bài tập nhóm còn chưa nộp nữa.”

Đỗ Nhược cười: “Vậy cùng nhau đi thôi.”

PB

13. Chương 13

Chương 13

Nếu nhắc đến thành phần nhạy cảm nhất với sự thay đổi của thời tiết trong trường thì chắc hẳn không nằm ngoài những sinh viên ôn bài buổi sáng. Mỗi sớm Đỗ Nhược thức dậy đều đi đến sân thể dục luyện tiếng Anh, cùng đó cảm thấy rõ ràng rằng trời đã chuyển lạnh rồi.

Tầng mây xám dày đặc dần bao phủ trời không. Mặt trời cũng lười biếng núp sau đám mây ngủ nướng, chậm chạp không chịu lộ dạng. Bầu trời phương Đông chỉ hé ra vài tia đỏ phớt. Không khí từ từ thấm lạnh.

Thế nhưng, dù tiết trời đã se lạnh nhưng nhóm học sinh ôn bài và chạy bộ buổi sáng vẫn không vơi. Đỗ Nhược ôm sách vừa đi vừa học trên sân thể dục, thi thoảng có vài cọng cỏ vàng úa cọ vào cổ chân cô, vừa nhắc chân lên gãi thì đã thấy Cảnh Minh mặc đồ thể thao, đeo tai nghe chạy lướt qua.

Cô thoáng sững sờ, quyển sách trong tay bị uốn cong lại. Vừa khéo cô đã học xong một bài, bèn vội vàng thu sách rời khỏi sân thể dục.

Đỗ Nhược định đến phòng học sớm một chút nên không đến căng-tin ăn sáng, thay vào đó ra quầy tạp hóa mua một ổ bánh mì ăn tạm. Cô đưa năm tệ, bà chủ quầy thối lại cô hai tệ rưỡi.

Đỗ Nhược thắc mắc: “Không phải bánh mì giá hai tệ à?”

“Tăng giá rồi, hai tệ rưỡi.”

“Sao lại tăng thế à?” Khi cô hỏi câu này, có người đi vào cửa, bóng dáng thoáng chốc che đi sắc trời bên ngoài, rồi nhanh chóng trả lại ánh sáng.

Nắng thu nghiêng nghiêng soi lên tay Đỗ Nhược. Mặt trời đã lên tự lúc nào. Người đó đứng sau lưng cô chọn đồ, không gian quầy bán khá chật nên khẽ nói: “Bạn học, cảm phiền nhường một chút.”

Sao đi đến đâu cũng đụng mặt thế nhỉ!

Bà chủ trả lời: “Bên bờ hàng tăng giá, chỗ cô cũng phải tăng theo thôi.”

Đỗ Nhược ngượng chín mặt: “À.”

Cô cầm lấy tiền lẻ hoảng sợ định bỏ trốn. Song vừa dậm bước thì Lý Duy mặc đồ thể thao chạy vào, ánh mắt vốn đang tìm kiếm bóng dáng Cảnh Minh, thấy Đỗ Nhược liền cười nói: “Chào buổi sáng, Đỗ Nhược.”

“Chào buổi sáng.”

“Buổi sáng chỉ ăn cái này thôi à? Có no không?” Lý Duy quan tâm hỏi han.

“No chứ, mình ăn ít lắm.” Đỗ Nhược đáp.

Một bàn tay xương xương trắng ngần đưa đến từ sau lưng cô, quét qua mã QR trên quầy. Hai người rất gần nhau, Đỗ Nhược ngửi thấy mùi mồ hôi, hương xà bông và cả không khí tinh mơ trên người đối phương.

Cô đứng bất động, liếc nhìn Cảnh Minh đang cầm lấy hai lon nước tăng lực bằng một tay ngay sát cạnh cô. Quét mã xong, cậu không nói lời nào rời khỏi quầy bán hàng. Bóng lưng cao dong dỏng chợt lóe qua ánh mặt trời rồi biến mất.

Mặt trời đã rời mây, từng tia nắng nhẹ trải khắp sân trường. Cây bạch quả bắt đầu ngả vàng, nếu muốn thấy một màu vàng kim óng ánh thì phải đợi thêm tầm mười ngày nữa tháng nữa.

Lát nữa mới đến giờ đi học, Đỗ Nhược ngồi bên cạnh bồn hoa gặm bánh mì, nhìn người qua kẻ lại trên đường. Một nam sinh đeo balo đi ngang qua cô, miệng lẩm bẩm gì đó. Hai ba nữ sinh ôm sách, bước chân thong thả, trò chuyện cười đùa với nhau như tiếng chuông ngân nga. Đứa trẻ nhảy loắt choắt được ông bà nắm tay, hàng loạt câu hỏi tại sao luôn treo bên miệng.

Mỗi con người ấy đã trải qua cuộc sống thế nào? Nhẹ nhàng hay áp lực? Hạnh phúc hay đau khổ? Ít nhất vào thời khắc này, trông họ đều không có tâm sự nặng nề, dù cho có phải đương đầu với bài vở khó nhằn đi chăng nữa.

Cách đó không xa truyền đến tiếng chim bồ câu cúc cu, tiếng vỗ cánh phành phạch kéo dài phá vỡ vòm không, cô ngẩng đầu nhìn theo chúng. Liệu chim bồ câu có phiền muộn hay không? Hay chúng chỉ cần bay lượn theo gió là vui vẻ rồi.

Hết chiếc bánh mì, Đỗ Nhược vứt túi gói vào thùng rác, phần khởi hít sâu không khí buổi sáng, đi về phía tòa nhà giảng dạy. Điện thoại trong túi chợt vang lên tí tít, có tin nhắn trong trò chuyện nhóm.

Hà Hoan Hoan: “Cỏ Nhỏ! Cậu nổi tiếng rồi, ha ha ha.”

Phía sau là một đường link, Đỗ Nhược mở ra, là một bài viết trên diễn đàn học tập với tiêu đề: “Cô gái mặc váy mang giày thể thao chạy bốn trăm mét này dễ thương quá, cho xin thông tin để làm quen!”

Tấm ảnh đầu tiên là cô để tóc ngắn mặc chiếc váy trắng bông xòe, tay giữ vạt váy chạy băng băng trên đường đua, bả vai và xương quai xanh gầy gầy, bắp chân cũng thon thả. Ô đúng rồi, trên đầu còn cài hoa sơn trà trắng nữa. Lướt xem chủ đề đã sắp chạm mốc mười nghìn.

Đỗ Nhược trở mắt, lướt nhanh trên màn hình, vài tấm hình lần lượt hiện ra.

Tài khoản Vẽ Đẹp: Tui cũng chụp nè, vô tư chia sẻ cho mấy thím đấy!”

An Đít Bự: Đại hội thể dục thể thao trường nào vậy, lý thú thật. Đây mới là khung cảnh đại học nên có chứ.

Anh Là Số Hai: Cô bạn này là sinh viên mới, chuyên ngành điều khiển cảm biến. Nghe nói là nữ sinh duy nhất trong lớp, tôi không tiết lộ tên tuổi đâu, tự mình đi hỏi thăm đi.”

Lam Mập Ham Ăn: Òa, đáng yêu quá, muốn véo má cô nàng ghê.

Đỗ Nhược chết lặng, may mà đều là những bình luận thiện ý. Cô tắt trang web đi, trả lời Hà Hoan Hoan bằng một chuỗi dấu chấm: “.....”

Hiển nhiên giờ này nhóm bạn cùng phòng của cô đều rảnh rồi.

Hạ Nam: “Bạn học Đỗ à, cậu hót hòn họt rồi.”

Khưu Vũ Thần: “Bạn học Đỗ ơi, cậu hót hòn họt rồi.”

Hà Hoan Hoan: “Mình có góp công sức cho công cuộc nổi tiếng của cậu đấy, tự hào quá!”

Đỗ Nhược: “Cậu cũng có bình luận trong đó à?”

Hà Hoan Hoan: “Dĩ nhiên, đoán thử xem mình là ai?”

Đỗ Nhược: “Lam Mập Ham Ăn.”

Khưu Vũ Thần: “Ha ha ha ha.”

Hà Hoan Hoan: “Mợ nó, bà là Anh Là Số Hai đấy.”

Đỗ Nhược: “.....”

Hà Hoan Hoan: “Cậu đợi mấy anh lớn đến xếp hàng theo đuổi cậu đi.” đính kèm nhãn dán tỏ mứa cột.

Đỗ Nhược trả lời bằng nhãn dán mặt bê bết máu.

Cô mở đường link ra nhìn lại mình trong từng tấm ảnh.Ặc, vẻ mặt giống đang khóc vậy. Đỗ Nhược rùng mình, chuẩn bị đóng trang thì lại bị một chủ đề được đánh dấu ngọn lửa “hot” thu hút: Mọi người cá xem ai sẽ thắng trong trận chung kết Robot Đại Chiến, Dịch Khôn hay Cảnh Minh?

Đỗ Nhược giật mình, chợt nhớ đến chiều hôm nay có cuộc thi, Cảnh Minh đã cho cô một tấm vé. May nhờ cơ duyên xảo hợp thấy được bài viết này cô mới nhớ ra.

Cô bấm vào đường link kia, xem sơ qua nội dung giới thiệu vắn tắt: Cuộc thi Robot Đại Chiến được tổ chức toàn quốc đã bước vào giai đoạn cuối, trường họ có hai tuyển thủ trụ được đến chung kết. Hai tuyển thủ theo thứ tự là sinh viên năm nhất Cảnh Minh và nghiên cứu sinh Dịch Khôn. Topic đặt ra câu hỏi ai là người sẽ thắng cuộc thi lần này, bên dưới bình luận ào ạt.

Thanh Nhiên: Không cần nói nhiều, chắc chắn là Cảnh Minh.

Không Phải Người: Dĩ nhiên là Dịch Khôn của tôi rồi, thực lực của anh Khôn không phải dạng vừa đâu. Tên Cảnh Minh kia là thá gì, chỉ thắng nhóc năm nhất thôi mà. Hãy xem anh Khôn của tôi giết nó trong vòng mười giây.

PYCJ: Chú phía trên đáng yêu quá, cho chú đường link để tìm hiểu Cảnh Minh là ai nè. Lúc chú còn vất mui chưa sạch hồi cấp Hai thì robot của người ta đã đi đến nước ngoài rồi đấy!

Dưới Trời Xanh Chỉ Anh Và Em: Đúng vậy, like cho bạn phía trên, éo hiểu được cái loại đã ngu còn bày đặt đánh đu này. Cảnh thiếu gia của mị cần tất nhé!

SRYin: Cả hai đều lợi hại, kỳ này no mất rồi. Nhưng tui tin tưởng thực lực của Dịch Khôn hơn.

Tô Kỵ Lương Thủy: Cảnh Minh! Cảnh Minh, cậu ấy đẹp trai lắm, nhìn thôi đã muốn chữa rồi.

Đá Ở Nơi Nơi: Thím phía trên làm trò gì vậy?... Đồ mờ hôi... Mình ủng hộ Cảnh Minh.

Đỗ Nhược lướt màn hình cấp tốc, thống kê sơ lược, số lượng người ủng hộ Cảnh Minh và Dịch Khôn là 5/5, thế lực ngang nhau, cuộc thi nhất định sẽ rất đặc sắc.

.....

Buổi chiều Đỗ Nhược không có lớp, vừa kết thúc giờ học buổi sáng đã vội vã ăn trưa, rồi đi đến nơi thi đấu.

Đó là một sân vận động rất rộng, người xếp hàng dài trước quầy bán vé, đa số đều là học sinh sinh viên. Thỉnh thoảng có người đi ngang tò mò nhìn vài lần. Còn có mấy ông cụ đi tản bộ gần đó đến hỏi thăm người xếp hàng: “Trong này đang biểu diễn gì vậy?”

Một sinh viên trả lời là thi robot.

Ông cụ hỏi: “Robot à, kiểu xe hơi máy bay được điều khiển từ xa đấy hả?”

Nhóm sinh viên cười rộ: “Vâng ạ.”

Đỗ Nhược đi qua chỗ bán vé, nhìn giá vé được chia ra theo chỗ ngồi, rẻ nhất là năm mươi, đắt nhất là hai trăm. Cô cầm lấy tấm vé VIP không ghi số ghế đi qua chỗ soát vé.

Vào đại sảnh chỉ thấy nam sinh ngành kỹ thuật đi qua đi lại, đa phần đều ăn mặc lôi thôi. Là cô gái duy nhất xuất hiện tại đây, Đỗ Nhược hoàn toàn nổi bật, dẫn đến không ít ánh mắt hiếu kỳ.

Cô vừa đi vừa xem thời gian, còn hai mươi lăm phút nữa mới thi đấu, bèn cất điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi. Cô ngó nghiêng bốn phía, khắp tường treo poster quảng cáo và biểu ngữ, khiến người ta xem hoa cả mắt. Trên tấm poster buông dài từ trần nhà xuống vẽ hình robot oai phong hùng dũng, có cái thì vẽ cảnh robot đánh nhau kịch liệt như sao hỏa đụng địa cầu.

Khán giả nối đuôi nhau đi vào, không ít người đi đến lấy tài liệu ở nơi phát. Đỗ Nhược thấy thế cũng đi đến, thấy sách in sơ đồ khoa học hay giới thiệu văn tắt đều cầm lên xem, nội dung khá hay ho.

Cô như phát hiện được bảo bối, vừa định xem kỹ thì bỗng nhớ đã đến giờ, vội vàng lấy điện thoại ra, nín thở bấm số điện thoại của Cảnh Minh.

“Tút, TUT...” Sau hai hồi chuông, bên kia bắt máy, “Alo?”

“Tôi đến rồi.”

“Đi vào từ cửa chính hả?”

“Ừ.”

“Đến lối đi 101 bên tay phải, hành lang dành cho VIP.” Giọng nói bình thản len lỏi qua điện thoại nghe rất trầm ấm, “Trên tường có đánh dấu, đi theo dấu hiệu đến phòng nghỉ số 1.”

“À, biết rồi.” Cô gật gù.

“Lát nữa gặp.” Nói xong liền cúp máy.

14. Chương 14

Đỗ Nhược đẩy cửa phòng nghỉ số 1 ra liền thấy Cảnh Minh đeo tai nghe chụp đầu màu đỏ, mặc áo hoodie màu đen, quần jeans rách, ngồi thu lu trên sofa chơi game, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Cả căn phòng nghỉ yên tĩnh rộng lớn chỉ có mỗi mình cậu.

Cô khẽ khàng đóng cửa lại rồi đứng vào một góc, do dự có nên quấy rầy cậu chơi game không. Cậu thoáng thấy được liền ngược mắt nhìn cô bảo: “Ngồi đi.”

“Ồ.” Cô ngồi xuống đầu bên này sofa, cậu tiếp tục chơi game.

Bấy giờ cô mới nhìn thấy con robot nhỏ mở to đôi mắt sáng rực, nằm lặng im cạnh chân cậu. Cô rảnh rỗi không có việc gì làm bèn lật quyển sách ảnh khi nãy ra xem, đang nghiền ngẫm thì Cảnh Minh nhẹ nhàng cất lời: “Xem trang cuối.”

“Hả?” Cô ngơ ngác ngẩng đầu.

“Trang cuối.” Cậu đã chơi xong, cởi tai nghe ra, ném điện thoại di động vào túi giấy.

“À.” Đỗ Nhược lật đến trang cuối, thấy khá nhiều trích dẫn thông tin tài liệu lịch sử và các lĩnh vực tiên phong, về nhà có thể dựa theo đó lên mạng tìm tòi thêm, thậm chí có quyển còn cho sẵn đường dẫn chương trình học nữa. Thế này khác gì kho báu đâu cơ chứ!

Cảnh Minh đứng dậy, cầm lấy điều khiển trên bàn trà: “Đi thôi.”

“Ừ.” Đỗ Nhược vội bỏ sách vào cặp, đứng dậy nối bước theo sau, chợt nghe tiếng máy móc chạy ro ro, thì ra con robot cũng ngoan ngoãn đi theo chân Cảnh Minh.

Thấy cậu nhìn mình với vẻ lạ lùng, cô mới vỡ lẽ, khi nãy cậu nói chuyện với con robot kia cơ.

Từ lúc ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Đỗ Nhược luôn đi chếch phía sau cậu. Đến trước cánh cửa đang đóng ở cuối hành lang, Cảnh Minh dừng lại, cô loáng thoáng nghe được bên kia có tiếng reo hò, đây nhất định là khu vực thi đấu.

Cậu chợt quay đầu lại hỏi cô: “Trước kia đã từng xem thi đấu robot chưa?” Giọng cậu rất khê nhưng vẫn có tiếng vọng trong hành lang chật hẹp.

“Chưa.” Cô lắc đầu.

Cậu người đi: “Vậy cô nên xem những trận đấu thực thụ trước đã.”

“Trận đấu thực thụ là sao?”

“Mấy cuộc thi robot múa hát hay đá bóng gì đó, chú trọng đến yếu tố nghiên cứu nhiều hơn. Không giống buổi hôm nay, chủ yếu vui là chính, lại còn khá bạo lực máu me.”

Bạo lực máu me á? Cô hơi khó hiểu: “Cuộc thi này không phải là robot và robot đánh nhau sao?”

Cậu chẳng nói đúng sai, chỉ cười khê: “Lát nữa đừng sợ xanh mặt đấy.”

Đỗ Nhược hoang mang, cô từng xem những đoạn phim ngắn robot chính thống đánh nhau, anh robot xinh xắn từ từ đưa tay lên đâm em robot ngáo ngơ một phát, em robot rùa bò liêu xiêu lắc lư gờ chân lên đập anh robot đáng yêu một cú. Giống như hôm đó trong phòng ký túc xá của cậu, con robot nhỏ này đã chạy đến đánh vào mắt cá chân của cô, rồi vui vẻ bỏ chạy vậy.

Đang nghĩ ngợi thì cửa được kéo ra, nhân viên khom người mời Cảnh Minh vào sân. Ánh đèn rực sáng, cậu thông dong đi vào trong tiếng reo hò cuồng nhiệt đến mức muốn bật tung cả trần nhà.

Đỗ Nhược được nhân viên đưa đến một chỗ ngồi ngay sát sân khấu, sau lưng là khán đài sôi động, được lấp kín bởi phần lớn sinh viên học ở gần đây, hàng trước là những người trí thức có hứng thú với robot hoặc thuộc ngành nghề liên quan. Tất cả đều là nam.

Nhà thi đấu không lớn, có phần tương đồng với nơi diễn ra cuộc thi thể thao với khoảnh sân vuông vức, bao quanh bởi tường sắt thấp cỡ bậc thêm, phía trên là lưới sắt bảo vệ.

Ánh đèn rọi về phía khán đài đồng loạt tắt ngóm, không gian mờ tối, rồi “bụp” một tiếng, mọi tia sáng đều tập trung vào sân thi đấu. Bảng điện tử hai bên sáng lên, hiện lên thông tin của hai thí sinh.

Hàng đầu tiên của bảng điện tử bên trái nổi bật hai từ: M JING (CẢNH MINH)

Tiếp theo là thông tin cơ bản về cậu:

Age: 18 (Tuổi: 18)

Robot: Eva (Robot: Eva)

Matches: 6 (Số trận đấu: 6)

Average Kill Time: 47s (Thời gian chiến thắng trung bình: 47 giây)

Bảng bên kia hiện lên thông tin của Dịch Khôn: K YI

Age: 22

Robot: Sonny

Matches: 6

Average Kill Time: 49s.

Có thể thấy thực lực đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.

Ánh mắt Đỗ Nhược từ bảng điện tử chuyển đến phía Cảnh Minh đứng trong khu vực khép kín bên trái, đeo tai nghe nhét tai. Eva đi lòng vòng bên chân cậu, mắt xoay tròn.

Màn hình lớn ở sân thi đấu chiếu cận cảnh robot Eva thấp bé bầu bĩnh, chân làm bằng bánh xích như chiếc xe tăng, được gắn tay hai bên, đỉnh đầu là đôi mắt to tròn đáng yêu, khán giả nhìn thấy đều cười thích thú.

Còn phong thái của Dịch Khôn lại khác hẳn ba trăm sáu mươi độ, vẻ mặt hình sự, lạnh lùng không cảm xúc, mặc bộ đồ Tây nghiêm túc. Con robot Sonny của anh ta cao hơn hẳn Eva, vẻ ngoài chắc chắn như một lô cốt, kín mít không một khe hở.

Đáng sợ nhất là Sonny có hai cánh tay dài như bộ ngựa, quả đấm to như cây búa, trông hung tợn vô cùng.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, MC làm nóng không khí, đưa micro về phía khán giả, bảo mọi người hô tên tuyển thủ vô địch trong lòng họ, cả khán phòng phút chốc vang lên tiếng thét rền trời:

“Cảnh Minh! Cảnh Minh!”

“Dịch Khôn! Dịch Khôn!”

Đỗ Nhược cũng đắm mình vào bầu không khí ấy, kích động đến độ run người. Cô nhìn Cảnh Minh, cậu hơi cúi đầu, mái tóc che mất đôi mắt, không thấy rõ vẻ mặt thế nào, chỉ thấy sống mũi dọc dừa và xương quai hàm lộ rõ vô cùng nổi bật, chốc chốc cảm lại cử động khi cậu liếm môi. Sợi dây tai nghe nhẹ đung đưa trên gò má. Lúc này Eva không còn chạy vòng quanh nữa mà đứng nép vào chân cậu.

MC ra hiệu cho hai tuyển thủ đưa robot vào sân, Cảnh Minh cúi tai nghe ra nhét vào túi quần jeans, cúi người xuống vỗ đầu Eva thật triu mến, giống như người cha vậy.

Eva lập tức vui vẻ vào sân, chạy quanh chân MC rồi tiến vào nơi thi đấu với lưới sắt vây quanh. Sonny cũng vững bước ra trận.

Khi hai bên đều vào vị trí, MC tuyên bố: “Cuộc thi bắt đầu!”

Vừa dứt lời, “soẹt” một tiếng, cửa chớp bật lên, toàn bộ khoảnh sân bừng sáng trong tích tắc, nhưng tuyệt đối không phải là hiệu ứng đèn. Hai mặt tường bùng lên ngọn lửa hùng hực sắc xanh sắc đỏ, hai mặt khác lại là lưới dao sắt xoay tròn cực nhanh. Nếu robot đâm vào vách tường chắc chắn bị tổn hại nghiêm trọng.

Sonny nhanh chóng phát động tấn công, lao đến đâm một cú trời giáng vào Eva làm mắt nó bị lệch đi.

Đỗ Nhược kinh sợ giật thót. Nơi này không có robot dễ thương hành động ngáo ngơ, cũng không tồn tại khái niệm “chậm chạp” vì nó đồng nghĩa với chờ chết.

Eva phút chốc không còn đáng yêu nữa, cấp tốc trượt tới húc vào Sonny, lưới dao xoay vòng trước ngực ngay tức thì khoét thẳng vào lớp vỏ kim loại của nó. Sonny lập tức đổi phương hướng, đâm một cú chính diện, hừng Eva quá nhanh quá nguy hiểm, lập tức di chuyển sang bên sườn, hai tay chọc thẳng vào khe hở vừa đâm Sonny, kéo toạc một phát. Sonny cao lớn ngã chổng vó, lớp vỏ sắt va xuống nền đất kêu vang.

Tất cả khán giả đều căng mắt nín thở, chăm chú theo dõi.

Sonny giãy giụa yếu ớt, tuy công kênh như thế nhưng rất linh hoạt, quay phắt người đứng dậy. Nó thay đổi sách lược, tận dụng lợi thế to con, thể tích lớn cộng thêm tốc độ cực nhanh, đột ngột xông tới đẩy thẳng

Eva vào bức tường có lưỡi dao xoay tròn. Lưỡi dao cứa lên thân thể Eva, vụn sắt bắn tung tóe. Cùng lúc đôi tay búa của Sonny kịch liệt nện lên đầu Eva.

Hung tàn quá đi mất! Đỗ Nhược không thể khống chế nhịp đập tim mình, căng thẳng đến mức không dám xem nữa, sốt ruột nhìn về phía Cảnh Minh. Cậu đứng ở khu vực bên ngoài sân, ngón tay thon dài thao tác thần tốc trên bảng điều khiển trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Eva đang bị Sonny vây khốn nơi góc tường. Eva ra sức cử động, ống cuộn trước người phát ra ánh điện, một lưỡi dao xuất hiện đâm rách lớp vỏ của Sonny. Ánh điện màu xanh len lỏi qua khe hở vụt thẳng vào bên trong cơ thể Sonny, buộc nó phải lùi về sau né tránh. Eva liên nhân cơ hội thoát thân khỏi góc chết, mang theo thương tích ở bánh xích do lưỡi dao trên tường cứa vào. Giữa lúc Sonny chưa kịp phản đòn, Eva tiến thẳng đến trước mặt nó, cho hẳn một cú đâm ngược từ dưới lên làm nó lộn nhào đầu và lún lông lốc vào bức tường lửa.

Ngọn lửa liếm lên thân thể Sonny, tuy vỏ kim loại vẫn bình an vô sự trước, nhưng các mạch điện và động cơ bên trong không chịu được nhiệt độ cao. Sonny gục ngã bên cạnh đồng lửa, vùng vẫy muốn trở mình. Eva dừng lại, đứng chờ ở giữa sân đấu.

Trên khán đài, người xem sôi trào: “Tấn công, tấn công, dứt điểm đi!”

Đồng hồ tính giờ giữa sân hiển thị 43 giây.

Nhưng kỳ lạ là Eva không hề tiến lên tấn công, mà đứng yên chờ Sonny thoát khỏi cảnh khốn khó. Đợi đến mức mất kiên nhẫn, nó ngoẹo đầu tạo dáng đáng yêu, khiến tất thấy người xem đều cười rộ lên.

Đỗ Nhược nhìn về phía Cảnh Minh, người đang kiểm soát toàn cục, ngón tay cậu gõ nhịp trên bảng điều khiển, hoàn toàn phớt lờ tiếng reo hò ủng hộ và cười thích thú xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào con robot đối thủ của mình.

Cuối cùng, Sonny đã lật người đứng dậy, tránh xa bức tường lửa. Chủ nhân Dịch Khôn không hề cho nó có thời gian nghỉ ngơi hồi phục, dùng tốc độ nhanh nhất và mạnh nhất lao đến Eva.

Cảnh Minh nheo mắt, cho Eva cũng xông về phía Sonny với tốc độ tối đa.

Một tiếng “ầm” vang rền, khán giả đều trở mắt lú lười, hai con robot giống như hai chiếc xe hơi đâm sầm vào nhau. Chúng đối đầu gắt gao, Sonny giơ búa giáng từng cú mạnh mẽ vào Eva. Mắt của Eva đã bị nứt, bả vai cũng sụp xệ nhưng không lùi về phía sau dù chỉ nửa bước. Lưỡi dao xoay tròn xoáy mạnh vào người Sonny phát ra tia lửa điện xèn xẹt.

Khán đài tĩnh lặng như tờ, Đỗ Nhược cắn ngón tay, chăm chú quan sát.

Sau vài cú nện, Sonny phát hiện chỉ có thể làm hư hại lớp vỏ của Eva, không tài nào phá được vào bên trong, thế là gia tăng mã lực, đẩy Eva về phía bức tường dao, lợi dụng nó xoắn gãy bánh xích của Eva.

Sonny liên tiếp đẩy lùi Eva về sau, nhưng Eva vẫn kiên trì công kích bằng điện và lưỡi dao để phá hỏng vỏ ngoài của Sonny. Chính ngay khoảnh khắc bị ép vào góc tường, Eva nhanh nhẹn quay người tránh khỏi, còn Sonny không kịp trở tay nên tự mình lao thẳng vào tường dao, nằm bất động. Một giây, hai giây rồi ba giây trôi qua, cứ thế mà chết lặng.

MC tuyên bố: “Trận đấu kết thúc!”

Toàn bộ con trai ở khán đài đứng thoát dậy, hú hét như sói tru.

Nhịp tim điên cuồng và cơn kích thích mà trận đấu mang lại còn chưa kịp lắng đọng, Đỗ Nhược thở hổn hển, vỗ tay theo mọi người.

Cảnh Minh nhếch môi cười, bấm bảng điều khiển, Eva trong sân lắc lư đầu, đứng bằng một chân, chân còn lại lơ lửng không trung, giống hệt hộp giày bị đặt nghiêng, còn chạy một vòng ăn mừng chiến thắng, vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc này, từ khe hở lớp vỏ của Sonny tóe lên một tia sáng màu đỏ, tia sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng phóng đại. Tiếng vỗ tay của khán giả biến thành tiếng xì xào, ai ai cũng chỉ về phía đó. Trong ánh mắt thẳng thốt của mọi người, bỗng một đám lửa vụt lên, thiêu đốt Sonny. Trong cuộc chiến khi này, Eva đã không ngừng cố gắng cắt đứt mạch điện của Sonny, thế nhưng chủ nhân Dịch Khôn của nó không chịu

đội cho nó hồi phục sau khi bị biển lửa vùi dập mà lập tức bắt nó chiến đấu tiếp, nên mới đẩy nhanh tốc độ hủy diệt của nó.

Sonny bị nhấn chìm trong ngọn lửa bốc cao, nó là robot đầu tiên bị thiêu hủy trong tất cả những trận đấu đã diễn ra. Người trên khán đài xuyết xoa tiếc nuối, không ít người còn lấy điện thoại quay lại.

Về phần Eva mang theo thương tích hân hoan chạy đến cửa ra, ngoan ngoãn chờ nhân viên mở cửa. Nó nghịch ngợm chui qua chân của các nhân viên, lạch bạch chạy về bên cạnh Cảnh Minh.

Cảnh Minh đi tới ngồi xổm xuống vuốt đầu Eva, chào đón con robot khải hoàn trở về, còn ôm nó vào lòng, kiểm tra sơ vết thương trên người nó. Chút đau xót thoáng qua trên mặt, cậu lại vuốt đầu Eva, rồi cúi xuống hôn lên mắt nó.

Khoảnh khắc ấy, chàng trai kia rất đổi tinh khôi, dịu dàng và thuần khiết.

Tim Đỗ Nhược bất chợt lỡ nhịp, không biết tại sao bản thân lại cảm động trước cảnh tượng ấy.

Phút giây ấy tựa hồ như là nét vẽ chân thật nhất giữa cậu và cô. Trên sân đấu đèn đuốc rực rỡ, cậu không hề ngó ngang đến ánh mắt và tiếng vỗ tay của mọi người, chỉ quan tâm Eva của cậu. Đèn trên khán đài dần tối đen, ánh mắt cô vẫn đắm đắm dõi theo, không hề dời đi dù chỉ một giây.

Bởi vì sẽ có một ngày, cô cũng đứng trên sân đấu này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-xuan-va-canh-minh>